Sfântul mucenic Bonifatie şi Sfânta Aglaida, Roma

(s.v. 19 decembrie / s.n. 01 ianuarie)

Materiale despre Sfântul mucenic Bonifatie şi Sfânta Aglaida:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-muc-Bonifatie-%C5%9Fi-Aglaida-(19-dec)

https://archive.org/details/@steaemy?query=Bonifatie

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Bonifa

****

Sfântul mucenic Bonifatie (Bonifaciu), mucenic al persecuţiei împăratului Diocleţian a fost robul Aglaidei, fiica proconsulului Romei, Acachie. Bonifatie trăia în păcate trupeşti cu stăpâna lui şi era beţiv, dar era milostiv, iubitor de străini şi îndestula cu dragă inimă pe cei lipsiţi. La fel şi stăpâna lui era milostivă şi avea

evlavie către sfinţii mucenici. Pentru că adeseori suspinau către Dumnezeu pentru păcatele lor, Domnul a rânduit o spălare de întinările lor. Odată, Aglaida l-a trimis pe Bonifatie în Tarsul Ciliciei să-i aducă moaşte de mucenici pentru folosul ei duhovnicesc. Dar, acolo, Bonifatie a mărturisit în faţa dregătorului că este creştin şi din porunca acestuia a fost ucis. Trupul său a fost răscumpărat cu bani mulţi de Aglaida şi înmormântat aproape de Roma. Mai târziu, aceasta a zidit o biserică mare în numele lui Bonifatie, chiar în mijlocul Romei, în care a mutat moaştele sfântului mucenic. Aglaida, trăind de atunci în cuviinţă şi rânduială dumnezeiască, cu pace şi-a dat sufletul lui Dumnezeu. Sfântul Bonifatie este considerat grabnic ajutător celor care luptă cu patima beţiei şi voiesc să se slobozească de tirania ei.

Index

Evanghelia şi Apostolul zilei 4
În această lună (decembrie), ziua a nouăsprezecea - Pomenirea Sfântului mucenic Bonifaciu (Minei) 7
Canon de rugăciune către Sfântul mucenic Bonifatie 18
Acatistul Sfântului mucenic Bonifatie 26
Imnografie 38
Vieţile Sfinţilor - Pătimirea Sfântului mucenic Bonifatie 39
Sfinţii Bonifatie şi Aglaida - drumul spre sfinţenie 49
Sinaxar - Pomenirea Sfântului mucenic Bonifaciu şi a Sfintei Aglaia Romana 51
Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul mucenic Bonifatie 53
Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfântul mucenic Bonifatie, Sfânta Aglaia; Sfântul ierarh Grichentie, episcopul Etiopiei 55
Proloage – Pomenirea Sfântului mucenic Bonifatie († 307) 58
Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfântului mucenic Bonifatie 63
Sinaxar - Sfinţii Bonifatie şi Aglaia din Roma 66
Sfinţii Bonifatie şi Aglai(d)a ocrotitorii tuturor celor care se luptă cu patimile şi a celor ispitiţi să-şi piardă nădejdea 70
Unii apucă pe o cale greşită pentru că n-are cine să-i ajute. Însă Dumnezeu nu-i lasă! 74
Cum au devenit sfinţi doi tineri care au trăit în adâncul păcatului 76
Bonifatie - de la decăzut moral la sfânt 79
Cristian Curte - O poveste de dragoste cu sfinţi - Bonifaciu şi Aglaida 81
Pr. Silviu Cluci - Biserica Sfinţilor Bonifaciu şi Alexie din Roma 91

Locul în care s-a nevoit Sfântul Alexie, omul lui Dumnezeu - Biserica Sfinților Bonifaciu și Alexie din Roma (galerie foto) 94
Icoane 104

Evanghelia şi Apostolul zilei

Evanghelia

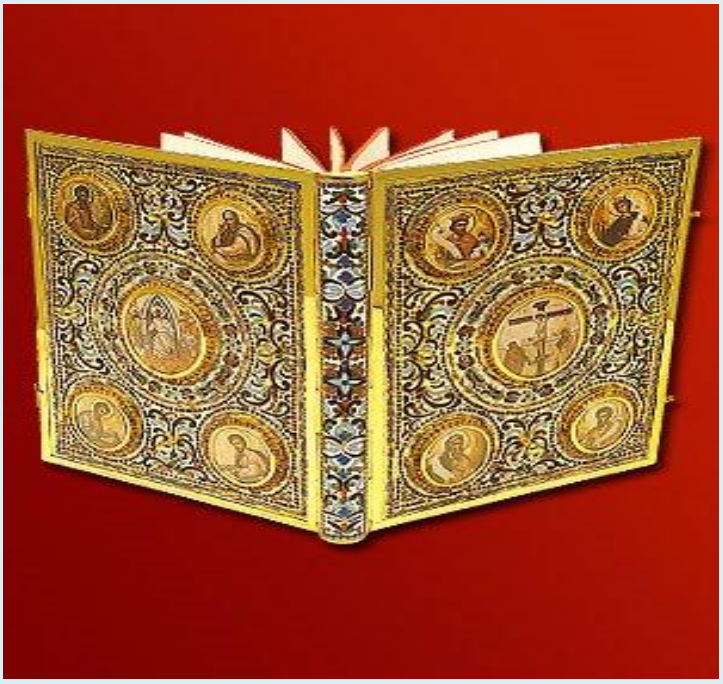

Ioan 15, 17-27; 16, 1-2

Zis-a Domnul ucenicilor Săi:

17. Aceasta vă poruncesc: să vă iubiţi unul pe altul.

18. Dacă vă urăşte pe voi lumea, să ştiţi că pe Mine mai înainte decât pe voi M-a urât.

19. Dacă aţi fi din lume, lumea ar iubi ce este al său; dar pentru că nu sunteţi din lume, ci Eu v-am ales pe voi din lume, de aceea lumea vă urăşte.
20. Aduceţi-vă aminte de cuvântul pe care vi l-am spus: Nu este sluga mai mare decât stăpânul său. Dacă M-au prigonit pe Mine şi pe voi vă vor prigoni; dacă au păzit cuvântul Meu şi pe al vostru îl vor păzi.
21. Iar toate acestea le vor face vouă din cauza numelui Meu, fiindcă ei nu cunosc pe Cel ce M-a trimis.
22. De n-aş fi venit şi nu le-aş fi vorbit, păcat nu ar avea; dar acum n-au cuvânt de dezvinovăţire pentru păcatul lor.
23. Cel ce Mă urăşte pe Mine, urăşte şi pe Tatăl Meu.
24. De nu aş fi făcut între ei lucruri pe care nimeni altul nu le-a făcut păcat nu ar avea; dar acum M-au şi văzut şi M-au urât şi pe Mine şi pe Tatăl Meu.
25. Dar (aceasta), ca să se împlinească cuvântul cel scris în Legea lor: "M-au urât pe nedrept".
26. Iar când va veni Mângâietorul, pe Care Eu Îl voi trimite vouă de la Tatăl, Duhul Adevărului, Care de la Tatăl purcede, Acela va mărturisi despre Mine.
27. Şi voi mărturisiţi, pentru că de la început sunteţi cu Mine.
1. Acestea vi le-am spus, ca să nu vă smintiţi.
2. Vă vor scoate pe voi din sinagogi; dar vine ceasul când tot cel ce vă va ucide să creadă că aduce închinare lui Dumnezeu.

Apostol

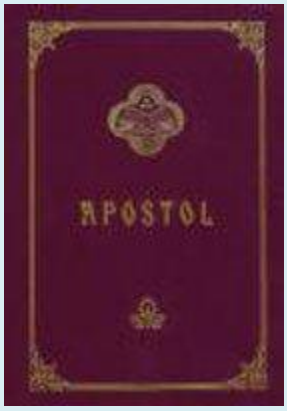

Faptele Apostolilor

Ap. Fapte 12, 1-11

1. Şi în vremea aceea, regele Irod (Agripa) a pus mâna pe unii din Biserică, ca să-i piardă.
2. Şi a ucis cu sabia pe Iacov, fratele lui Ioan.
3. Şi văzând că este pe placul iudeilor, a mai luat şi pe Petru (şi erau zilele Azimelor)
4. Pe care şi prinzându-l l-a băgat în temniţă, dându-l la patru străji de câte patru ostaşi, ca să-l păzească, vrând să-l scoată la popor după Paşti.

5. Deci Petru era păzit în temniţă şi se făcea necontenit rugăciune către Dumnezeu pentru el, de către Biserică.
6. Dar când Irod era să-l scoată afară, în noaptea aceea, Petru dormea între doi ostaşi, legat cu două lanţuri, iar înaintea uşii paznicii păzeau temniţa.
7. Şi iată un înger al Domnului a venit deodată, iar în cameră a strălucit lumină. Şi lovind pe Petru în coastă, îngerul l-a deşteptat, zicând: Scoală-te degrabă! Şi lanţurile i-au căzut de la mâini.
8. Şi a zis îngerul către el: Încinge-te şi încalţă-te cu sandalele. Şi el a făcut aşa. Şi i-a zis lui: Pune haina pe tine şi vino după mine.
9. Şi, ieşind, mergea după înger, dar nu ştia că ceea ce s-a făcut prin înger este adevărat, ci i se părea că vede vedenie.
10. Şi trecând de straja întâi şi de a doua, au ajuns la poarta cea de fier care duce în cetate şi poarta s-a deschis singură. Şi ieşind, au trecut o uliţă şi îndată îngerul s-a depărtat de la el.
11. Şi Petru, venindu-şi în sine, a zis: Acum ştiu cu adevărat că Domnul a trimis pe îngerul Său şi m-a scos din mâna lui Irod şi din toate câte aştepta poporul iudeilor.

În această lună (decembrie), ziua a nouăsprezecea - Pomenirea Sfântului mucenic Bonifaciu (Minei)

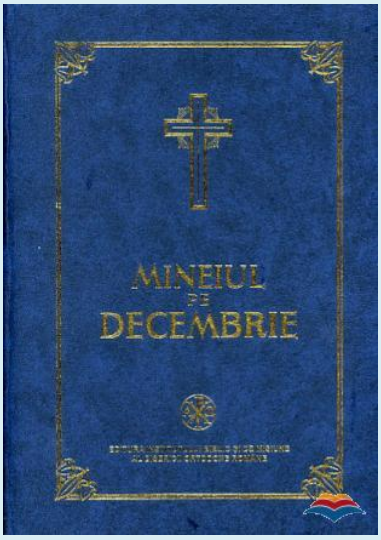

La Vecernie

Aliluia. La Doamne, strigat-am..., se pun stihirile pe 6:3 stihiri din Octoih şi 3 ale sfântului, glasul al 4-lea:

Stihirile sfântului:

Podobie: Dat-ai semn celor ce...

Poftit-ai buna numire mai-nainte gătită mucenicilor, purtătorule de chinuri, mult pătimitorule, şi dureri ai răbdat cu gând îndrăzneţ, nădăjduind a te muta către odihna cea fără durere, căutând a lua darurile cele cereşti, şi odihna Raiului, lumina cea neînserată şi Viaţa cea veşnică, cu totul fericite.

Dezrădăcinarea unghiilor, cumplite îmboldiri şi înfierbântarea plumbului, tăierea capului, şi durerile cele iuţi ai suferit, şi te-ai adaos la ceata răbdătorilor de chinuri, bucurându-te, mult pătimitorule. Pentru aceasta săvârşim pomenirea ta cea de peste an, mucenice Bonifaciu, împreună vorbitorule cu îngerii.

Slugă trimiţându-te întâi, te-a primit dumnezeiesc stăpân Aglaea, Bonifaciu; că ai domnit peste patimi, şi împărăţind peste tiranul, ai surpat pe vrăjmaşi, încununându-te cu cununa biruinţei. Pentru aceasta zidindu-ţi ţie Biserică sfântă şi frumoasă, te-a pus într-însa, lăudându-te pe tine sfinţite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

Stăpână ceea ce ai născut pe Judecătorul cel prea drept, roagă-L Fecioară, să nu mă osândească la înfricoşata judecată cea viitoare, pe mine cel ticălos, care am vieţuit desfrânat, ci să mă pună dimpreună cu cei aleşi, care vor să stea de-a dreapta Lui, pentru mila şi bunătatea Sa cea prea multă.

A Crucii, a Născătoarei

Preacurata Stăpână, văzând pe Hristos omorându-Se şi omorând pe vicleanul, plângându-L ca pe un Domn lăudat, pe Cel ce a ieşit din pântecele ei, şi mirându-se de îndelungă răbdarea Lui striga: Fiul meu prea dulce! Nu uita pe roaba Ta şi nu zăbovi, Iubitorule de oameni, cela ce eşti iubit sufletului meu.

Tropar glas al 4-lea: Mucenicul Tău, Doamne, Bonifaciu întru nevoinţa sa, cununa nestricăciunii a dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru; că având puterea Ta, pe chinuitori a învins; zdrobit-a şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lui, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

La Utrenie

Canoanele amândouă din Octoih şi al mucenicului pe 4.

Canonul mucenicului

facere a lui Iosif

Cântarea 1-a, glas al 4-lea

Irmos: Pe voievozii cei tari, pe cele trei părţi ale sufletului, îneacă-i, Cela ce Te-ai născut din Fecioară, întru adâncul nepătimirii rogu-mă; ca Ție, ca întru o alăută întru omorârea trupului, să-ţi cânt cântare de biruinţă.

Cu cuget osârdnic râvnind pătimitorilor celor viteji, te-ai nevoit cu tărie, şi ai omorât pe şarpele cu nevoinţele tale cele purtătoare de viaţă, pătimitorule Bonifaciu, împreună vorbitorule cu Sfinţii Îngeri.

Văzând înşelăciunea vrăjmaşului întinsă pe pământ, viteazule pătimitorule, aprinzându-ți-se sufletul de dragostea cea dumnezeiască, ai intrat în privelişte cu cuget nespăimântat, de trei ori fericite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Luminându-te de dumnezeiască înţelepciune, fericite, ai nebunit pe vrăjmaşii cei neînţelepţi, vestind pe Hristos, care S-a asemănat trupeşte, acelora la care a vrut să Se arate, mucenice Bonifaciu, mult pătimitorule.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Muntele lui Dumnezeu, care l-a văzut mai-nainte Daniil, pe cortul cel înţelegător lespedea cea cinstită, sfinţenia slavei, masa care a încăput dumnezeiasca pâine, pe Preasfânta Fecioară să o lăudăm cu cântări.

Cântarea a 3-a

Irmos: Biserica cea stearpă...

Ca unul ce ai poftit slobozirea cea de sus, mărite, eşti slobod de jugul robiei, râvnind patimilor celor cinstite, ale Celui ce S-a făcut rob pentru milostivire, pururea pomenite.

Arătându-te mai presus de cugetele cele trupeşti, cu schimbare dumnezeiască, fără veste toată pornirea nevoilor ai răbdat, veselindu-te mucenice Bonifaciu.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Lepădatu-te-ai de sineți, şi ai ieşit în privelişte, şi ai alergat către luptele vrăjmaşului, fiind întărit cu arma Crucii; şi ca un biruitor te-ai prea mărit, pururea pomenite mucenice Bonifaciu.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Deşertatu-s-a pe Sine în pântecele tău, nepărăsind Sânurile Părinteşti, Dumnezeu cel mai presus de fiinţă, şi S-a făcut Fiu al tău, Preacurată, mântuind omenirea.

Irmosul: Biserica cea stearpă a născut din păgâni, şi adunarea cea cu mulți fii a slăbit; minunatului Dumnezeului nostru să-i strigăm: Sfânt eşti Doamne !

Sedealna, glas 1:

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Cinstind pe Dumnezeu, te-ai cinstit de Dânsul podoaba mucenicilor, fericite Bonifaciu; pentru aceea te-a şi împodobit pe tine cu cununa dumnezeieştii măriri. Drept aceea astăzi prăznuind prea sfântă pomenirea ta, ne rugăm ţie: roagă-te pentru noi Domnului.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glas al 4-lea*

Podobie: Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

După lege ai pătimit nevoindu-te, şi ai ruşinat pe tiranul şi momelile lui; şi întrarmându-te cu Crucea, ai suferit chinurile cele cu dureri, fericite, şi ţi-ai luat plată mărirea cea cerească. Pentru aceasta te rugăm, roagă-te să ne izbăvim noi.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

Degrab primeşte Stăpână rugăciunile noastre, şi le du Fiului şi Dumnezeului tău, Doamnă prea curată. Sfărâmă supărările celor ce aleargă la tine, risipeşte năvălirile şi îndrăznirile, Fecioară, a celor ce se într-armează acum asupra robilor tăi.

A Crucii, a Născătoarei

Dacă Te-a văzut pe Cruce înălţându-Te, Maica Ta ceea ce nu ştie de mire, Cuvinte al lui Dumnezeu, ca o Maică tânguindu-se, zicea: Ce minune nouă şi străină este aceasta Fiul meu! Cum Tu viaţa tuturor Te împreuni cu moartea? Vrând să înviezi pe cei morţi ca un Milostiv.

Cântarea a 4-a

Irmos: Pentru dragostea chipului Tău ai stătut Milostive pe Crucea Ta, şi s-au topit neamurile; că Tu eşti Iubitorule de oameni, tăria mea şi lauda mea.

Fericind răbdarea celor ce se nevoiau cu râvna cinstitelor patimi, te-ai asemănat lor, înţelepţite de Dumnezeu fericite.

Mergând cu credinţă spre adunare de dumnezeieşti mucenici, prea fericite, pe sineţi te-ai dat povară vrednică de minune celeia ce te dorea, de Dumnezeu înţelepţite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Curăţindu-te mucenice ca aurul în topitoarea chinurilor, te-ai arătat mai curat decât aurul, răbdând închipuirea patimilor Celui ce te-a zidit.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cunoscându-ţi fecioria pecetluită după naştere, Fecioară, cu credinţă ai slăvit pe Cuvântul cel neîncăput, care S-a născut din pântecele tău.

Cântarea a 5-a

Irmos: Luminarea ta Doamne trimite-o nouă, şi scoate-ne din negura greşelilor Bunule, pacea Ta dăruindu-ne.

Ca o stea luminoasă ai răsărit de la apus, şi apunând mucenice pătimind viteje-şte, deîndată răsari către apus, luminând marginile.

Nevoitu-te-ai mucenicește, răbdând dezrădăcinarea unghiilor, cu trestie ascuţită fiind împuns mucenice, şi prin credinţă ai stricat boldurile vicleanului, cu darul.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Măiestriile vrăjmaşului s-au slăbit asupra ta, de Dumnezeu înţelepţite, că cu pri-virea către Dumnezeu cea neabătută, sufereai chinurile trupului, ca şi cum ai fi fost fără de trup.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Spală de toată întinăciunea sufletul meu Fecioară, şi mă mântuieşte prea curată, ceea ce ai întrupat pe pământ pe Mântuitorul Dumnezeu cel adevărat.

Cântarea a 6-a

Irmos: Strigat-a mai-nainte...

Fiind bătut peste rănile trupului, ai rănit pe cei fără Dumnezeu, care fără vin-decare boleau de necunoştinţă, şi celor bolnavi te-ai arătat doctor, pătimitorule Bonifaciu.

Înălţându-te către Dumnezeu fericite, cu adaosul pătimirilor ai surpat pe vrăj-maşii cei nevăzuţi, şi celor căzuţi te-ai făcut ajutor, purtătorule de chinuri.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Târându-te pe pământ ca o piatră de mult preţ pătimitorule, ai surpat zidul înşelăciunii, şi inimile credincioşilor foarte mult le-ai întărit cu credinţa.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Rugul te însemna pe tine mai-nainte Prealăudată, arzându-se şi nicicum mistuindu-se; că precum acela, asemenea şi tu nu te-ai vătămat, întrupând pe Dumnezeu.

Irmosul: Strigat-a mai-nainte închipuind îngroparea Ta cea de trei zile, proorocul Iona în chit rugându-se, din stricăciune mă scapă, Iisuse, Împărate al puterilor,

Condac, glasul al 4-lea:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Jertfă fără prihană te-ai adus de voie, Celui ce S-a născut din Fecioară pentru tine, Sfinte purtătorule de cunună, înţelepte Bonifaciu.

Icos: Precum a povăţuit steaua de la răsărit pe magii de la Persia, aşa pe tine te-a îndreptat dumnezeiasca voire de la apus, cugetătorule de Dumnezeu, ca să te închini lui Hristos, celui ce a binevoit să Se nască în peşteră, ca unui Împărat a toată lumea, şi să-i aduci daruri, ca tămâia, ca smirna şi ca aurul, credinţă, dragoste şi nădejde. Pentru aceasta te-ai adus tot pe sineţi dar fără prihană, strigând către tiranul judecător cu îndrăzneală, şi zicând: Rob al Hristosului meu sunt! Purtătorule de cunună, înţelepte Bonifaciu.

Sinaxar

Întru această lună în ziua a nouăsprezecea, pomenirea Sfântului mucenic Bonifaciu.

Stih: Căutând Bonifatie oasele mucenicilor,
S-a aflat pe sine-ţi tăiat fiind în ceata mucenicilor.
În a nouăsprezecea zi, s-a tăiat de sabie,
Grumazul lui Bonifatie.

Acesta a fost pe vremea împărăţiei lui Diocleţian, rob unei femei mari, de cinste, anume Aglaea, fata lui Acachie antipatului Romei, care făcea păcate trupeşti cu stăpâna sa; era şi beţiv, era şi milostiv, şi iubitor de străini, şi da cu osârdie la

cei lipsiţi milă, şi se înfrângea cu inima, şi i se făcea milă de nevoile oamenilor; asemenea şi stăpâna sa era milostivă; şi iubea pe mucenici.

Deci într-una din zile, zise lui Bonifaciu: Alergi la Anatol unde mărturisesc sfinţii, şi-mi adu moaşte de sfinţi, ca să le avem de ajutor, şi de sufletească mântuire.

Iar Bonifaciu râzând zise: De vor aduce moaştele mele, primi-le-vei? Ea râse, şi-l numi beţiv.

Deci învăţându-l îl trimise cu bani, şi mergând cu douăsprezece slugi şi cu mulţi galbeni la Cilicia, unde se munceau sfinţii, află sfinţii în munci, şi le sărută legăturile şi rănile. Apoi a stătut de faţă înaintea ighemonului, mărturisindu-se că este creştin, şi prinzându-l l-a spânzurat cu capul în jos. L-a strujit fără milă, şi i-a bătut trestii ascuţite pe sub unghii; i-a dat plumb topit pe gură, şi l-a băgat cu capul în jos într-o căldare plină de smoală ce fierbea, şi ieşind nevătămat, pieriră cinzeci de ostaşi din străjuitori. Apoi tăindu-i-se capul curse lapte în loc de sânge; cu această ocazie au venit către Hristos cincizeci de oameni şi s-au botezat.

Iar slugile ce venise cu dânsul de la Roma, dacă văzură că se zăbovea, socotiră că el va fi umblând prin cârciume după beţie, precum îi ştia năravul; iar dacă au aflat de la slujitori anume, de chinurile şi muncile ce a răbdat, şi că şi-a dat şi sfârşitul, au umblat de i-au găsit moaştele, şi căzând pe dânsul, şi plângându-l şi sărutându-l, cerea iertare, căci îl grăiseră de rău şi-l hulise; şi cumpărându-i trupul drept cinci sute de galbeni, l-a adus la Roma; de care aflând stăpâna sa Aglaea cu amănuntul prin descoperire de înger, l-a întâmpinat şi l-a primit cu mare cinste, şi l-a îngropat aproape de cetate de cincizeci de stadii, şi făcând o biserică pe numele lui, la casa ei în mijlocul oraşului, l-a mutat acolo, unde în toate zilele iese izvor de tămăduiri; iar de atunci petrecând ea cu cuviinţă şi plăcere dumnezeiască, cu pace şi-a dat sufletul la Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea Sfinţilor mucenici Ilie, Prov şi Aris.

Stih: Degrab urmează ţie prin nevoinţă Prov, mucenice Ilie,
Tăindu-i-se capul de sabie.
Războinic te-ai arătat cu adevărat Aris împotriva focului,
Războinic gânditor având armele credinţei.

Aceşti sfinţi erau din Egipt, şi fiind creştini mergeau la Cilicia. Spre cercetarea creştinilor ce mărturiseau acolo. Deci ajungând la Ascalon, au fost prinşi şi s-au adus înaintea judecătorului de acolo numit Firmilian, şi mărturisindu-se creştini, au suferit multe munci.

Sfântul Aris şi-a săvârşit mucenicia prin foc. Iar lui Prov şi lui Ilie li s-au tăiat capetele, şi se săvârşeşte pomenirea lor, în mucenicescul loc al Sfântului Filimon.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului mucenic Timotei şi Polieuct.

Stih: Unde vom pune pe Timotei cel pârjolit,
Căci a primit prea cinstitul sfârşit.
Polieucte Chesariole care este al tău sfârşit ?
Trecând prin foc am aflat doritul sfârşit.

Dintre aceştia, Sfântul Timotei fiind prins şi mărturisind pe Hristos, după multe munci, prin foc şi-a dat sfârşitul în Mauritania; iar Polieuct cu feluri de munci fiind certat, în Cezareea fiind aruncat în foc, a primit sfârşitul.

Tot în această zi, Sfinţii mucenici Eutihie, Tesalonichi şi cei dimpreună cu dânşii bărbaţi două sute, şi femei şaptezeci, ce s-au săvârşit prin sabie.

Stih: Şi tu Tesalonichi împreună cu Eutihie,
Biruinţă ai aflat cu bună norocire prin sabie.
Două zecimi de bărbaţi a omorât sabia,
A omorât şi femei de şapte ori zece.

Tot în această zi, pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Grighentie.

Stih: Grighentie legătura trupului a lăsat,
Şi unde nu este locul trupurilor s-a mulat.

Acesta era de la Mediolan, care ajungând în legiuita vârstă, s-a făcut ascultător şi lucrător dumnezeieştilor porunci ale lui Hristos, şi după dumnezeiasca voie a primit hirotonia în diacon; de atunci şi în urmă, s-a supus fericitul la mai multe postiri şi aspră vieţuire. Pentru care apoi s-a învrednicit a lua darul Duhului Sfânt, şi a săvârşit semne şi minuni.

Deci întâmplându-se să scrie împăratul Etiopiei Elezvaan, la papa şi patriarhul Alexandriei Proterie cu numele, ca să-i trimită un episcop desăvârşit (pe vremea împăratului Iustin), se mâhnea patriarhul, că nu afla asemenea episcop vrednic ca să trimită.

Iar prin dumnezeiasca descoperire, s-a arătat patriarhului, evanghelistul Marcu, şi i-a arătat care este vrednic acolo să se trimită episcop; acesta era Sfântul Grighentie, care atunci de curând mersese la Alexandria, din dumnezeiască pronie, şi se găzduia de un creştin. Deci luându-l pe el patriarhul cu multă

bucurie, l-a hirotonit episcop, şi îndată l-a trimis la Etiopia, întărindu-l cu scrisori, şi cu celelalte câte se cuvin arhiereilor.

Deci văzându-l împăratul cu totul vrednic de cinste şi prea cucernic, şi din scrisorile ce avea adeverindu-se, cu dulceaţă l-a primit. Iar sfântul a hirotonit în eparhia aceea preoţi şi diaconi, şi au înnoit toate bisericile, pe care atunci de curând le zidise împăratul, şi pe mulţi evrei a botezat.

Apoi înduplecând pe cei întâi dascăli ai evreilor, atât prin cuvinte cât şi din dumnezeieştile Scripturi, iar mal ales, îmboldindu-i pe ei şi cu minunile, aşa i-a adus la adevărată credinţa lui Hristos; căci mai-nainte acel neam, mai tot era iudeu. Ci şi legi le-a rânduit lor sfântul, şi toată fapta plăcută lui Dumnezeu i-a învăţat

Deci aşa bine şi cu cuviosie păstorindu-şi turma sa fericitul, şi multe minuni săvârşind, şi-a dat sfârşitul cu pace, după ce a ajuns întru prea adânci bătrâneţe.

Tot în această zi, Sfântul mucenic Trifon.

Stih: Trifon cu trupul în răchită s-a suit,
Și cu duhul către mare cerească înălţime a înaintat.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluieşte-ne, şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii lui Avraam oarecând în Babilon, văpaia cuptorului au călcat cu laude strigând: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Neplecându-ţi genunchii celor ciopliţi, te-ai aruncat în mari primejdii, ca într-un cuptor, mucenice, întru care răcorindu-te, strigai: Dumnezeul părinţilor bine eşti cuvântat.

Sârguindu-se cel cu cuget viclean, să slăbească tăria mărturisirii tale, fără milă varsă plumbul fierbând în cele dinlăuntrul tău, dar de faţă s-a ruşinat.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Tăindu-ţi-se grabnic sfinţitul cap, ai tăiat capul cel cu multe măiestrii, al vicleanului vrăjmaş, cu sabia bărbăţiei tale mucenice al lui Hristos, de Dumnezeu înţelepţite.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Ca să te laud pe tine Fecioară cu glasuri cuvioase, scapă-mă de patimi cu rugăciunile tale, de primejdii, de supărări, şi de oamenii cei vicleni, care caută să-mi facă rău.

Cântarea a 8-a

Irmos: Mântuitorule al tuturor...

De folos lucrându-ţi Hristos mântuirea ta Bonifaciu, mergând să cauţi moaşte de ale sfinţilor biruitori mucenici, te întăreşte pe tine, să te faci ceea ce cu credinţă însuţi căutai.

Fericitei stăpâne, fericită avuţie te-ai dat, fericite, cu care îmbogăţindu-se, cântă cu inimă veselă: Toate lucrurile binecuvântaţi pe Domnul.

Degrab ridicând sfinţită Biserică, pururea lăudata femeie, te-a pus într-însa, pe tine care ai fost locaş Dumnezeieştii Treimi, purtătorule de chinuri al lui Hristos, Bonifaciu.

Binecuvântăm pe Tatăl, şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Omorându-te pentru dragostea Celui ce te-a zidit, cu rugăciunea ta cea făcătoare de viaţă, vindeci pe cei ce cad în moartea patimilor, care strigă: Toate lucrurile binecuvântaţi, şi lăudaţi pe Domnul.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Peste tine cea curată pogorându-Se Cel mai presus de Dumnezeire, S-a întrupat precum ştie, Fecioară, şi a îndumnezeit pe oamenii, care cântă: Toate lucrurile binecuvântaţi, şi lăudaţi pe Domnul.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Izbăvitorule al tuturor Atotputernice, pe cei ce se ţineau de buna credinţă, în mijlocul văpăii pogorându-Te i-ai rourat, şi i-ai învăţat să cânte: Toate lucrurile binecuvântaţi şi lăudaţi pe Domnul.

Cântarea a 9-a

Irmos: Eva adică prin...

Văzându-te comoară sfinţită, se veselea cea pururea pomenită strigând: Trimiţându-te pe tine rob, fericite, te-am primit stăpân adevărat, mântuindu-mă prin tine de robia răutăţilor, cu rugăciunile tale cele bine primite.

Ca un crin ai înflorit în văile cele înţelegătoare ale mucenicilor, Bonifaciu, ca un finic te-ai înălţat, ca un cedru mirositor te-ai cunoscut, ca un chiparos ales te-ai arătat, bine miresmând inimile noastre.

Astăzi ne-a răsărit nouă pomenirea ta pătimitorule, ca un soare strălucind cu dumnezeieştile daruri, luminând sufletele celor ce te laudă, gonind negura patimilor, mucenice de Dumnezeu înţelepţite prea fericite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ca un soare ai răsărit de la apus, şi ai ajuns până la cetatea răsăritului, unde te-ai şi chinuit, şi cu moarte apunând, către viaţă ai alergat, şi ajungând la Roma cea lăudată, o ai întărit cu rugăciunile tale.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Luminează-mă cu lumina ta, ceea ce eşti fără prihană, pe mine care sunt cuprins de întunericul păcatului, Născătoare de Dumnezeu, şi dă-mi a umbla întru ziua dumnezeieştilor porunci, Mireasă a lui Dumnezeu; ca să te laud pe tine cea cu totul lăudată.

Irmosul: Eva adică prin boala neascultării, blestemul înlăuntru a adus; iar tu Fecioară de Dumnezeu Născătoare, prin odrasla ce ai purtat în pântece, ai înflorit lumii binecuvântarea. Pentru aceasta toţi te slăvim.

Şi cealaltă slujbă a Utreniei după rânduială şi Otpustul.

Canon de rugăciune către Sfântul mucenic Bonifatie

Troparul Sfântului mucenic Bonifatie, glasul al 4-lea: Mucenicul tău Doamne, Bonifatie, întru nevoinţa sa, cununa nestricăciunii a dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru; că având puterea Ta, pe chinuitori a învins; zdrobit-a şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lui, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

facere a lui Iosif

Cântarea 1

Irmos: Pe voievozii cei puternici, pe cele trei părţi ale sufletului, Te rog îneacă-i, Cel ce Te-ai născut din Fecioară, întru Adâncul Nepătimirii. Ca întru omorârea trupului meu să-Ţi cânt Ţie, ca şi cu o alăută, cântare de biruinţă.

Stih: ***Sfinte mucenice Bonifatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu cuget plin de înflăcărare râvnind la luptele vitejilor pătimitori, te-ai luptat cu tărie şi ai ucis pe şarpele, cu nevoinţele tale cele purtătoare de viaţă, sfinţite Bonifatie, împreună vorbitorule cu Sfinţii Îngeri.

Stih: ***Sfinte mucenice Bonifatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Văzând cumplit răspândită pe pământ înşelăciunea vrăjmaşului, viteazule luptător, aprinzându-ţi-se sufletul de dumnezeiasca dragoste, ai intrat în locul de chinuri, cu cuget neînfricoşat, de trei ori fericite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Luminându-te cu dumnezeiasca Înţelepciune, fericite, ai înspăimântat pe vrăjmaşii cei neînţelepţi, vestind pe Hristos, care S-a asemănat trupeşte cu acei cărora a voit să se arate, mucenice Bonifatie, mult pătimitorule.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Muntele lui Dumnezeu pe care l-a văzut mai înainte proorocul Daniel, cortul cel înţelegător, lespedea cea prea cinstită, sfinţenia slavei, masa care a încăput dumnezeiasca Pâine, pe Preasfânta Fecioară, cu cântări să o lăudăm.

Cântarea a 3-a

Irmos: Biserica cea stearpă...

Stih: ***Sfinte mucenice Bonifatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca unul ce ai dorit Libertatea cea de sus, mărite, te-ai izbăvit de jugul robiei, râvnind Patimilor celor cinstite ale Celui ce S-a făcut Rob din milostivire, vrednicule de laudă.

Stih: ***Sfinte mucenice Bonifatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Arătându-te mai presus de cugetele cele trupeşti, cu dumnezeiască schimbare, fără de veste toată năvălirea necazurilor ai răbdat veselindu-te, Sfinte mucenice Bonifatie.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Lepădatu-te-ai de tine însuţi şi ai ieşit la lupte şi la întrecerea cu vrăjmaşul, întărit fiind cu arma crucii şi asemeni mucenicilor te-ai arătat, vrednicule de laudă, Sfinte Bonifatie.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Deşertându-Se pe Sine în pântecele tău, nu a deşertat Sânurile Părinteşti, Dumnezeul Cel mai presus de fiinţă şi S-a făcut Fiu al tău, Preacurată, ca să mântuiască pe oameni.

Irmosul: Biserica cea stearpă a rodit şi adunarea cea cu mulţi fii a slăbit; să strigăm Minunatului nostru Dumnezeu: Sfânt eşti Doamne!

Cântarea a 4-a

Irmos: Pentru dragostea Chipului Tău, ai stat, Milostive, pe Crucea Ta şi neamurile s-au topit, că Tu eşti Tăria şi Lauda mea, Iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfinte mucenice Bonifatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Fericind răbdarea celor ce se luptau, cu râvna cinstitelor patimi te-ai asemănat lor, înţelepţite de Dumnezeu, fericite mucenice.

Stih: ***Sfinte mucenice Bonifatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Mergând cu credinţă în căutarea dumnezeieştilor mucenici, prea fericite, te-ai dat pe tine însuţi povară vrednică de minunare celei ce te dorea, de Dumnezeu înţelepţite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Curăţindu-te, mucenice, ca aurul în topitoarea chinurilor, te-ai arătat mai curat decât aurul, purtând pecetea patimilor Celui ce te-a făcut.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

După naştere cunoscându-ţi fecioria pecetluită, Fecioară, cu credinţă ai slăvit pe Cuvântul, care în chip de negrăit S-a născut din pântecele tău.

Cântarea a 5-a

Irmos: Luminarea Ta, Doamne, trimite-ne-o nouă şi ne scoate din negura greşelilor, Bunule, pacea Ta dăruind-o nouă.

Stih: ***Sfinte mucenice Bonifatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca o stea strălucitoare ai răsărit de la Apus şi apunând, o, mucenice, cu răbdare de luptător, iarăşi ai răsărit către Apus, luminând marginile.

Stih: ***Sfinte mucenice Bonifatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Nevoitu-te-ai mucenicește, răbdând smulgerea unghiilor, cu trestie ascuţită fiind împuns, mucenice şi cu harul ai tocit toate boldurile vicleanului.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Măiestriile vrăjmaşului au fost neputincioase împotriva ta, de Dumnezeu înţelepţite; că sufereai chinurile trupului ca şi cum ai fi fost fără de trup, cu privirea neabătută către Dumnezeu.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Spală de toată întinăciunea sufletul meu, strig către tine şi mă miluieşte, Ceea ce ai Întrupat pe pământ pe Dumnezeu, Mântuitorul cel adevărat.

Cântarea a 6-a

Irmos: Strigat-am mai înainte...

Stih: ***Sfinte mucenice Bonifatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Fiind lovit, cu rănile trupului ai rănit pe cei fără de Dumnezeu, care boleau fără vindecare, din neştiinţă şi celor bolnavi te-ai arătat doctor, Sfinte pătimitorule Bonifatie.

Stih: ***Sfinte mucenice Bonifatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Înălţându-te către Dumnezeu, fericite, cu adaosul pătimirilor ai surpat pe vrăjmaşii cei nevăzuţi şi celor căzuţi te-ai făcut ajutător, purtătorule de chinuri.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Fiind târât pe pământ, ca o piatră de mult preţ, purtătorule de biruinţe, ai surpat întăritura înşelăciunii şi prin credinţă ai întărit inimile credincioşilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Rugul care ardea şi nicidecum nu se mistuia, pe tine te închipuia de mai înainte, Prealăudată. Căci ca şi acela, nici tu nu ai ars, Întrupând pe Dumnezeu.

Irmosul: Strigat-a mai înainte, închipuind îngroparea Ta cea de trei zile, proorocul Iona în chit, rugându-se: din stricăciune izbăveşte-mă, Iisuse, Împărate al Puterilor.

Condac, glasul al 4-lea:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Jertfă fără de prihană te-ai adus pe tine de voie, Celui rânduit a Se naşte din Fecioara pentru tine, Sfinte purtătorule de cunună, înţelepte Bonifatie.

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii lui Avraam oarecând în Babilon văpaia cuptorului au călcat, strigând cu laude: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat!

Stih: ***Sfinte mucenice Bonifatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Neplecându-ţi genunchii chipurilor cioplite, te-ai aruncat în mari primejdii ca într-un cuptor, mucenice; întru care răcorindu-te, strigai: Dumnezeul părinţilor, bine eşti cuvântat!

Stih: ***Sfinte mucenice Bonifatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Sârguindu-se cel cu cuget viclean să slăbească tăria mărturisirii tale, fără de milă vărsa plumb fierbinte în cele dinlăuntrul tău, dar vădit s-a ruşinat.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Tăindu-ţi-se grabnic sfinţitul tău cap, ai tăiat capul vicleanului vrăjmaş cel iscusit în vicleşuguri, cu sabia bărbăţiei tale, mucenice al lui Hristos, de Dumnezeu înţelepţite.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ca să-ţi cânt ţie, Fecioară, cu glasuri cuvioase, izbăveşte-mă, cu rugăciunile tale, de patimi, de primejdii, de supărări şi de oamenii cei vicleni, care caută să-mi facă rău.

Cântarea a 8-a

Irmos: Izbăvitorule al tuturor...

Stih: ***Sfinte mucenice Bonifatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu folos lucrând Hristos mântuirea ta, mucenice Bonifatie, te întăreşte pe tine cel ce umblai după moaştele bunilor biruitori mucenici, ca să te faci ca aceia, vrednicule de laudă.

Stih: ***Sfinte mucenice Bonifatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Fericitei stăpâne, ca o fericită vistierie, ai fost înapoiat, fericite, cu care aceasta îmbogăţindu-se, cânta cu inimă veselă: toate lucrurile binecuvântaţi pe Domnul.

Stih: ***Sfinte mucenice Bonifatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ridicând degrab biserică prea sfinţită, vrednica de laudă femeie, te-a aşezat într-însa, pe tine, care ai fost locaş dumnezeieştii Treimi, purtătorule de biruinţe al lui Hristos, Sfinte mucenice Bonifatie.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Ucis fiind pentru dragostea Celui ce te-a zidit, vindeci cu rugăciunile tale cele făcătoare de viaţă, pe cei ce cad sub uciderea patimilor, care strigă: toate lucrurile binecuvântaţi şi lăudaţi pe Domnul.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Peste tine, prea curată, pogorându-Se Cel mai presus de toate, S-a Întrupat precum ştie, Fecioară şi a îndumnezeit pe oamenii care cântă: toate lucrurile binecuvântaţi pe Domnul.

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Irmosul: Izbăvitorule al tuturor, Atotputernice, pogorându-Te în mijlocul văpăii, la cei ce se păstrau în dreapta credinţă, i-ai rourat şi i-ai învăţat să cânte: toate lucrurile binecuvântaţi şi lăudaţi pe Domnul.

Cântarea a 9-a

Irmos: Eva, adică, prin greşeala...

Stih: ***Sfinte mucenice Bonifatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Văzându-te pe tine, comoară sfinţită, se veselea cea pururea pomenită, strigând: trimisu-te-am pe tine rob, fericite, dar te-am primit stăpân adevărat, izbăvindumă cu rugăciunile tale cele bine primite, de robia răutăţilor.

Stih: ***Sfinte mucenice Bonifatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Înflorit-ai ca un crin în văile cele înţelegătoare ale mucenicilor, Sfinte mucenice Bonifatie. Înălţatu-te-ai ca un finic, ca un cedru răspânditor de bună mireasmă te-ai făcut cunoscut, ca un chiparos ales te-ai arătat, umplând de bună mireasmă sufletele noastre.

Stih: ***Sfinte mucenice Bonifatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Astăzi ne-a răsărit nouă pomenirea ta, purtătorule de biruinţă, ca un soare strălucind cu dumnezeieştile daruri, luminând sufletele celor ce te laudă pe tine şi îndepărtând negura patimilor, mucenice purtătorule de biruinţe şi vrednicule de laudă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ca un soare ai răsărit de la Apus şi ai ajuns până la cetatea Răsăritului, unde prin mucenicie ai şi apus, alergând spre o viaţă mai bună şi ai ajuns la Roma cea lăudată, pe care ai întărit-o cu rugăciunile tale.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Luminează-mă cu lumina ta, ceea ce eşti fără de prihană, pe mine, care sunt cuprins de întunericul păcatului, Născătoare de Dumnezeu şi dă-mi a umbla întru blândeţea dumnezeieştilor porunci, Mireasă a lui Dumnezeu, ca să te laud pe tine, cea cu totul lăudată.

Irmosul: Eva, adică, prin greşeala neascultării a aşezat blestemul în lume, iar tu Fecioară, de Dumnezeu Născătoare, prin Odrasla pe care ai purtat-o în pântece, ai înflorit lumii Binecuvântarea. Pentru aceasta toţi te mărim.

Sedelna, glasul 1. **Podobie:** Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Cinstind pe Dumnezeu, ai fost cinstit de Dânsul, fericite Bonifatie, podoaba mucenicilor; pentru aceea te-a şi împodobit pe tine cu Cununa dumnezeieştii măriri. Drept aceea prăznuind astăzi prea sfântă pomenirea ta, ne rugăm ţie: roagă-te pentru noi Domnului.

Sedelna, glasul al 4-lea. **Podobie:** Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hri-

stoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

După Lege te-ai luptat, nevoindu-te şi ai ruşinat pe tiranul şi momelile lui; şi într-armându-te cu Crucea, ai suferit chinurile cele cu dureri, fericite şi ai luat răsplată mărirea cea cerească. Pentru aceasta ne rugăm ţie: roagă-te să ne mântuim noi.

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 4-lea. **Podobie:** Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Degrab primeşte Stăpână rugăciunile noastre şi le du Fiului şi Dumnezeului tău, Doamnă prea curată şi risipeşte meşteşugirile şi dărâmă îndrăznirile celor fără de Dumnezeu, ce se într-armează asupra robilor tăi. Sfărâmă supărările celor ce aleargă la tine, Fecioară.

Sedelna Sfintei Cruci şi a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 4-lea. **Podobie:** Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Dacă Te-a văzut Maica Ta, Ceea ce nu ştie de mire, pe Cruce Înălţat, Cuvinte al lui Dumnezeu, ca o Maică tânguindu-se, striga: ce Minune nouă şi uimitoare este aceasta, Fiul meu! Cum Tu, Viaţa tuturor, Te împreunezi cu moartea, vrând să înviezi pe cei morţi, ca un Milostiv?

Acatistul Sfântului mucenic Bonifatie

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat. Şi a înviat a treia zi după Scripturi .

Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Condacul 1

Alesule ostaş al lui Hristos, învrednicit de cununa slavei, cu moarte mucenicească te-ai izbăvit de moartea cea veşnică, de la întunericul păcatelor te-ai întors la lumina cea pururea fiitoare; primeşte rugăciunile aduse în cinstea ta şi ne izbăveşte din cursele vrăjmaşului celui viclean, ca să-ţi strigăm cu bucurie: ***Bucură-te, Bonifatie, mucenice mult pătimitorule!***

Icosul 1

Înger luminos a stins focul chinurilor tale cu roua harului, ocrotindu-te mucenice Bonifatie, ca să nu pieri ca un păcătos cu haină murdară şi neîntors la Dumnezeu. ***Învaţă-ne să ne îmbrăcăm cu haina luminoasă a sfinţeniei şi din toată inima să-ţi cântăm aşa:***
Bucură-te, că viaţa pentru Hristos ţi-ai dat;
Bucură-te, că în suferinţe, pe El L-ai imitat;
Bucură-te, că spre Dumnezeu ochii ţi-ai aţintit;
Bucură-te, că voinţa în virtuţi o ai întărit;
Bucură-te, rob credincios al Domnului Hristos;
Bucură-te, că sfârşitul vieţii ţi-a fost sfânt şi frumos;
Bucură-te, că de Duhul Sfânt ai fost luminat;
Bucură-te, că de ispitele lumii n-ai fost înşelat;
Bucură-te, că pe vicleanul şarpe l-ai făcut de ruşine;
Bucură-te, că ceata sfinţilor s-a bucurat de tine;
Bucură-te, Bonifatie, mucenice mult pătimitorule!

Condacul al 2-lea

Văzând tulburarea lumii acesteia şi grijile vieţii, toate le-ai socotit ca praful, ridicând mintea la cele de sus, pătimitorule al lui Hristos, te-ai ridicat la înălţimea cunoaşterii de Dumnezeu, mărturisind tuturor pe Hristos Dumnezeu, şi acum chemi sufletele care pier în păcate ca să se pocăiască şi cu lacrimi de umilinţă să-I cânte lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 2-lea

Mintea ţi-ai păstrat-o trează şi focul patimilor cu pocăinţă l-ai stins, Bonifatie minunate, de la apus la răsărit, de la Roma ai venit să suferi pentru Domnul

Iisus, având gând sfânt ca să ţi se înmulţească harul, iar pe noi ne-ai adus în biserică să-ţi cântăm aşa:
Bucură-te, că patimile să le biruim ne-ai învăţat;
Bucură-te, că nădejdea mântuirii celor disperaţi le-ai dat;
Bucură-te, că deşertăciunea vieţii pământeşti o ai cunoscut;
Bucură-te, că suferinţele tale mai înainte le-ai prevăzut;
Bucură-te, a celor treji încuviinţare şi bucurie;
Bucură-te, a voinţei tărie celor neputincioşi;
Bucură-te, că prin tine de beţie ne izbăvim;
Bucură-te, că la Dumnezeu cu ajutorul tău revenim;
Bucură-te, al vindecărilor izvor nesecat;
Bucură-te, al minunilor tezaur pururi bogat;
Bucură-te, că ne înveţi mintea la Dumnezeu s-o ridicăm;
Bucură-te, că de păcate prin tine ne eliberăm;
Bucură-te, Bonifatie, mucenice mult pătimitorule!

Condacul al 3-lea

Cu puterea milostivirii lui Dumnezeu ai fost înzestrat, fiindcă din povestirea vieţii tale noi aflăm cum, din mila lui Dumnezeu, mulţi păcătoşi se întorc la pocăinţă. Astfel, şi tu ai plăcut lui Dumnezeu şi, în locul morţii amare, ai căpătat Viaţa veşnică, deci învaţă-ne să cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 3-lea

Având acum veşnică bucurie în Lăcaşurile cereşti, nu ne părăsi nici pe noi păcătoşii, mucenice Bonifatie, cei ce locuim pe pământ. Noi, trudiţii şi împovăraţii, alergăm la tine; nu ne lăsa orfani şi neputincioşi, ci ajută-ne şi du rugăciunile noastre la Altarul cel ceresc, ca întru bucurie să-ţi cântăm:
Bucură-te, că pe semenii tăi ca pe tine i-ai iubit;
Bucură-te, că în păcate inima nu ţi-ai împietrit;
Bucură-te, că celor străini şi călătorilor le-ai slujit;
Bucură-te, că de aceea ţara de baştină ai părăsit;
Bucură-te, că ai învăţat mila pe orişice om bogat;
Bucură-te, că pe orfani şi pe văduve cu milă i-ai apărat;
Bucură-te, celor săraci milostiv apărător;
Bucură-te, celor asupriţi şi înjosiţi bun mijlocitor;
Bucură-te, că pe cei beţivi cu trezvie îi răcoreşti;
Bucură-te, că pe cei scăpătaţi de beţie la trezvie îi pofteşti;
Bucură-te, că pe femeile ce plâng le mângâi;
Bucură-te, că lacrimile lor la cer le duci tu întâi;
Bucură-te, Bonifatie, mucenice mult pătimitorule!

Condacul al 4-lea

Viforul păcatelor nu te-a înecat, nici valurile patimilor nu te-a acoperit, mucenice al lui Hristos, ci te-ai întors la Domnul şi I-ai adus viaţa ca jertfă de mireasmă. ***Roagă-te ca şi noi, cei de pe marea vieţii, să ajungem cu bine la limanul mântuirii, cântând Mântuitorului: Aliluia!***

Icosul al 4-lea

Auzind pilda Evangheliei, cum fiul rătăcit, cheltuindu-şi averea în ţară străină, în foamete şi-a venit în fire, s-a întors în braţele părinteşti, întru pocăinţă zicând: „Tată, greşit-am la cer şi înaintea ta”, aşa şi tu, mucenice, de la roşcovele păcatelor te-ai întors la Hristos. Noi, bucurându-ne de îndreptarea ta, îţi cântăm astfel:

Bucură-te, că foame grea în robia patimilor ai suferit;
Bucură-te, că de Hristos - Pâinea Vieţii ai flămânzit;
Bucură-te, că Sfântul Său Sânge ca hrană l-ai primit;
Bucură-te, că împreună cu slăviţii mucenici şi tu ai fost socotit;
Bucură-te, că pe aripile trezviei spre Dumnezeu ai zburat;
Bucură-te, că inima ta în sus ţi-ai ridicat;
Bucură-te, că, prin cruce, pe Domnul L-ai aflat;
Bucură-te, că ai căpătat a biruinţei cunună;
Bucură-te, că ai ştiut să lepezi frumuseţea lumii;
Bucură-te, a sufletelor noastre comoara cea bună;
Bucură-te, că te-ai dezbrăcat de păcatul întinăciunii;
Bucură-te, Bonifatie, mucenice mult pătimitorule!

Condacul al 5-lea

Sângele lui Hristos ce a curs pentru noi, nevrednicii, şi sângele martirilor vărsat pentru Hristos ţinând în seamă Aglaida, ţi-a spus astfel: „Tu ştii cu cât de multe păcate suntem întinaţi şi la viaţa viitoare nu gândim. Eu am auzit de la un om credincios creştin că moaştele martirilor aduc mântuire şi că mucenicul este mijlocitor către Dumnezeu...”. Şi noi credem că tu eşti mijlocitorul nostru în faţa Domnului, căci împreună cu îngerii Îi cânţi Sfintei Treimi: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea

Vedem şi înţelegem cum cuvintele acestea ale Aglaidei ţi-au răscolit sufletul şi te-ai hotărât la abstinenţă, mucenice Bonifatie. ***Ajută-ne şi nouă să-ţi urmăm ţie, ca să nu pierim în adâncul fărădelegilor***, ci cu bucurie să-ţi cântăm:

Bucură-te, că din somnul patimilor ca din moarte te-ai trezit;
Bucură-te, că din laţul păcatelor pe mulţi ai izbăvit;
Bucură-te, celor ce se îndoiesc de iertare, mustrare şi hotărâre;
Bucură-te, bucuriei fără margini, întărire;
Bucură-te, că ne chemi să ne înnoim în înfrânare;
Bucură-te, căci cu semnul crucii tai a patimilor vâltoare;
Bucură-te, că veşnică avere ţi-ai agonisit;

Bucură-te, că la muncă şi mântuire pe mulţi ai pornit;
Bucură-te, că a vinului veselie o ai părăsit;
Bucură-te, că rănile trupului ca un înger le-ai suferit;
Bucură-te, cel bătut, că L-ai mărturisit pe Hristos;
Bucură-te, că pentru El cu foc fript ai fost;
Bucură-te, Bonifatie, mucenice mult pătimitorule!

Condacul al 6-lea

Mărturisitoare a închinării sfintelor moaşte a devenit Aglaida, stăpâna ta, mucenice al lui Hristos, când te-a trimis în Răsărit să aduci moaştele sfinţilor mucenici, care au suferit pentru credinţa în Hristos, ca prin ele să izvorască binecuvântare şi mântuire celor ce-i cinstesc pe dânşii. Dă-ne şi nouă de la Domnul mângâiere, ca să-I cântăm cântare îngerească: ***Aliluia!***

Icosul al 6-lea

Strălucit-ai ca un luceafăr, cu viaţa ta, mucenice, jugul lui Hristos l-ai luat şi mântuire ai primit, căci evlavie fără Hristos nu putem avea. Cu rugăciunile tale învredniceşte-ne de lăcaşurile cereşti, ca să te lăudăm astfel:
Bucură-te, tabla legii lui Hristos, de Dumnezeu scrisă;
Bucură-te, că rugăciunile îţi sunt mireasmă nedescrisă;
Bucură-te, dreptarului credinţei, minunat stâlp;
Bucură-te, poruncilor Domnului, cunună de pietre scumpe;
Bucură-te, scara trezviei care la cer ne duce;
Bucură-te, de rana păcatului vindecare dulce;
Bucură-te, că de la Domnul ai primit har şi putere;
Bucură-te, că cu înfrânare ne înveţi să ţinem serbările;
Bucură-te, că ne izbăveşti de beţia de moarte;
Bucură-te, căci, cu lumina lui Hristos, omori ale noastre patimi;
Bucură-te, la viaţă nouă al nostru chemătorule;
Bucură-te, Bonifatie, mucenice mult pătimitorule!

Condacul al 7-lea

Vrând să pleci din casa ta spre Răsărit, ai prezis sfârşitul tău, prea lăudate Bonifatie, zicând: „Cred că o să-ţi aducă, doamna mea, în loc de moaşte, trupul meu chinuit pentru Hristos”, tăinuind în suflet gândul că o să suferi pentru Domnul, căruia te rugai stăruitor. ***Întăreşte credinţa noastră, ca să fim gata totdeauna să suferim pentru dânsa, cântându-I lui Dumnezeu: Aliluia!***

Icosul al 7-lea

Minunata şi slăvita ta îndreptare încă necrezând-o Aglaida, cugeta în sine, vrând să te învinuiască de păcatul hulirii, aşa ţi-a răspuns: „Acum nu-i de glumit, frate, ci fii evlavios, că ai să aduci moaştele sfinţilor. Domnul să trimită pe îngerul

Său înaintea ta şi să-ţi îndrepte paşii cu milostivirea Sa". Noi, văzând curăţia inimii tale, Sfinte Bonifatie, îţi cântăm aşa:
Bucură-te, al sfintelor moaşte cinstitorule;
Bucură-te, al cucerniciei de exemplu dătătorule;
Bucură-te, că de fărădelegi să ne ferim ne-ai poruncit;
Bucură-te, că de cele ce se bucură lumea te-ai ferit;
Bucură-te, marele nostru în toate ajutător;
Bucură-te, al cugetelor sfinte în taină păstrător;
Bucură-te, al celor ce se luptă cu păcatul ostaş apărător;
Bucură-te, al pocăinţei noastre bun mijlocitor;
Bucură-te, că Domnul ne iartă pentru rugăciunile tale;
Bucură-te, că în necazuri ne înveţi să avem răbdare;
Bucură-te, că a sfinţilor ceată de tine s-a minunat;
Bucură-te, că duhurile răutăţii le-ai gonit şi le-ai ruşinat;
Bucură-te, Bonifatie, mucenice mult pătimitorule!

Condacul al 8-lea

Slujirea idolilor ai desconsiderat-o, sfinte mucenice, şi, venind în Tars, nu ţi-ai plecat genunchii înaintea dumnezeilor străini, ci ai arătat o râvnă apostolească. De aceea, ***roagă-te pentru noi ca să avem aceeaşi dragoste fierbinte pentru Hristos, cântându-I Lui din toată inima: Aliluia!***

Icosul al 8-lea

Aprins de o râvnă sfântă, nu puteai răbda hulirea de Dumnezeu, plin fiind de Duhul Sfânt, ai mustrat orbirea şi nebunia închinătorilor la idoli. Din pricina aceasta, împăratul cel păgân a poruncit să te bată cu bice, pricinuindu-ţi nenumărate răni. Deci noi te lăudăm aşa:
Bucură-te, îndrăzneţ mustrător al credinţei deşarte;
Bucură-te, că ai fost înarmat cu sfânta dreptate;
Bucură-te, că trupul ţi-a fost despuiat;
Bucură-te, că sufletul curat ţi l-ai păstrat;
Bucură-te, moştenitor al lăcaşurilor cereşti;
Bucură-te, că mustri pe cei ce înjură şi hulesc;
Bucură-te, că pentru Hristos atât de barbar ai fost biciuit;
Bucură-te, al grădinii Raiului pom frumos înflorit;
Bucură-te, că precum aurul în cuptor ai fost curăţat;
Bucură-te, că pentru Hristos ai fost lovit şi insultat;
Bucură-te, că lui Dumnezeu cu moartea-ţi ai plăcut;
Bucură-te, că sfârşit creştinesc şi mucenicesc ai avut;
Bucură-te, Bonifatie, mucenice mult pătimitorule!

Condacul al 9-lea

Întreg te-ai predat Domnului, mult pătimitorule al lui Hristos, când necredinciosul împărat a poruncit să-ţi toarne în gură cositor topit şi fierbinte, atunci ai ridicat mâinile spre cer, rugându-te astfel: „Doamne Dumnezeul meu, Iisuse Hristoase, cel ce m-ai întărit să îndur chinurile cele amare de până acum, rămâi şi acum cu mine, uşurează-mi suferinţele şi nu lăsa să fiu biruit de vrăjmaşul cel viclean”. Cu aceasta inspiri iubirea lui Hristos şi nouă, celor ce cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 9-lea

Ritorii cei ce se credeau înţelepţi să ne spună cum de nu ţi-a ars gâtlejul cositorul topit ce ţi l-au turnat pe gură, şi nici alt rău nu ţi-a pricinuit, mucenice Bonifatie, deoarece tu ai cerut semn de la Domnul, că într-adevăr vei învinge pe chinuitorii tăi; şi acest semn ţi s-a dat, că toate torturile lor au rămas zadarnice. Minunându-se de aceasta, toţi au strigat: „Mare este Iisus Hristos, credem în Tine, Doamne!”. Deci şi noi te lăudăm, cântându-ţi:
Bucură-te, că prin tine credincioşii se întăresc;
Bucură-te, că de moarte năprasnică se izbăvesc;
Bucură-te, că în Hristos pe toţi i-ai mângâiat;
Bucură-te, că în suferinţă să ne rugăm ne-ai învăţat;
Bucură-te, că nu te-au putut birui chinuitorii;
Bucură-te, căci cu patimile te-ai luptat şi le-ai învins;
Bucură-te, că spinii păcatelor din tine i-ai ars;
Bucură-te, că de focul torturii nears ai rămas;
Bucură-te, de-a pururea viu, de chinuri răbdătorule;
Bucură-te, că necazul în bucurie ni-l prefaci, ajutătorule;
Bucură-te, Bonifatie, mucenice mult pătimitorule!

Condacul al 10-lea

Vrând să fii mântuit, ai dorit ca până la sfârşit să suferi pentru Domnul, mucenice Bonifatie, rugându-L din toată inima astfel: „Doamne, Doamne, Dumnezeul meu, învredniceşte-mă de bunătatea Ta, ajută-mă ca pentru fărădelegile mele făcute în neştiinţă, să nu mă oprească vrăjmaşul în calea mea spre cer, primeşte în pace sufletul meu, socoteşte-mă cu martirii ce şi-au vărsat sângele pentru Tine, dar au păstrat credinţa până la sfârşit, şi împreună cu dânşii să cânt şi eu: ***Aliluia!***”

Icosul al 10-lea

Zid tare şi neînvins de vrăjmaş ai rămas până la sfârşit, mucenice al lui Hristos, că fiind decapitat, a curs îndată sânge şi lapte, încât văzând necredincioşii o astfel de minune, au început să slăvească pe Hristos, iar ţie îţi strigau aşa:
Bucură-te, că văzându-ţi chinurile, mulţi s-au întors la Hristos;
Bucură-te, că cu Belzebut, s-au luptat şi l-au biruit toţi;
Bucură-te, că sfârşitu-ţi a luminat minţile întunecate;

Bucură-te, că moartea-ţi învie conştiinţa celor în păcate;
Bucură-te, a păcătoşilor nepocăiţi aspră mustrare;
Bucură-te, a voinţei slăbite de beţie grabnică vindecare;
Bucură-te, a celor ce rătăcesc în noaptea neştiinţei înţelepţire;
Bucură-te, undiţă de aur, ce pescuieşti din păcat, la mântuire;
Bucură-te, că rugăciunile tale Dumnezeu ţi le-a auzit;
Bucură-te, că Împărăţia Cerurilor pe veci ai dobândit;
Bucură-te, că ai fost în porfira sângelui tău îmbrăcat;
Bucură-te, că în Lumină cerească acum petreci minunat;
Bucură-te, Bonifatie, mucenice mult pătimitorule!

Condacul al 11-lea

Cântare neîncetată aduci Domnului, mucenice Bonifatie, lăudând pe Preasfânta Treime, pentru care ţi-ai dat viaţa, împreună cu cetele martirilor, ca şi noi să ne înfrumuseţăm sufletul cu virtuţi, ca pe o mireasă, pentru Hristos - Mirele ceresc, cântându-I sfântă cântare: ***Aliluia!***

Icosul al 11-lea

Cu lumina iubirii şi după moarte ai strălucit, minunate Bonifatie, când prietenii tăi au aflat capul tău tăiat şi plângeau amar, zicând: „Robule al lui Hristos, iartă-ne păcatul nedreptei judecări şi a clevetirii fără noimă cu care ţi-am greşit...”. Atunci faţa ta s-a luminat ca şi cu nişte raze vii, arătând că le dai iertare. De aceea, noi cu dragoste îţi cântăm acestea:
Bucură-te, gura blândeţii şi a dulcii vestiri;
Bucură-te, locuinţă frumoasă a sfintei iubiri;
Bucură-te, că tu ai făcut Biserica să se veselească;
Bucură-te, că acum ai ajuns în cetatea cerească;
Bucură-te, cel întocmai cu apostolii, cu moarte de mucenic;
Bucură-te, zelos rugător către Dumnezeu, netemător de nimic;
Bucură-te, că deşertăciunile vieţii şi nelegiuirea ai mustrat;
Bucură-te, că de ispitirile vrăjmaşului pe mulţi ai scăpat;
Bucură-te, că tu aperi pe cei pe nedrept prigoniţi;
Bucură-te, candelă aprinsă în faţa Prestolului între sfinţi;
Bucură-te, că după poruncă şi pe vrăjmaşi i-ai iubit;
Bucură-te, că vorbirea de rău şi clevetirea le-ai nesocotit;
Bucură-te, Bonifatie, mucenice mult pătimitorule!

Condacul al 12-lea

Dar şi izvor de tămăduire s-au arătat moaştele tale când s-au apropiat de Roma, că îngerul Domnului s-a arătat Aglaidei, zicând: Pe fostul tău rob, iar acum fratele şi coslujitorul nostru primeşte-l ca pe stăpânul şi odihneşte-l bine, ca să ţi se ierte păcatele tale, căci el acum cu noi în ceruri cântă împreună Celui Preaînalt: ***Aliluia!***

Icosul al 12-lea

Cântând minunile tale, Aglaida a zidit o biserică în cinstea ta, ostaşule al lui Hristos, unde a pus moaştele tale, iar ea şi-a împărţit averea la săraci, cu post şi rugăciune întru fierbinte pocăinţă a petrecut încă cincizeci de ani, apoi s-a alăturat cetei sfinţilor. De aceea, lăudând minunile tale, te mărim astfel:

Bucură-te, că sufletul ţi-ai făcut templu Celui Preaînalt;
Bucură-te, cartea minunilor scrisă de El minunat;
Bucură-te, că de moarte năprasnică pe noi ne izbăveşti;
Bucură-te, că lacrimile femeilor celor beţivi le primeşti;
Bucură-te, că pe cei căzuţi în păcate îi chemi la pocăinţă;
Bucură-te, lumina curăţiei, ce ne duce la umilinţă;
Bucură-te, că focul patimilor doar tu îl linişteşti;
Bucură-te, că întunericul păcatelor doar tu îl izgoneşti;
Bucură-te, că pe cei micuţi de ispitele lumii îi fereşti;
Bucură-te, că în a lui Hristos învăţătură pe toţi îi povăţuieşti;
Bucură-te, prea slăvit lui Hristos, cinstit din vecie;
Bucură-te, Bonifatie, mucenice mult pătimitorule!

Condacul al 13-lea (de trei ori)

O, prea slăvite mucenice al lui Hristos, Bonifatie primeşte această rugăciune de la noi care, îngenunchind, tindem mâinile către tine şi-ţi aducem ţie cele de laudă; mijloceşte pentru noi la Domnul, mai cu seamă pentru fraţii noştri căzuţi în patima beţiei, vindecă-ne de patimi şi ajută-ne să punem început bun vieţii noastre, ca mântuiţi cu rugăciunile tale, să lăudăm în veci pe Dumnezeu, cântându-I: ***Aliluia!***

Apoi se zice iarăşi:

Icosul 1

Înger luminos a stins focul chinurilor tale cu roua harului, ocrotindu-te mucenice Bonifatie, ca să nu pieri ca un păcătos cu haină murdară şi neîntors la Dumnezeu. ***Învaţă-ne să ne îmbrăcăm cu haina luminoasă a sfinţeniei şi din toată inima să-ţi cântăm aşa:***

Bucură-te, că viaţa pentru Hristos ţi-ai dat;
Bucură-te, că în suferinţe, pe El L-ai imitat;
Bucură-te, că spre Dumnezeu ochii ţi-ai aţintit;
Bucură-te, că voinţa în virtuţi o ai întărit;
Bucură-te, rob credincios al Domnului Hristos;
Bucură-te, că sfârşitul vieţii ţi-a fost sfânt şi frumos;
Bucură-te, că de Duhul Sfânt ai fost luminat;
Bucură-te, că de ispitele lumii n-ai fost înşelat;
Bucură-te, că pe vicleanul şarpe l-ai făcut de ruşine;
Bucură-te, că ceata sfinţilor s-a bucurat de tine;

Bucură-te, Bonifatie, mucenice mult pătimitorule!

Condacul 1

Alesule ostaş al lui Hristos, învrednicit de cununa slavei, cu moarte mucenicească te-ai izbăvit de moartea cea veşnică, de la întunericul păcatelor te-ai întors la lumina cea pururea fiitoare; primeşte rugăciunile aduse în cinstea ta şi ne izbăveşte din cursele vrăjmaşului celui viclean, ca să-ţi strigăm cu bucurie: ***Bucură-te, Bonifatie, mucenice mult pătimitorule!***

Apoi, se zice această Rugăciune către Sfântul mucenic Bonifatie pentru cei căzuţi în patima beţiei şi în alte patimi trupeşti:

Rugăciune către Sfântul mucenic Bonifatie

O, mult pătimitorule şi prea lăudate mucenice Bonifatie, a ta mijlocire o cerem; rugăciunile noastre nu le trece cu vederea, ci milostiveşte-te şi ne ascultă. Vezi pe fraţii şi pe surorile noastre (numele) căzuţi în patima beţiei, vezi că din pricina aceasta au căzut şi de la Biserica-Mamă şi mântuirea cea veşnică.

O, Sfinte mucenice Bonifatie, cu harul ce-l ai de la Dumnezeu, trezeşte-le inima şi conştiinţa, salvează-i din prăpastia păcatului şi adu-i iar la înfrânarea cea mântuitoare.

Roagă-L pe Domnul Dumnezeu, pentru care tu moarte mucenicească ai suferit, ca, iertându-ne greşelile noastre, să nu-Şi întoarcă îndurarea de la fiii Săi, ci să întărească în noi trezvia, curăţia şi înfrânarea, şi să întindă mână de ajutor celor ce au făgăduit abstinenţă de la băuturile alcoolice, să-şi poată ţine făgăduinţa dată, zi şi noapte veghind cu gândul la marele răspuns ce avem de dat la înfricoşătoarea Judecată de Apoi.

Plăcutule al lui Dumnezeu, mucenice, primeşte rugăciunile mamelor ce se roagă cu lacrimi pentru copiii lor pierduţi în ghearele beţiei, ale cinstitelor femei ce plâng pentru bărbaţii lor, ale copiilor rămaşi orfani pe urma beţiei şi ale noastre ale tuturor ce ne rugăm ţie, şi să ajungă gemetele noastre împreună cu rugăciunile tale la tronul Celui Preaînalt, să ne dăruiască tuturor sănătate şi mântuire trupească şi sufletească, iar mai presus de toate, Împărăţia Sa cerească.

Păzeşte-ne de ispitirile vicleanului vrăjmaş şi de toate vicleşugurile lui, iar în ceasul trecerii noastre din viaţa aceasta, ajută-ne să trecem cu bine vămile văzduhului şi cu rugăciunile tale să scăpăm de veşnica osândă.

Roagă-L pe Domnul şi Mântuitorul nostru să ne dăruiască dragoste nefăţarnică pentru Dânsul şi Biserica Sa, credinţă statornică şi luptătoare contra vrăjmaşilor

văzuţi şi nevăzuţi ai Bisericii şi neamului şi să ne acopere mila lui Dumnezeu în vecii vecilor. Amin.

Şi, apoi, se face Otpustul: Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu pentru rugăciunile prea curatei Maicii Tale, ale Sfântului mucenic Bonifatie şi ale tuturor Sfinţilor, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin!

Imnografie

Troparul Sfântului mucenic Bonifatie: Mucenicul tău. Doamne, Bonifatie, întru nevoinţa sa, cununa nestricăciunii a dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru; că având puterea Ta, pe chinuitori a învins; zdrobit-a şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lui, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

Condacul Sfântului mucenic Bonifatie: Jertfă fără de prihană te-ai adus pe tine de voie, Celui rânduit a Se naşte din Fecioara pentru tine, Sfinte purtătorule de cunună, înţelepte Bonifatie.

Vieţile Sfinţilor - Pătimirea Sfântului mucenic Bonifatie

Era în Roma o femeie oarecare cu numele Aglaida, fata unui tată slăvit, anume Acachie, care fusese mai înainte antipat al aceleiaşi cetăţi a Romei. Aceasta fiind tânără şi frumoasă la faţă, având multe averi ce-i rămăseseră de la părinţii ei şi ducând o viaţă liberă, fără bărbat legiuit, îşi petrecea zilele sale în desfrâu şi în păcate, fiind biruită de patima cea firească a neputinţei trupeşti. Ea avea la dânsa un om, ca slugă credincioasă a casei şi a toată avuţia ei, cu numele de Bonifatie, tânăr şi frumos la chip. Cu acesta vieţuia în necurăţie. Nu spre ruşi-

nare se vorbeşte aceasta, căci degrabă se va spune fericita şi minunata schimbare a acestora. Pentru că, fiind lăudaţi sfinţii lui Dumnezeu, nici păcatele lor cele mai dinainte nu se tac. Ca să se arate aceasta cum că nu toţi din tinereţe au fost buni şi drepţi, ci avându-şi firea stricată, asemenea multora, s-au săvârşit cu pocăinţa cea adevărată şi cu schimbarea cea bună, făcându-se mari prin faptele cele bune şi slăviţi cu sfinţenia, precum vom vedea. ***Ca şi noi, păcătoşi fiind, să nu deznădăjduim de mântuire, ci să ne deşteptăm către ridicarea cea grabnică, ştiind, că după pocăinţa păcatelor, putem a fi sfinţi, Dumnezeu ajutându-ne, numai noi de vom vrea.***

Cu adevărat este frumoasă această povestire, prin care se veseleşte inima şi cu urechea care aude, că mai presus de nădejde, păcătosul se face sfânt, ba încă şi mucenic al lui Hristos. Aşa şi acest ***Bonifatie, care mai înainte se tăvălea în necurăţie, ba era şi beţiv, s-a arătat apoi mărturisitor al lui Dumnezeu, viteaz nevoitor şi slăvit răbdător de chinuri. Dar în vremea vieţuirii sale, cel cu iubire de patimă, deşi slujea păcatului, avea şi oarecare fapte bune vrednice de laudă: către cei săraci, era milostiv, către cei străini avea dragoste şi către cei ce pătimeau în nevoi, avea durere de inimă. Pe unii cu milostivire miluindu-i, pe alţii cu dragoste odihnindu-i şi altora cu durere de inimă ajutându-le; totdeauna avea în mintea sa dorinţa ca să-şi îndrepteze cândva viaţa sa.*** De aceea adeseori suspina către Dumnezeu, că doar o scăpa de cursele diavolului, ca să se facă domn peste poftele şi patimile sale. Domnul însă n-a trecut cu vederea zidirea sa şi n-a lăsat pe un om ca acesta, care în parte avea şi fapte bune, să se cufunde mai mult în pofta cea rea. N-a lăsat mai mult a-şi întina cu păcatele cele necurate faptele lui cele de milostenie. Ci a binevoit şi i-a rânduit lui ca să-şi spele faptele sale cele rele, prin vărsarea chiar a sângelui său, iar cu a lui roşeală să împodobească sufletul său ca şi cu o porfiră împărătească şi cu cununa muceniciei să se încununeze. Iată cum s-a făcut aceasta:

În acea vreme era încă prigoană asupra creştinilor şi adâncul întunericului celui idolesc cuprinsese tot răsăritul, încât mulţime de credincioşi erau munciţi pentru Hristos. Atunci stăpânei sale Aglaida, i-a venit gând de mântuire şi o dorinţă foarte mare şi nebiruită a pătruns în inima ei, ca să aibă în casa sa sfinte moaşte mucenicеşti. Şi întrucât socotea că din slugile sale nu este mai credincios şi mai cu sârguinţă spre a împlini acea slujbă decât Bonifatie, l-a chemat şi i-a arătat dorinţa sa. Deci, luându-l la o parte, i-a zis: ***"Ştii, frate, cu câte păcate ne-am îngreunat şi nicidecum nu ne îngrijim de cele ce vor să fie! Cum vom sta înaintea înfricoşatei judecăţi a lui Dumnezeu, unde avem să primim munci grele după faptele noastre? Eu am auzit de la un oarecare bărbat binecredincios că, dacă cineva are sfinte moaşte ale celor ce au pătimit pentru Hristos şi le cinsteşte pe cât se poate, acela mult ajutor află către mântuire şi în casa aceluia nu se mai înmulţeşte păcatul. Apoi, încă şi de răsplătire veşnică se învredniceşte, pentru că în aceeaşi fericire veşnică se va îndulci, de***

care se satură şi sfinţii mucenici. Şi mulţi chiar acum, după cum se spune, intră pentru Hristos în nevoinţele cele frumoase, dându-şi trupurile spre răni şi primesc cunună mucenicească. Deci, slujeşte-mi, tu, la aceasta, căci a venit vremea ca să arăţi câtă dragoste ai către mine. Mergi cu sârguinţă în părţile acelea unde se aude de prigoană şi de muncirea creştinilor şi te sârguieşte a aduce moaştele oricăror sfinţi mucenici, ca să le ţinem la noi cu cinste şi să-i zidim acelui sfânt biserică. Căci îl vom avea pe acela totdeauna nouă păzitor, ajutor şi de-a pururea mijlocitor către Dumnezeu".

Zicând acestea, Bonifatie cu bucurie voia să săvârşească lucrul ce i se poruncea şi s-a arătat gata spre o cale ca aceea. Deci, i-a dat stăpâna sa mulţime de aur, pentru că în alt chip nu se puteau lua sfintele moaşte ale unui mucenic, dacă n-ar fi dat daruri şi mulţime de aur. Căci păgânii muncitori, văzând dragostea şi osârdia cea mare a credincioşilor către moaştele mucenicilor, nu le dădeau în dar, ci le vindeau cu mare preţ şi multă avere câştigau ei cu acestea.

Luând Bonifatie de la stăpâna sa mulţime de aur, pe de o parte pentru răscumpărarea moaştelor mucenicești, iar pe de alta spre a da milostenie săracilor, a pregătit şi diferite feluri de aromate, pânză curată şi toate cele ce se cuvin pentru cinstita înfăşurare a trupurilor sfinţilor. Apoi, a luat caii şi robii stăpânei sale ca tovarăşi şi a plecat la drum.

Ieşind din casă, a zis către stăpâna sa, râzând: ***"Ce va fi, doamnă, de nu voi găsi vreun mucenic acolo unde mă duc şi de vor aduce la tine trupul meu muncit pentru Hristos? Oare îl vei primi cu cinste?"***

Iar ea, râzând şi numindu-l beţiv şi păcătos, a început a-l dojeni zicând: *"Acum nu este vreme de glumit, frate, ci de bună cucernicie. Căci trebuie în calea aceasta a te păzi cu mare grijă, de toată neorânduiala şi gluma; şi cu cinste şi cu bună credinţă să săvârşeşti toate, apoi cu blândeţe şi cu înfrânare să călătoreşti, că vezi că slujeşti moaştelor sfinţilor, de care nu suntem vrednici nu numai a ne atinge, ci nici măcar a căuta spre dânsele. Deci, mergi în pace, iar Domnul Care a primit chipul robului şi Şi-a vărsat sângele pentru noi, să trimită cu tine pe îngerul Său, neaducându-Şi aminte de păcatele noastre, ci să îndrepteze mergerea şi întoarcerea ta bine şi cu sporire bună".*

Bonifatie, punând mustrarea stăpânei sale în inima sa, a mers la drum şi cugeta în mintea sa cum se va atinge de sfintele moaşte, având mâini necurate. Deci se căia de necurăţia sa cea mai dinainte şi a început a posti, a nu mânca deloc carne şi a nu bea vin, a se ruga cu sârguinţă şi des. Astfel, încet, încet a venit întru frica lui Dumnezeu, căci frica era tatăl luării-aminte, iar luarea-aminte era maică a odihnei celei dinăuntru, care naşte ştiinţa, şi face ca sufletul să-şi vadă grozăvia sa, ca într-o oarecare apă curată şi netulburată. Aşa se nasc începuturile

şi rădăcinile pocăinţei, începând de la frica lui Dumnezeu, de la luarea-aminte de sine şi de la socotirea conştiinţei sale.

Apoi s-a arătat întru dânsul dorinţa vieţii celei desăvârşite, din post, din înfrânare şi din rugăciunile cele neîncetate. După ce a ajuns în părţile Asiei şi a intrat în Tars, prea slăvita cetate a Ciliciei, în care atunci erau munciţi sfinţii, pe vremea împărăţiei lui Diocleţian şi Maximian, a lăsat pe ceilalţi robi la gazdă, cu caii, poruncindu-le să se odihnească de osteneală. Iar el singur îndată, nici praful scuturându-şi, s-a dus să vadă pe cei despre care a auzit că se muncesc; şi, venind în privelişte, a văzut mulţime de popor adunat, care privea la muncile ce se făceau sfinţilor.

Deci a văzut pe sfinţi în multe feluri de chinuri schingiuiţi, cărora, tuturor deopotrivă, o vină le era pusă înainte: credinţa cea creştinească şi viaţa cea cu dreapă credinţă. Iar muncile cu care erau chinuiţi, nu erau deopotrivă. Unul era spânzurat cu capul în jos şi dedesubtul lui era foc aprins; altul era întins în patru părţi şi legat de patru stâlpi; altul zăcea fiind tăiat cu fierăstrăul; altul de mâinile muncitorilor, cu unelte ascuţite se zdrobea; unuia i se scoteau ochii, altuia i se tăiau mădularele; altul era înfipt în ţeapă şi ridicat de la pământ şi intra ţeapa până la grumazi, altuia i se frângeau şi i se zdrobeau oasele, iar altul era cu mâinile şi picioarele tăiate, tăvălindu-se pe pământ ca un ghem. Şi toţi aveau atâta răbdare şi atâta bărbăţie, încât pe feţele lor se arăta o veselie creştinească, duhovnicească, pentru că, fiind întăriţi cu darul lui Dumnezeu, răbdau cele nesuferite firii omeneşti.

Văzând acestea fericitul Bonifatie şi socotindu-le toate cu sârguinţă, pe de o parte minunându-se de bărbăţia mucenicilor, iar pe de alta poftind şi el cunună, s-a aprins cu totul de râvna dumnezeiască. Deci, stând în mijlocul priveliştii şi făcându-se tuturor arătat, pe mucenicii care erau douăzeci la număr îi îmbrăţişă pe câte unul, apoi a zis cu glas mare, în auzul tuturor: ***"Mare este Dumnezeul creştinilor, mare este Cel ce ajută robilor Săi şi îi întăreşte întru atâtea munci".*** Zicând acestea, se apropia de mucenici şi le săruta picioarele cu multă dragoste, iar care nu aveau picioare, le cuprindea mădularele rămase din trupurile lor şi le punea la pieptul său, numindu-i fericiţi, că în puţină vreme, răbdând acele munci cu bărbăţie, îndată vor dobândi veşnica uşurare, odihnă şi bucuria cea fără de sfârşit. Iar pentru dânsul se ruga să le fie tovarăş în acea nevoinţă şi părtaş al cununilor pe care vor să le dobândească de la Hristos, punătorul de nevoinţe.

Atunci şi-a întors tot poporul ochii spre dânsul, dar mai ales judecătorul, care şedea la judecată şi chinuia pe sfinţii răbdători. Acela, văzând un om străin şi necunoscut, întrebă: "Cine şi de unde este acesta?" Apoi, îndată porunci să-l prindă şi să-l aducă la el, întrebându-l cine este?

Iar sfântul a răspuns: ***"Sunt creştin".***

Judecătorul a vrut să ştie numele lui şi de unde este, iar el a răspuns: ***"Numele cel dintâi cu care iubesc foarte mult a mă numi, este creştin şi acum am venit aici din Roma. Iar de voieşti a-mi şti şi numele cu care m-au numit părinţii, iată: Bonifatie mă numesc".***

Iar judecătorul a zis: "Apropie-te, Bonifatie, mai înainte până nu-ţi rup trupul şi oasele şi jertfeşte zeilor, ca să-ţi mijloceşti multe bunătăţi; căci şi pe zei vei milostivi şi de muncile ce au să-ţi fie te vei izbăvi, iar de la noi cu multe daruri te vei îmbogăţi".

La acestea Bonifatie răspunse: ***"Nu se cuvine nici măcar a răspunde la aceste cuvinte ale tale; însă, zic ceea ce am zis de multe ori: sunt creştin şi numai aceasta vei auzi de la mine, iar dacă nici aceasta nu suferi a auzi, atunci fă cu mine ceea ce-ţi place".***

Judecătorul atunci a poruncit să-l dezbrace şi să-l spânzure cu capul în jos şi să-l bată tare.

A fost bătut cumplit, încât carnea a căzut de pe el, de i se vedeau oasele goale. Iar el ca şi cum n-ar fi simţit dureri, nu băga în seamă rănile ce i se făcuseră, ci îşi întorcea ochii către sfinţii mucenici şi, având pătimirea acelora pildă, se mângâia că în tovărăşia acelora s-a învrednicit a pătimi pentru Hristos.

După aceasta, poruncind muncitorului a-l slăbi puţin, îl ispitea din nou, poate îl va înduplecа: "O! Bonifatie, începuturile muncilor să-ţi fie în destul pentru sfătuirea ta, ca să-ţi alegi ce este mai bun. Ai gustat acum dureri cumplite, deci miluieşte-te acum, ticăloase şi apropiindu-te, jertfeşte zeilor, iar de nu, îndată să începi a pătimi mai mari şi mai cumplite munci".

Iar sfântul a răspuns: ***"Pentru ce îmi porunceşti a face cele necuviincioase, o! nebunule. Eu nici cu auzul nu pot răbda de pomenirea zeilor tăi şi tu îmi porunceşti să le jertfesc lor?"***

Mâniindu-se iarăşi, judecătorul a poruncit să-i bage trestii ascuţite pe sub unghiile mâinilor şi picioarelor; iar sfântul, ridicându-şi ochii şi mintea către cer, tăcea răbdând.

Apoi a poruncit să topească plumb şi să-l toarne în gura lui şi, fiind topit plumbul, sfântul, ridicându-şi mâinile în sus, se ruga, zicând: ***"Doamne, Iisuse Hristoase, Cel ce m-ai făcut mai tare decât muncile, fii şi acum împreună cu mine, uşurându-mi durerile, Cela ce Însuţi eşti mângâierea mea şi cu***

dinadinsul arată că-mi ajuţi a birui pe satana, cum şi pe acest judecător nedrept, că pentru Tine pătimesc acestea, precum Însuţi ştii".

Zicând acestea, a rugat pe sfinţi să-i ajute, cu rugăciunile lor, ca să poată răbda acea muncă înfricoşată. Şi apropiindu-se muncitorii, i-au deschis gura cu o unealtă de fier şi i-au turnat plumbul, dar nu l-au vătămat pe sfânt.

Poporul, văzând o muncire atât de cumplită, s-a cutremurat şi, făcând zgomot, striga: "Mare eşti Dumnezeule al creştinilor! Mare eşti, Împărate Hristoase şi toţi credem în Tine, Doamne!" Strigând toţi aşa, s-au întors către o capişte idolească ce era aproape, vrând s-o risipească. Apoi strigau asupra judecătorului şi aruncau cu pietre asupra lui, vrând să-l omoare. Judecătorul, sculându-se de la locul de judecată, a fugit ruşinat la casa sa, iar pe Bonifatie a poruncit să-l ţină sub strajă.

A doua zi, încetând tulburarea poporului, judecătorul a venit din nou la judecată şi, aducând pe Sfântul Bonifatie, hulea numele lui Hristos şi batjocorea numele Lui, ca unul ce a fost răstignit. Iar sfântul, nerăbdând a auzi hulă asupra lui Dumnezeu, a răspuns cu batjocură judecătorului, bătându-şi joc de zeii săi cei fără de suflet şi ocărind orbirea lor şi nebunia celor ce se închină lor. Şi, mâniind iarăşi judecătorul, a poruncit de a fiert un cazan cu smoală şi a aruncat pe sfântul mucenic într-însul. Însă, Domnul n-a lăsat pe robul Său, căci, pogorându-se îndată îngerul, a rourat pe mucenic în acel cazan, iar smoala, vărsându-se, s-a aprins şi a ars pe mulţi din păgânii care stăteau împrejur. Sfântul a ieşit sănătos, neavând nici o vătămare de la foc şi de la smoală.

Atunci muncitorul văzând puterea lui Hristos şi temându-se ca să nu pătimească ceva rău, a poruncit să taie îndată cu sabia pe Bonifatie. Deci, luându-l pe el ostaşii, l-au scos spre ucidere. Iar sfântul, cerând vreme de rugăciune, s-a întors către răsărit şi a zis: ***"Doamne, Doamne, Dumnezeule, să mă întâmpine pe mine milele Tale şi acum fii mie ajutor ca vrăjmaşul meu să nu-mi împiedice calea văzduhului, pentru păcatele mele cele făcute întru nebunie. Primeşte sufletul meu în pace şi mă rânduieşte împreună cu cei ce şi-au vărsat sângele pentru Tine şi şi-au păzit credinţa până la sfârşit. Iar pe turma cea câştigată cu cinstitul Tău sânge, adică pe poporul Tău, Hristoase, cel de o fire cu mine, izbăveşte-l de toată necurăţia şi rătăcirea păgânească, căci bine eşti cuvântat în veci, Amin".***

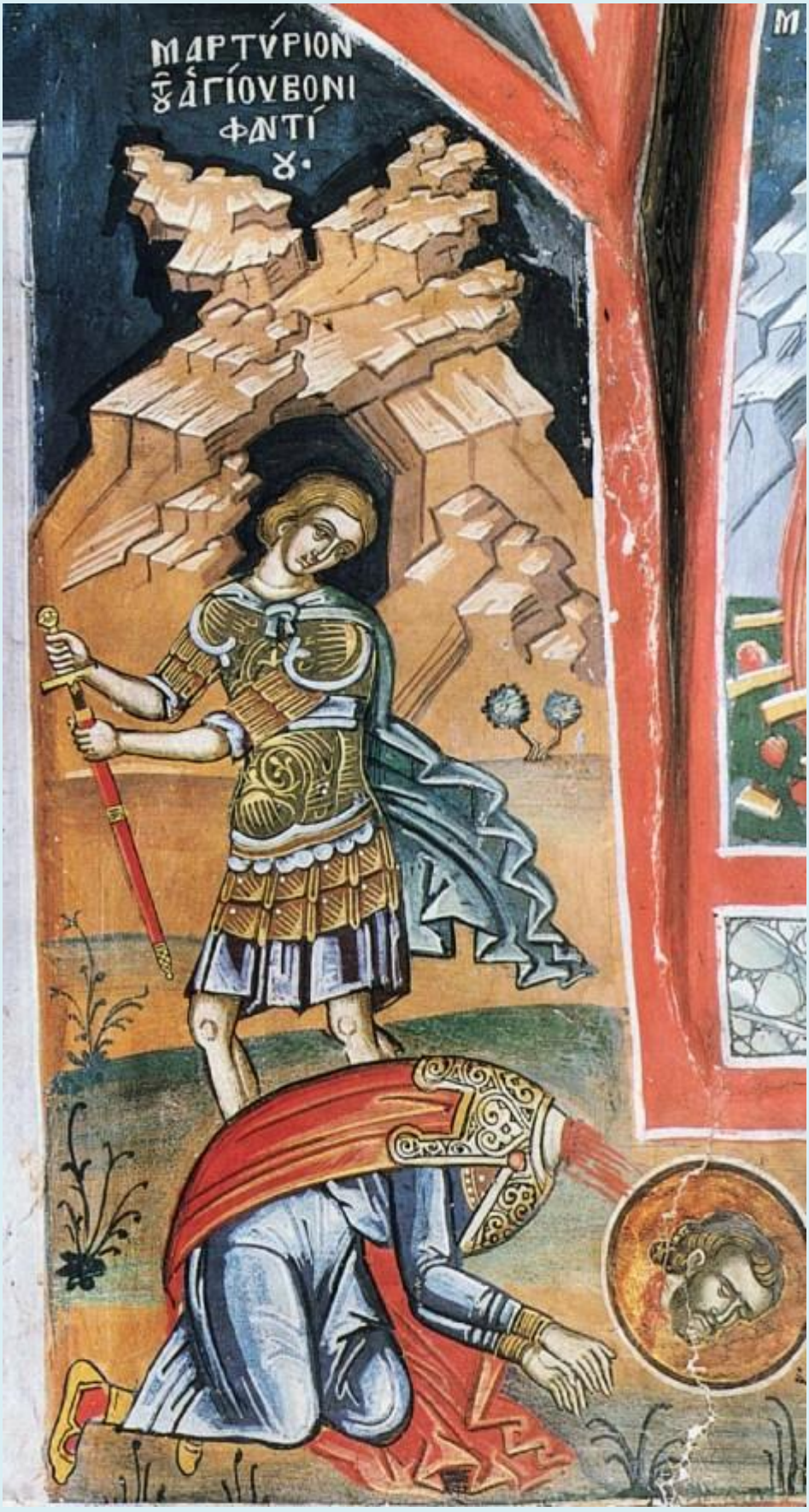

Frescă de la 1547 din Mănăstirea Dionisiu, Sfântul Munte Athos, Grecia – martiriul Sfântului Bonifatie

Astfel rugându-se, şi-a plecat capul sub sabie şi a fost tăiat, dar a curs din rană sânge şi lapte. Văzând acest lucru, necredincioşii şi-au întors privirile la Hristos în număr de cinci sute cincizeci şi scuipând pe idolii cei urâcioşi, s-au creştinat. ***Astfel a fost sfârşitul Sfântului Bonifatie. Şi ceea ce a zis mai înainte stăpânei sale în glumă, atunci când pornea de acasă, s-a adeverit.***

Iar tovarăşii, robii Aglaidei, cei ce veniseră cu dânsul spre căutarea sfintelor moaşte, şedeau la gazdă, neştiind nimic din cele ce făcuse Bonifatie şi îl aşteptau. Şi văzând că nu se mai întoarce nici seara, nici toată noaptea, la fel şi a doua zi nevăzându-l, au început a cugeta despre dânsul lucruri rele (precum singuri au mărturisit mai pe urmă), căci socoteau că el s-a îmbătat undeva şi zăboveşte cu femeile desfrânate. Apoi ziceau, râzând: "Iată, Bonifatie al nostru a venit spre căutarea sfintelor moaşte". Dar văzând că nici în cealaltă noapte nu se mai întoarce la dânşii, au rămas întru nepricepere şi au început a-l căuta, umblând prin toată cetatea şi întrebând. Din întâmplare sau mai bine zis prin purtarea de grijă a lui Dumnezeu, au întâlnit un om, ce era fratele logofătului, care scrisese la judecată întrebările mucenicilor, cum şi răspunsurile cele de moarte asupra lor.

Şi l-au întrebat pe acela: "N-aţi văzut un om străin, care a venit pe aici?"

Iar el a zis: "Ieri a venit un străin, pătimind pentru Hristos în privelişte şi s-a osândit la moarte, tăiat fiind cu sabia. Nu ştiu de este acela pe care îl căutaţi voi, însă spuneţi, cum arăta la chip?".

Iar ei i-au dat toate câte cerea, că nu era mare de stat, cu părul galben, arătându-i şi asemănarea chipului. Acela a zis lor: "Cu adevărat acela este pe care îl căutaţi".

Dar ei nu credeau, zicând: "Nu ştii, omule, pe care căutăm noi".

Şi vorbind între dânşii, pomeneau năravurile lui Bonifatie şi râzând ziceau: "Au doară beţivul şi desfrânatul va pătimi pentru Hristos?"

Iar fratele logofătului întărea zicând: "Cu acel chip precum spuneţi voi, un om alaltăieri s-a întrebat la judecată. Dar ce vă opreşte pe voi ca să mergeţi şi să-i vedeţi trupul zăcând la locul unde este tăiat?".

Deci au mers după acel om şi ajungând la locul de ucidere, unde era strajă de ostaşi pentru ca să nu fure creştinii trupurile mucenicilor, le-a arătat pe mucenic, zicând: "Au nu este acesta pe care îl căutaţi?"

Ei, văzând trupul, l-au cunoscut şi luând capul lui care zăcea deoparte, l-au lipit de trup. Atunci l-au cunoscut că este Bonifatie, s-au mirat foarte şi s-au ruşinat de gândurile lor de rău grăite pentru dânsul şi se temeau să nu pătimească vreun rău pentru osândirea sfântului cu gândurile lor urâte şi pentru că au râs de viaţa lui, neştiind inima lui cea bună şi nici voia lui.

Apoi, căutând ei la faţa sfântului cu spaimă au văzut că sfântul câte puţin şi-a deschis ochii săi şi, privindu-i cu dragoste, le-a zâmbit şi, cu faţa luminându-se, le-a arătat că le iartă lor greşelile.

Iar ei, spăimântându-se şi mai mult, lăcrimau zicând: "Nu pomeni, robule al lui Hristos, fărădelegile noastre, căci cu nedreptate osândeam viaţa ta şi nebuneşte râdeam de tine". Apoi, dând păgânilor cinci sute de galbeni, au luat trupul şi capul Sfântului Bonifatie şi, ungându-l cu aromate, l-au înfăşurat în pânza curată care era pregătită pentru aceea şi, punându-l în raclă, s-au întors ducând pe mucenicul doamnei sale.

Când s-au apropiat de Roma, îngerul Domnului s-a arătat în vis Aglaidei, zicând: "Primeşte pe acela care odinioară ţi-a fost slugă, iar acum este frate al nostru şi împreună slujitor. Primeşte pe acela care ţi-era rob, iar acum este stăpân al tău şi de acum cu bună cinstire să îl cinsteşti, căci este păzitor al sufletului tău şi apărător al vieţii tale".

Iar ea, deşteptându-se înspăimântată, a luat pe unii din clericii bisericii, bărbaţi cinstiţi şi au ieşit întru întimpinarea Sfântului Mucenic Bonifatie. Deci acela, pe care îl trimisese în cale ca un rob, l-a primit în casa sa, ca pe un domn al său, cu cinste şi cu multe lacrimi de bucurie. Apoi şi-a adus aminte de proorocia sfântului când a plecat la drum. Şi mulţumea lui Dumnezeu care a rânduit aşa. Căci Sfântul Bonifatie s-a făcut jertfă bine primită lui Dumnezeu, pentru păcatele sale şi ale ei. ***Apoi a zidit o biserică prealuminată, în numele Sfântului Bonifatie, într-un sat al său, care era la o depărtare de cincizeci de stadii de Roma. Acolo a dus cinstitele lui moaşte cu mare cinste, unde se săvârşeau multe minuni cu rugăciunile mucenicului, căci izvorau tămăduiri celor bolnavi, diavolii se izgoneau din oameni şi îşi câştigau cererile mulţi din cei ce se rugau la mormântul acestui sfânt.***

După aceasta, fericita Aglaida, împărţindu-şi averile sale la săraci şi scăpătaţi, s-a lepădat de lume şi a vieţuit cincisprezece ani în mare pocăinţă, a adormit întru Domnul şi s-a adăugat către Sfântul mucenic Bonifatie, fiind pusă lângă mormântul lui. Astfel, ***această doime, schimbându-şi viaţa cea mai dinainte, cu schimbare minunată, şi-a dobândit sfârşit bun; unul, spălându-şi păcatele cu sângele s-a învrednicit cununii mucenicеşti, iar cealaltă, cu lacrimile şi cu viaţa cea aspră şi-a curăţit viaţa şi aşa s-au arătat îndreptaţi şi fără prihană***

înaintea lui Dumnezeu, Domnul nostru Iisus Hristos, căruia I se cuvine slava în veci. Amin.

Sfinţii Bonifatie şi Aglaida - drumul spre sfințenie

După o viaţă păcătoasă, în desfrânare şi beţie, Bonifatie şi Aglaida şi-au curăţat păcatele prin mucenicie şi pocăinţă.

***

Bonifatie, tânăr și frumos la chip, locuia ca slugă în casa unei femei bogate, Aglaida, și duceau împreună o viață necurată, petrecând în desfrânare și beție. Deși slujea păcatului, Bonifatie avea dragoste pentru săraci și era milostiv, trăind cu dorința de a-și îndrepta traiul. Și se ruga Domnului, astfel, să îl scape din cursa diavolului, încât nu a fost trecut cu vederea, pregătindu-i Domnul cununa muceniciei.

Fiind prigoniți creștinii în vremea aceea, Aglaidei i-a venit gând de mântuire și dorea să aibă în casa ei moaște mucenicești. L-a trimis, astfel, pe Bonifatie să îi aducă sfinte moaște, pentru ca apoi să zidească biserică pentru acelea, și să nu mai păcătuiască. Plecând cu mulțime de aur pentru a răscumpăra moaștele, dar și pentru a da milostenie, Bonifatie a luat caii și a plecat, glumind că poate vor fi aduse chiar moaștele lui acasă.

Gândindu-se pe drum că nu se va putea atinge de sfintele moaște cu mâinile sale necurate, a început a se căi și a posti, rugându-se cu sârguință, până a venit întru frica lui Dumnezeu. Ajungând în părțile Asiei, în Tars, privea cum sunt munciți sfinții, în vremea împărăției lui Dioclețian și Maximian. Minunându-se de tăria lor, s-a aprins Bonifatie de râvnă dumnezeiască, dorind și el cununa muceniciei.

Văzând judecătorul cum Bonifatie sărută picioarele sfinților și îi îmbrățișează, l-a prins și i-a cerut să se închine zeilor, dar pentru că acesta a refuzat, a poruncit să fie spânzurat cu capul în jos și bătut până când i se vedeau oasele. Iar Bonifatie, de parcă nici nu ar fi simțit durerea, privea la mucenici și se mângâia

că s-a învrednicit a pătimi pentru Hristos. Și i-au turnat apoi plumb topit în gură, dar nu l-au vătămat, încât poporul s-a răzvrătit și amenințau să îl omoare pe judecătorul care a fugit rușinat la casa lui, pe Bonifatie ținându-l sub strajă.

A doua zi iarăși l-a chinuit pe Bonifatie, aruncându-l într-un cazan cu smoală fiartă, dar îngerul Domnului a rourat pe mucenic, iar smoala s-a vărsat și a ars pe păgânii ce stăteau împrejur, sfântul fiind neatins. Și a poruncit atunci muncitorul să îi fie tăiat capul cu sabia, ceea ce s-a și întâmplat. Sfântul Bonifatie s-a rugat Domnului să îi primească sufletul, iar din rana sa a curs sânge și lapte, încât cei 550 de necredincioși s-au întors îndată către Hristos.

Iar cei ce îl însoțiseră pe Bonifatie, robii Aglaidei, nu știau de cele întâmplate, așteptându-l să se întoarcă la gazda unde ședeau. Și au început a-l căuta prin toată cetatea, până când fratele logofătului le-a povestit cum a fost omorât acesta.

Robii însă nu credeau că Bonifatie, având viață păcătoasă, poate avea un astfel de sfârșit. Dar mergând și văzând că el este, i-au lipit capul de trup și l-au uns cu arome, lăcrimând, și l-au pus în raclă, pentru a-l duce acasă. Sfântul și-a deschis puțin ochii și i-a privit cu dragoste, în semn că le iartă păcatele și gândurile rele, după care a trecut iarăși la odihna cea veșnică.

Apropiindu-se cu toții de Roma, îngerul Domnului s-a arătat Aglaidei, cerându-i să îl primească pe stăpânul ce odată i-a fost rob și să îl cinstească.

Cu multe lacrimi și bucurie l-a primit Aglaida pe Bonifatie, zidind o Biserică în numele lui și punând sfintele moaște spre închinare, încât se săvârșeau minuni, bolnavii fiind tămăduiți, iar duhurile rele izgonite.

Apoi, împărțindu-și Aglaida averea săracilor, s-a lepădat de lume și, pocăindu-se 15 ani, a trecut la cele veșnice, alăturându-se Sfântului Bonifatie, fiind pusă lângă mormântul lui.

Sinaxar - Pomenirea Sfântului mucenic Bonifaciu şi a Sfintei Aglaia Romana

În această lună (decembrie), în ziua a nouăsprezecea pomenirea Sfântului mucenic Bonifaciu şi a Sfintei Aglaia Romana.

Sfântul Bonifaciu a trăit pe vremea împăratului Diocleţian (284-305). Era robul unei femei de neam mare, cu numele Aglaia, fiica lui Acacius, proconsulul Romei. Bonifaciu trăia în păcate trupeşti cu stăpâna lui şi era şi beţiv, dar era milostiv, iubitor de străini, îndestula cu dragă inimă pe cei lipsiţi, îşi pleca urechea şi inima la suferinţele şi rugăminţile oamenilor. La fel şi stăpâna lui era milostivă şi iubitoare de mucenici.

Într-una din zile i-a zis lui Bonifaciu: ***"Du-te în Răsărit, unde sfinţii sunt chinuiţi şi adu-mi moaşte de sfinţi, ca să le avem spre ajutor şi mântuire sufletească".***

Bonifaciu i-a răspuns, râzând: ***"Dacă-ţi voi aduce moaştele mele, ai să le primeşti?".***

"Nu mi-i de glumă", i-a spus Aglaia. Apoi i-a dat unele sfaturi, şi s-a rugat pentru el, i-a dat bani şi l-a liberat.

Şi a plecat Bonifaciu însoţit de doisprezece robi cu aur mult în Tarsul Ciliciei, unde sfinţii erau chinuiţi. A găsit acolo pe sfinţi pătimind şi suferind pentru Hristos. Le-a sărutat lanţurile şi rănile. Dar aprinzându-se de râvnă

dumnezeiască, s-a dus înaintea ighemonului şi a mărturisit că este creştin. A fost prins şi supus la multe şi felurite chinuri, pe care le-a răbdat cu seninătate, ceea ce a adus la Hristos 50 de bărbaţi care au şi fost botezaţi. Apoi i s-a tăiat capul.

Robii, care veniseră cu el din Roma, nu ştiau de cele ce se petrecuseră. Când au auzit de la ostaşi cu de-amănuntul chinurile lui şi că s-a săvârşit pătimind, s-au dus să-i caute moaştele. Le-au găsit şi au căzut peste ele; au plâns, le-au sărutat şi-i cereau iertare. Au cumpărat trupul cu 500 de galbeni, l-au uns cu mir, l-au înfăşurat în giulgiuri şi l-au dus la Roma.

Aglaia, stăpâna lui, prin descoperire îngerească, a aflat totul. A ieşit întru întâmpinarea lui ca să-l primească şi să-l cinstească precum se cuvenea.

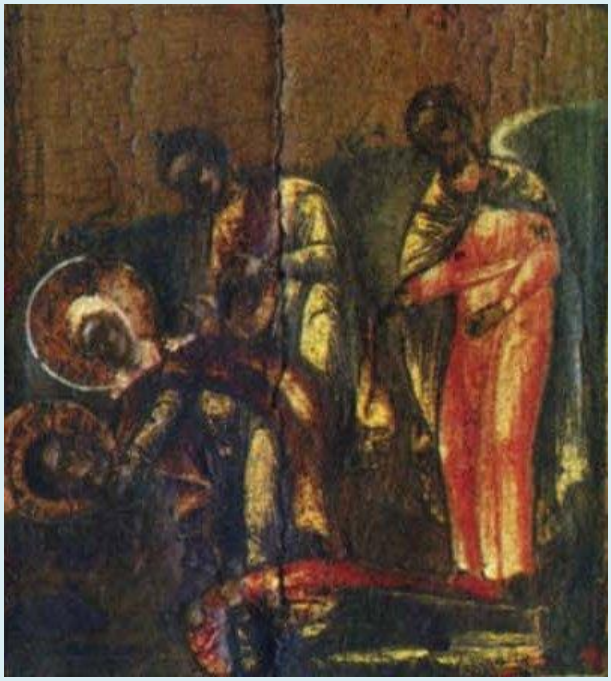

L-a îngropat la 50 de stadii de Roma. Mai târziu a zidit o biserică măreaţă în numele lui, în mijlocul Romei, şi l-a mutat în ea. Acolo se făceau în fiecare zi nenumărate tămăduiri. Iar Aglaia, trăind de atunci cu cuviinţă şi bineplăcut lui Dumnezeu, şi-a dat cu pace lui Dumnezeu duhul.

Arhid. Ștefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul mucenic Bonifatie

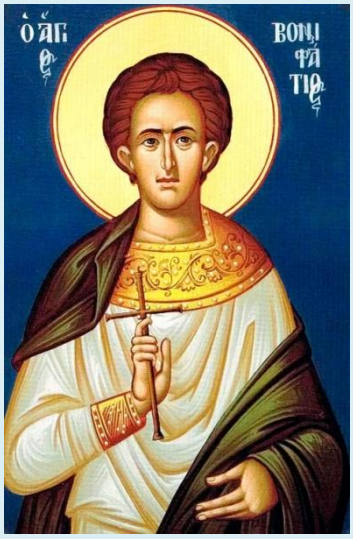

Sfântul Bonifatie (†307) a trăit pe vremea împăratului Diocleţian (284-305) şi era robul unei femei de neam mare, Aglaia, fiica proconsulului Romei. Bonifatie trăia în păcate trupeşti cu stăpâna lui şi era beţiv, dar era milostiv, iubitor de străini şi, la fel ca stăpâna lui, avea mare evlavie către sfinţii mucenici. De asemenea, îi miluia pe cei lipsiţi şi îi asculta pe cei suferinzi.

Adeseori, Bonifatie şi Aglaia se pocăiau, suspinând către Domnul pentru păcatele lor, şi de aceea Dumnezeu nu i-a lăsat mai mult să se întineze cu desfrânarea, ci a rânduit o spălare de întinările lor.

Într-o zi, Aglaia i-a spus lui Bonifatie să meargă şi să-i aducă moaşte de mucenici, pentru a le păstra spre ajutor şi mântuire sufletească. El i-a răspuns: Dacă îţi voi aduce moaştele mele, ai să le primeşti? Iar ea a râs, zicându-i: Beţivule! Şi dându-i unele sfaturi, s-a rugat pentru el, i-a dat bani şi l-a trimis.

Şi a plecat Bonifatie, însoţit de 12 slujitori, în Tarsul Ciliciei, unde erau chinuiţi creştinii, şi văzând el suferinţele lor, aprinzându-se de râvnă dumnezeiască a mărturisit că este creştin. Pentru aceasta, a fost supus la cumplite chinuri. A fost spânzurat cu capul în jos, iar păgânii i-au tăiat tot trupul, după care l-au împuns cu trestii ascuţite pe sub unghii, i-au turnat plumb topit în gură şi l-au băgat cu capul într-un cazan plin cu smoală clocotită. Prin puterea lui Dumnezeu, din toate chinurile Bonifatie a ieşit însă nevătămat. În cele din urmă i s-a tăiat capul.

Slugile sale au cumpărat trupul său cu 500 de galbeni, l-au uns cu mir, l-au înfăşurat în giulgiuri şi l-au dus la Aglaia, care l-a îngropat cu mare cinste.
Mai târziu, ea a zidit în Roma o biserică în numele Sfântului Bonifatie şi i-a mutat acolo moaştele.

Aglaia, trăind de atunci în curăţie, cu pace şi-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu.

Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfântul mucenic Bonifatie, Sfânta Aglaia; Sfântul ierarh Grichentie, episcopul Etiopiei

Sfântul mucenic Bonifatie (în limba latină: Bonifacius) a trăit, la Roma, pe vremea împăraţilor Diocleţian (284-305) şi Maximian Galeriu (305-311).

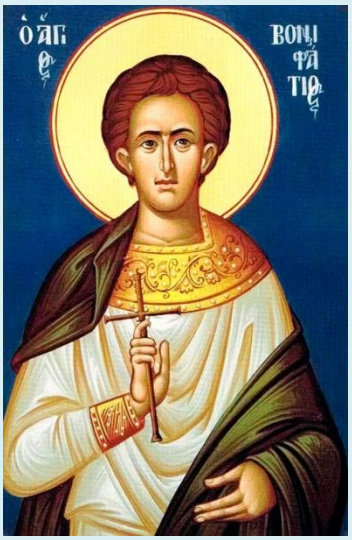

Era robul unei femei de neam mare, cu numele Aglaida, fiica lui Acachie, proconsulul Romei. Bonifatie trăia în păcate cu stăpâna lui şi era beţiv, dar era şi milostiv, iubitor de străini, îndestula cu dragă inimă pe cei lipsiţi, îşi pleca urechea şi inima la suferinţele şi rugăminţile oamenilor.

La fel şi stăpâna lui era milostivă şi avea evlavie către sfinţii mucenici. Şi, fiindcă adeseori suspinau către Dumnezeu pentru păcatele lor, Domnul nu i-a lăsat mai mult să se întineze cu greşelile, ci a rânduit o spălare de întinările lor.

Într-una din zile, stăpâna i-a zis lui Bonifatie: „Mergi în Răsărit, unde creştinii sunt chinuiţi, şi adu-mi moaşte de mucenici, ca să le avem spre ajutor şi mântuire sufletească”.

Iar Bonifatie i-a răspuns: „Dacă-ţi voi aduce moaştele mele, ai să le primeşti?”

Iar ea a râs, zicându-i: „Beţivule! Nu glumi cu acestea!”. Şi, dându-i unele sfaturi, s-a rugat pentru el, i-a dat bani şi l-a trimis.

Şi a plecat Bonifatie, însoţit de 12 slujitori, cu aur mult, în Tarsul Ciliciei, unde creştinii erau chinuiţi. Şi, găsind acolo pe sfinţi pătimind şi suferind pentru Hristos, le-a sărutat lanţurile şi rănile. Dar apoi, aprinzându-se el însuşi de râvnă dumnezeiască, s-a dus înaintea dregătorului şi a mărturisit că este creştin.

Deci, prinzându-l, l-au spânzurat cu capul în jos şi l-au tăiat fără milă, l-au împuns cu trestii ascuţite pe sub unghii, i-au turnat plumb topit pe gură şi l-au băgat cu capul în jos într-un vas plin de smoală ce fierbea. Dar, din toate a ieşit nevătămat. Atunci, dregătorul a poruncit să i se taie capul şi l-au scos spre ucidere. Iar sfântul, după ce s-a rugat, şi-a plecat capul şi i l-au tăiat. Era ziua de 19 decembrie a anului 307.

Iar slugile, care veniseră cu el de la Roma, nu ştiau de cele întâmplate, că pe ascuns se depărtase de ei. Când au auzit de la ostaşi cu de amănuntul chinurile lui şi că s-a săvârşit pătimind, s-au dus să-i caute moaştele. Le-au găsit şi au căzut înaintea lor; au plâns, le-au sărutat şi-i cereau iertare.

Au cumpărat de la păgâni trupul Sfântului Bonifatie cu 500 de galbeni, l-au uns cu mir, l-au înfăşurat în giulgiuri şi l-au dus la Roma. Iar Aglaida, stăpâna lui, aflând totul prin descoperire îngerească, a ieşit întru întâmpinarea lui, ca să-l primească şi să-l cinstească precum se cuvenea.

L-a îngropat la 50 de stadii de Roma, iar mai târziu a zidit o biserică în numele lui, în mijlocul Romei, şi l-a mutat în ea. Şi acolo, la sfintele lui moaşte, se făceau în fiecare zi nenumărate tămăduiri.

Iar Aglaida, trăind de atunci cu bună cuviinţă creştinească încă mulţi ani, în pace şi-a dat sufletul ei lui Dumnezeu, fiind pomenită în aceeaşi zi cu Sfântul Bonifatie, în 19 decembrie.

Moaştele sfântului se găsesc la Roma, în biserica Sfinţii Bonifatie şi Alexie de pe colina Aventin, însă câteva părticele din moaştele sale au ajuns şi în Răsărit, la Mănăstirea Sfântul Pantelimon din Muntele Athos şi în alte sfinte locaşuri.

Sfântul mucenic Bonifatie este rugător pentru îndreptarea celor cuprinşi de patima beţiei şi de alte vicii.

Sfântul ierarh Grichentie

Sfântul ierarh Grichentie (sec. VI) - S-a născut în Milan (Italia). Părinții săi, Agapie și Teodotia, l-au crescut ca pe un adevărat creștin. Din acest motiv Dumnezeu l-a învrednicit cu darul tămăduirii încă din tinerețe.

A fost un mare ierarh, punând temelia Bisericii Mântuitorului Iisus Hristos în acele ținuturi îndepărtate ale Arabiei.

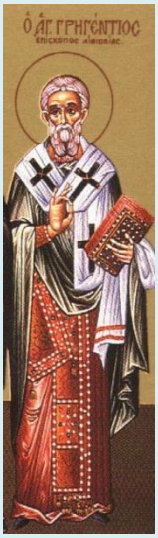

Grichentie a încoronat pe Avramie urmașul lui Elesbaan care rege creștin al Arabiei. Sfântul Grichentie a avut o discuție publică cu învățatul Ervan. A ținut cinci zile în fața regelui și a tot poporul. În urma acestei discuții învățatul Ervan s-a botezat și a primit numele de Leon.

Avramie a domnit timp de 30 de ani și a fost îngropat în cetatea Farului. Mai pe urmă s-a mutat la Domnul și cuviosul Grichentie arhiepiscopul.

Proloage – Pomenirea Sfântului mucenic Bonifatie († 307)

Luna decembrie în 19 zile: pomenirea Sfântului mucenic Bonifatie.

Acesta a trăit pe vremea împărăţiei lui Diocleţian, fiind rob al unei femei de neam mare şi de cinste, anume Aglaia, fiică a lui Avachei, prefect al Romei. Şi era femeia aceasta, Aglaia, foarte bogată, iar Bonifatie, sluga ei credincioasă, purta de grija averii sale, dar el vieţuind în păcate trupeşti cu stăpâna sa şi era şi beţiv. Nu spre defăimare se spune aceasta, că degrabă se va arăta şi fericita schimbare a acestora, cum păcătosul se face sfânt, ba încă şi mucenic al lui Hristos.

Dar, şi în vremea vieţuirii sale, cea cu iubire de patimă, măcar că slujea păcatului, avea şi părţi bune, că era milostiv şi iubitor de străini şi da cu dragoste celor lipsiţi şi i se frângea inima şi i se făcea milă de nevoile oamenilor, că n-aştepta să fie rugat ca să vină în ajutor; asemenea şi stăpâna lui era milostivă şi iubea pe mucenici. Şi, fiindcă adeseori suspinau către Dumnezeu pentru păcatele lor, Domnul nu i-a lăsat mai mult să se întineze, cu păcatele lor cele necurate, ci a rânduit o spălare de întinările lor.

Deci, într-una din zile, stăpâna a zis lui Bonifatie: ***"Mergi în Răsărit, unde mărturisesc Sfinţii, şi-mi adă moaşte de Mucenici, ca să le avem de ajutor şi de sufletească mântuire."***

Iar Bonifatie, răspunzând, a zis: ***"De vor aduce moaştele mele le vei primi oare?"***

Iar ea a râs, zicându-i: ***"Beţivule."*** Şi, învăţându-l, l-a trimis.

Şi el a luat douăsprezece slugi şi mulţi galbeni şi a ajuns la Cilicia, unde erau daţi la chinuri Sfinţii. Şi, aflându-i în chinuri, le săruta legăturile şi rănile.

Deci, aprinzându-se de râvna dumnezeiască, a stat Bonifatie în faţa dregătorului, mărturisind că este creştin. Şi, prinzându-l, l-au spânzurat cu capul în jos şi l-au strujit fără milă şi l-au împuns cu trestii ascuţite pe sub unghii şi i-au dat plumb topit pe gură, şi l-au băgat cu capul în jos într-o căldare plină de smoală ce fierbea. Dar, din toate, nevătămat a ieşit. Atunci dregătorul a poruncit să i se taie capul. Deci, l-au luat ostaşii şi l-au scos, spre ucidere. Iar Sfântul, după ce s-a rugat, şi-a plecat capul şi a fost tăiat. Şi ceea ce zisese stăpânei sale, râzând, când a plecat, s-a împlinit cu fapta.

Iar slugile ce veniseră cu dânsul de la Roma, dacă văzură că zăboveşte, socotiră că va fi umblând prin cârciumi după beţie, cum îi ştiau năravul. Iar dacă au aflat de chinurile şi de tăierea ce a răbdat şi cum şi-a dat sfârşitul, au umblat de i-au găsit moaştele şi, plângându-l, căzeau către el, cerându-şi iertare, că îl grăiseră de rău, ci cumpărându-i trupul cu preţ de cinci sute de galbeni, l-au adus la Roma.

De acestea aflând, Aglaia, stăpâna lui, a dat slavă lui Dumnezeu şi l-a primit cu cinste mare şi l-a îngropat aproape de cetate, ca la cincizeci de stadii şi, făcând o o biserică cu numele lui, la casa ei în oraş, l-a mutat acolo. Şi, în toate zilele, la sfintele lui moaşte, se făceau multe tămăduiri. Iar ea, de atunci bineviețuind, cu cuviinţă şi rânduială dumnezeiască, cu pace şi-a dat sufletul la Dumnezeu.

Întru această zi, cuvânt despre alt Sfânt Bonifatie, cel milostiv.

Acest Sfânt Bonifatie, slăvitul întru milostenii şi îndurări, era cunoscut în toată ţara Italiei. Iar iubirea de săraci, din copilărie a cinstit-o. Că, încă la maica sa fiind, când era copil, ieşind din casa sa, uneori, adică, se întorcea fără de cămaşă, iar, alteori, fără de haină. Că, dacă vedea pe cineva gol, se dezbrăca de haină şi îmbrăca pe cel gol. Deci, adeseori, şi maica lui îl mustra, zicându-i: "Nu este drept, fiule, ca tu însuţi fiind sărac, să îmbraci pe cei săraci."

Iar odată, maica lui, intrând în hambarul în care îşi pregătise hrana peste tot anul, a aflat hambarul gol, întrucât fiul ei Bonifatie împărţise hrana, în taină, la săraci. Şi a început ea a plânge, bătându-se peste obraz şi zicând: "Oh, vai mie, de unde voi lua eu altă hrană pentru tot anul?"

Iar el, venind la maica sa, a încercat a o mângâia pe dânsa, dar nu putea. Şi a rugat-o să iasă puţin afară din hambar. Şi, ieşind ea, Bonifatie a închis uşile hambarului, şi a căzut îndată la pământ, rugându-se lui Dumnezeu din toată inima. Şi, minune! Îndată s-a umplut hambarul de grâu. Şi văzând ceea ce s-a făcut, maica lui s-a înspăimântat şi s-a bucurat. Şi de atunci, nu-l mai oprea pe el, ca să dea oricui va voi. Ci, înţelegând puterea milosteniei şi marea credinţă a fiului ei, a proslăvit pe Dumnezeu.

Şi aşa, încă şi de episcopie l-a făcut vrednic pe el Domnul la Biserica cetăţii Fiului.

Întru aceeaşi zi, cuvânt despre pocãinţã.

Fiului celui desfrânat, la întoarcerea lui, să-i urmezi, adică să cazi către Dumnezeu, cu inima înfrântă şi duhul smerit şi, ca acela, să grăieşti: "Greşit-am înaintea Ta, Doamne, primeşte-mă, Părinte, pe mine, cel ce mă pocăiesc".

Încă şi de căderi să te laşi şi de păcate să te lepezi şi să fugi. Că, de te vei întoarce spre Dumnezeu, cu pocăinţă, şi fapta cea rea o vei îndepărta de la viaţa ta şi nu o vei mai face, atunci îţi va fi ţie ajutător Atotţiitorul Dumnezeu şi Domnul.

Cuvânt din Everghetinos, al lui ava Casian, cã nu trebuie sã învinuim pe draci pentru cele ce greşim, ci pe noi înşine; cã pe cei ce iau aminte, nici dracii nu pot sã-i vãtãme, mare fiind ajutorul cel de la Dumnezeu.

Zis-a ava Serinu că dracii nu pun în gândul oamenilor toate patimile deodată, ci fiecare patimă are duhurile ei deosebite, şi hotărâte, care o seamănă pe ea în gândul omului.

Că unele duhuri se veselesc în necurăţenii şi în dulceţile întinăciunilor, iar alte duhuri se bucură în defăimări, la iuţime şi la turbare; altele, la necaz; altele, în slava deşartă, şi altele, la mândrie. Şi fiecare din aceste duhuri, doreşte să pună în gând ceea ce vede că primeşte sufletul mai cu dulceaţă.

Şi aceste duhuri nu-i supără pe toţi deopotrivă, nici răutatea lor nu o seamănă deopotrivă, ci foarte felurit, după vremuri şi locuri, după prilej şi după om. Unele, altora, sau îşi ajută, sau, îşi dau loc, nu păzesc un şir şi o rânduială, unele faţă de altele. Că se zice: "Căuta-vei la cei răi pricepere, şi nu vei afla."

Însă, pe cât se poate, îşi dau oarecare înlesnire unele altora, în lupta lor împotriva noastră. Şi, fiecare duh îşi păzeşte rânduiala sa şi, aşa îl asupreşte pe

om, iar, dacă este înfrânt, va pleca de la el, dar pe alt duh, mai cumplit, spre răzbunare, i-l lasă.

De asemenea, trebuie şi aceasta să ştii: că nu toţi dracii sunt la fel de sălbatici sau că au aceeaşi putere. Ci felurită este la ei şi lucrarea şi puterea şi felurită este şi ispitirea cu nevoitorii lui Hristos cu cei ce sunt începători în fapte bune şi încă slabi, se luptă duhuri mai slabe, iar când acestea sunt biruite, atunci le urmează o treaptă de mai mari luptători. Că, dacă nu, s-ar fi făcut, după măsura puterii omeneşti şi nevoia luptei, nimeni, dintre nevoitori, n-ar fi putut răbda cumplita sălbăticie a unor atât de mulţi diavoli războinici ca aceştia. Nici n-ar fi putut sta omul împotriva pândirii, celor cu vicleşug, diavolilor, de n-ar fi stat, mai întâi, Hristos, Iubitorul de oameni, Mijlocitorul şi de nevoinţă puitorul şi Judecătorul, potrivind, după a noastră putere, luptele unei nevoinţe, şi, pornirile celor covârşitoare ale vrăjmaşului oprindu-le şi întorcându-le şi pe noi nelăsându-ne, după cuvântul scris, a fi ispitiţi peste putinţa noastră. Ci, împreună cu ispita a făcut şi sfârşitul ei, ca s-o putem suferi.

Şi noi credem că înşişi dracii, nu fără de osteneală şi durere săvârşesc această luptă, că au şi ei griji şi mâhnire. Şi cu osebire când se lovesc în luptă cu anumiţi bărbaţi tari, răbdători şi împotrivă râvnitori. Despre acestea şi apostolul mărturiseşte, zicând: "Nu ne este nouă lupta împotriva sângelui şi a trupului, ci împotriva începătoriilor, a stăpâniilor şi celelalte." Şi iarăşi: "Aşa lovesc, nu ca bătând văzduhul." Şi în alt loc: "Nevoinţa cea bună m-am nevoit." Iar unde este nevoinţă şi luptă şi ceartă, este nevoie de amândouă părţile ce se împotrivesc, de grijă, de osteneală şi de durere. Şi precum noi, biruindu-i pe dânşii, ne bucurăm, iar fiind biruiţi, ne întristăm, aşa şi aceia pătimesc. Şi de cele ce pe noi ne biruie se veselesc, iar de cele ce, mult trudindu-se, nu le pot asupra noastră, ci sunt biruiţi, se amărăsc şi se întorc la dânşii cu ruşinea înfrângerii. Şi astfel se împlineşte ceea ce stă scris: "Întoarce-se-va durerea lui la capul lui." Şi iarăşi: "Cursa, pe care în ascuns a întins-o, să-l prindă pe el."

Că proorocul David, pe acestea toate ştiindu-le şi cu ochii cei dinlăuntru privind la nevăzutul război şi ştiind că se bucură vrăjmaşul pentru căderea noastră, zicea către Dumnezeu: "Luminează ochii mei, ca nu cândva să adorm întru moarte, ca nu cândva să zică vrăjmaşul meu l-am biruit pe dânsul. Cei ce mă necăjesc se vor bucura, de mă voi poticni." Şi iarăşi: "Să nu se bucure de mine cei ce mă vrăjmăşesc cu nedreptate. Să nu zică în inimile lor: "Bine, bine sufletului nostru." Nici să zică: "Înghiţitu-l-am pe dânsul." Încă şi ruşinea lor, de care se ruşinează când sunt biruiţi, vorbind către Dumnezeu, David o cântă: "Să se ruşineze şi să se înfrunte cei ce caută cele rele mie."

Iar Ieremia zice: "O, de s-ar ruşina vrăjmaşii mei şi să nu fiu ruşinat eu. Să aduci peste dânşii mânia Ta şi, cu îndoită sfărâmare, sfărâmă-i pe dânşii."

Cu adevărat, îndoit se vor şi sfărâma, când de noi biruiţi vor fi dracii. Întâi, că oamenii cuceresc sfinţenia, în vreme ce ei pe aceasta, având-o, au pierdut-o, iar, al doilea, că, duhuri fiind ei, de cei trupeşti şi pământeşti sunt biruiţi.

Dumnezeului nostru slavă, acum şi pururea şi în vecii vecilor ! Amin.

Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfântului mucenic Bonifatie

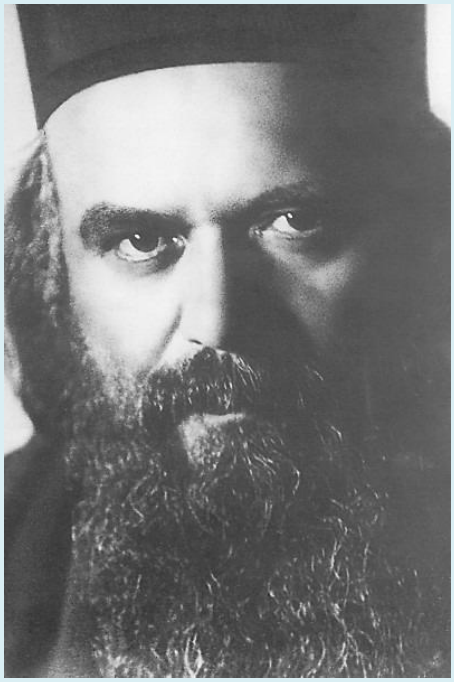

Martiriul pentru Hristos îl transformă pe omul păcătos în om sfânt. Exemplul vieţii Sfântului Bonifatie ne arată cu putere adevărul acesta. Mai întâi el a fost intendentul unei femei extrem de bogate de la Roma, pe nume Aglaida, cu care trăia în desfrâu. Ei amândoi erau păgâni.

Dar Aglaida a vrut ca să dobândească în casa ei moaşte de sfinţi ca amuletă împotriva relelor şi de aceea 1-a trimis pe intendentul ei, Bonifatie, în Asia, ca să cumpere de acolo ceea ce dorea.

Bonifatie a luat cu el mai mulţi robi [doisprezece] şi o mare cantitate de aur. Mai înainte de a se despărţi de Aglaida, Bonifatie a întrebat-o în glumă: ***„Dar dacă nu voi putea găsi mucenici, ci în loc ţi se va întoarce trupul meu omorât pentru Hristos, primi-1-vei oare cu cinste, doamna mea?"***

Dar Aglaida a râs şi i-a zis: ***„Beţivule şi păcătosule!"*** Şi s-au despărţit.

Ajungând la Tarsus, Bonifatie a văzut torturile şi uciderile creştinilor: unii erau cu picioarele tăiate, alţii cu mâinile tăiate, alţii cu ochii scoşi, alţii spânzuraţi şi toţi torturaţi şi omorâţi în nenumărate feluri.

Atunci s-a schimbat inima lui Bonifatie văzând acea urgie şi el s-a pocăit de viaţa lui stricată şi a plâns. Intrând atunci într-un grup de creştini, a strigat tare: ***„Şi eu sunt creştin!"***

Judecătorul l-a luat şi l-a anchetat, a poruncit să fie biciuit bestial, iar apoi să i se toarne pe gât plumb topit. Dar cum nimic din acelea nu au putut să îl omoare, a poruncit să fie decapitat.

Robii lui i-au luat trupul şi l-au dus stăpânei lor, la Roma.

Un înger al Domnului s-a arătat Aglaidei şi i-a zis: „Primeşte pe acela care odată ţi-a fost slugă, iar acum este fratele nostru şi împreună-slujitor cu noi, el este păzitorul sufletului tău şi al vieţii tale."

Zguduită de această vedenie, Aglaida a alergat în întâmpinarea corăbiei ce aducea trupul lui Bonifatie, l-a luat şi l-a îngropat cu cinste într-o biserică pe care a ctitorit-o întru numele lui. Ea s-a pocăit de păcatele ei, şi-a împărţit toată imensa avere săracilor şi s-a lepădat cu desăvârşire de lume.

Ea şi-a petrecut cei cincisprezece ani pe care i-a mai avut de trăit lângă moaştele Sfântului Bonifatie, plângându-şi păcatele ei cu amar.

Sfântul mucenic Bonifatie s-a încununat cu cununa muceniciei la anul 290.

Cântare de laudă la Sfântul mucenic Bonifatie

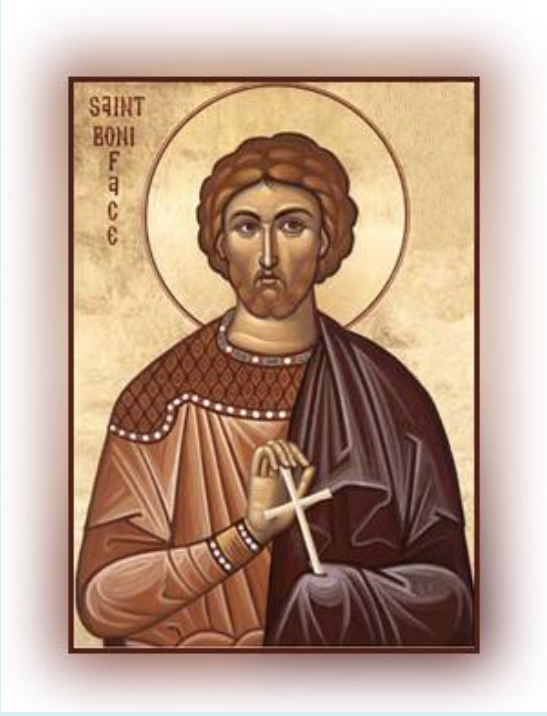

Suflet păcătos Bonifatie mai întâi avut-a,
încătuşat de al patimilor laţ.

Dar el s-a pocăit şi prin Hristos strălucit-a,
De o sută de ori a oftat,
El văzut-a cu ochii chinul mucenicilor,
Văzutu-le-a sângele şi s-a topit ca ceara.
El a plâns şi s-a sfinţit cu ale lui lacrimi,
Ele i-au fost lui pocăinţă.

Ce este viaţa? Ea oricum trece:
Ori pentru satan, ori pentru Domnul.

De o dai primului o dai putreziciunii,
De o jertfeşti lui Hristos, vei via în Domnul.

Pocăinţa înseamnă învierea vieţii,
Şi înviere a şi fost pentru Bonifatie.

El pentru al lui suflet bucuros şi-a dat trupul,
Cu-ale lui oase a cumpărat Raiul.

De la păcat şi până la căinţă,
Şi de la pocăinţă până la martiriu,
E o cale scurtă ca între degetele mâinii,
Calea dintre pământ şi Sfânta Cruce.

Sinaxar - Sfinţii Bonifatie şi Aglaia din Roma

Aceşti doi sfinţi au trăit spre sfârşitul secolului al III-lea, pe când împărat era Diocleţian (284-305). Aglaia, o aristocrată bogată din Roma, era fiica proconsulului Acachius. Tânără şi necăsătorită fiind, trăia trupeşte împreună cu sclavul Bonifatie, administratorul proprietăţilor ei.

Totuşi, în ciuda vieţii lor uşoare şi fără griji, amândoi erau cu lărgime de inimă faţă de săraci şi de străini. Auzind de la unii creştini despre persecuţia care avea loc în părţile răsăritene ale imperiului şi despre pătimirile şi minunile mucenicilor, Aglaia îşi dorea să dobândească şi să găzduiască în casa ei sfinte moaşte, drept pentru care l-a trimis pe Bonifatie în expediţie în Asia mică, cu sarcina de a se întoarce de acolo aducând sfinte moaşte de mucenici.

La plecare, Bonifatie i-a spus Aglaiei, mai în glumă, mai în serios: Doamna mea, dacă nu voi găsi rămăşiţe de martiri şi mă voi da pe mine însumi spre pătimire, îmi vei primi înapoi trupul cu cinste? Aglaia însă l-a luat în râs, ca pe unul pe care îl ştia că nu era bărbat virtuos. Bonifatie, însă, avea şi el un mare respect faţă de martiri şi nu se considera vrednic să atingă sfintele lor moaşte.

Plecând Bonifatie însoţit de câţiva tovarăşi, după o lungă călătorie, au ajuns cu corabia în Tarsul Ciliciei. Lăsându-şi însoţitorii la han, Bonifatie s-a dus ţintă în piaţa cetăţii unde, sub privirile mulţimii, erau judecaţi şi torturaţi câţiva creştini. Văzând chinurile teribile ale celor ce pătimeau, dar şi feţele lor luminoase, Bonifatie s-a străpuns la inimă şi s-a apropiat de ei plângând şi le-a îmbrăţişat şi

sărutat picioarele. Chinuitorii l-au întrebat cine este, iar Bonifatie a răspuns că e un creştin, iar apoi a refuzat să jertfească zeilor.

Sfântul Bonifatie şi scene ale martiriului său. Icoană rusească, secolul al XIX-lea

Chinuitorii l-au dezbrăcat şi l-au atârnat cu capul în jos şi l-au bătut de cădea carnea de pe el. L-au dat apoi jos din atârnătoare şi i-au turnat plumb topit pe gât, dar Hristos i-a primit jertfă şi l-a făcut de privelişte şi de minune înaintea mulţimii adunate, căci nu a murit, ci era viu şi sănătos.

Văzând aceasta, mulţimea de cetăţeni adunaţi a prins să strige „Mare este Dumnezeul creştinilor!”, au început să arunce cu pietre în judecător, apoi au intrat în templu şi au dărâmat statuile.

A doua zi, liniştindu-se revolta din oraş, judecătorul a hotărât ca Sfântului Bonifatie să i se taie capul şi aşa s-a săvârşit.

Mai mult de 500 de cetăţeni din Tars au crezut în Hristos şi s-au adăugat Bisericii în urma minunilor întâmplate cu ocazia torturării şi execuţiei Sfântului Bonifatie şi a celorlalţi creştini.

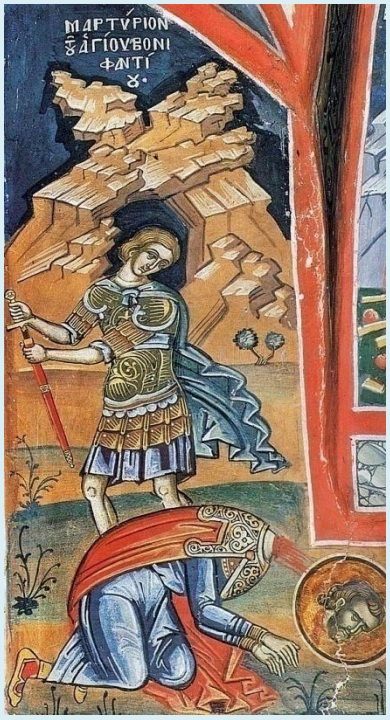

Martiriul Sfântului Bonifatie, frescă, Mănăstirea Dionisiu, 1547

Tovarăşii lui Bonifatie, neştiind de pătimirea şi moartea lui, îl căutau prin taverne, crezând că s-a îmbătat peste noapte şi zace pe undeva. În cele din urmă au dat peste un om care asistase la martiriul şi moartea lui şi care i-a dus la locul unde se afla trupul mucenicului. Îndureraţi, prietenii lui l-au răscumpărat şi l-au dus la Roma.

Răcliţa rusească cu moaşte ale Mucenicului Bonifatie

Înainte să ajungă aceştia în cetate, Aglaia a fost înştiinţată de un înger de sosirea fostului sclav şi iubit, acum Mucenicul Bonifatie, aşa că s-a dus şi a înştiinţat preoţii locului, primind sfintele moaşte cu bună rânduială.

Pe mormântul Sfântului Bonifatie, loc unde se săvârşeau multe minuni, Aglaia a zidit un paraclis, iar astăzi acolo se află Basilica dei Santi Bonifacio e(d) Alessio, pe dealul Aventin din Roma.

Aglaia şi-a împărţit averea săracilor şi s-a retras la o mănăstire unde a petrecut 15 ani întru pocăinţă, apoi s-a mutat la Domnul.

Dacă Bonifatie şi-a spălat păcatele prin vărsarea sângelui său, Aglaia s-a curăţit pe sine prin vărsarea de lacrimi şi asceză, fiind primiţi înaintea Domnului întru bucurie, căci El nu doreşte moartea păcătoşilor, ci să se întoarcă şi să fie vii.

Bonifatie este considerat grabnic ajutător celor care luptă cu patima beţiei şi voiesc să se slobozească de tirania ei.

Troparul Sfântului Bonifatie: Doamne, mucenicul tău Bonifatie, întru nevoinţa sa, cununa nestricăciunii a dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru. Că având puterea Ta, pe chinuitori i-a învins; zdrobit-a şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lui, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase, Dumnezeule!

Sfinţii Bonifatie şi Aglai(d)a ocrotitorii tuturor celor care se luptă cu patimile şi a celor ispitiţi să-şi piardă nădejdea

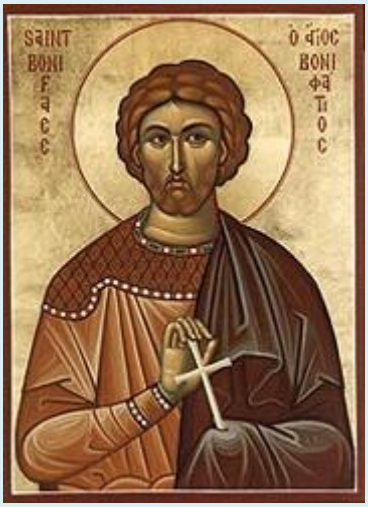

Viaţa Sfinţilor Bonifatie şi Aglai(d)a, prăznuiţi azi, 19 decembrie, ocrotitorii tuturor celor care se luptă cu patimile şi a celor ispitiţi să-şi piardă nădejdea….

Rugăciune către Sfântul mucenic Bonifatie pentru cei căzuţi în patima beţiei şi în alte patimi trupeşti:

O, mult pătimitorule şi intru tot lăudate mucenice Bonifatie, la acoperământul tău alergăm acum rugăciunile noastre, celor ce te lăudăm, nu le lepăda, ci cu milostivire auzi-ne. Vezi pe fraţii şi pe surorile noastre care de greaua neputinţă a beţiei sunt ţinuţi şi pentru aceasta cad de la Maica lor, Biserica lui Hristos, şi de la mântuirea veşnică.

O, Sfinte mucenice Bonifatie, atinge-te de inima lor cu harul cel dat ţie de la Dumnezeu, degrabă scoală-i din căderile păcătoase şi la mântuitoarea înfrânare adu-i pe ei. Roagă pe Domnul Dumnezeu, pentru care ai pătimit, ca iertându-ne nouă greşalele noastre să nu întoarcă mila Sa de la fiii Săi, ci să întărească întru noi trezvia şi întreaga înţelepciune, să ajute cu dreapta Să celor ce au făcut mântuitorul legământ al trezviei ca să-l păzească ziua şi noaptea până întru sfârşit, întru El priveghind, şi întru El să dea răspuns bun la Judecata cea Înfricoşată.

Primeşte, bineplăcutule al lui Dumnezeu, rugăciunile mamelor ce varsă lacrimi pentru copiii lor, ale femeilor cinstite care se tânguiesc pentru soţii lor, ale copiilor orfani şi sărmani părăsiţi de către beţivi, ale noastre, tuturor ce la icoana ta cădem, şi să ajungă această plângere a noastră la Scaunul Celui Preaînalt ca tuturor cu ale tale rugăciuni să ne dăruiască sănătatea şi mântuirea sufletelor şi trupurilor, iar mai vârtos Împărăţia Cerurilor.

Acoperă-ne şi ne păzeşte de vânarea celui viclean şi de toate cursele vrăjmaşului; în ceasul ieşirii noastre ajută-ne să trecem fără împiedicare prin vămile văzduhului şi cu rugăciunile tale ne izbăveşte de osânda cea veşnică.

Deci roagă pe Domnul să ne dăruiască dragoste nefăţarnică şi neclintită de Patria Cerească înaintea vrăjmaşilor văzuţi şi nevăzuţi ai Sfintei Sale Biserici, ca să ne acopere mila lui Dumnezeu în nesfârşiţii veci ai vecilor. Amin.

***

- "Cel mai tare m-a impresionat din Vieţile sfinţilor: Sfântul Bonifatie, care e foarte puţin cunoscut, din păcate, în ţara noastră; deşi în vechime, în România, Aglaia era un nume mai des dat fetelor la botez, de la Sfânta Aglaida. Despre Bonifatie nu se ştie aproape nimic. Şi e un sfânt care trăia în beţie, trăia în curvie cu stăpâna lui Aglaida, şi totuşi a ales să-L mărturisească pe Hristos şi a primit cununa muceniciei. Şi mie mi-a fost exemplu. Uite, după ce am trăit atâta în păcat, era extraordinar să merg pe calea asta, a dorinţei de a-L mărturisi pe Hristos cu preţul vieţii! Şi cred asta, cred că, dacă duci o viaţă mucenicească, Hristos te va primi în Împărăţia Cerurilor, chiar dacă nu e vorba de mucenicie standard, cu tăiere de capete sau cu aruncat în lac sau aruncat în fântână. Viaţă mucenicească e, mai ales, să îţi omori voia pentru a trăi în Hristos şi să rabzi încercările la care eşti supus".

(Danion Vasile, "Underground. Rebelii generaţiei Nu",
Editura Agnos, Sibiu, 2007)

- "Cel care se va învrednici să fie chemat la mucenicie trebuie să aibă multă smerenie şi să iubească mult pe Hristos. Dacă înaintează în mod egoist spre mucenicie, îl va părăsi harul. Vă aduceţi aminte de Saprichie, care a ajuns până la mucenicie şi totuşi s-a lepădat de Hristos?

"De ce m-aţi adus aici?", a spus el călăilor.

"Bine, dar nu eşti creştin?", l-au întrebat aceia.

"Nu", a răspuns. Şi era şi preot.

Gândul îmi spune că s-a dus să mucenicească în mod egoist şi nu cu smerenie; nu s-a dus la mucenicie pentru credinţa sa, pentru dragostea lui Hristos şi de aceea l-a părăsit harul. Pentru că atunci când cineva se mişcă egoist, nu primeşte harul lui Dumnezeu şi este firesc ca atunci când vine o greutate să se lepede de Hristos.
- Părinte, de multe ori spunem că Dumnezeu ne va da putere în ceasurile grele.

- Dumnezeu va da putere unui om smerit, care are inima curată, care are intenţie bună. Dacă Dumnezeu va vedea cu adevărat intenţie bună, smerenie, va da multă putere. Adică va depinde de intenţia omului ca să primească putere de la Dumnezeu.

- Părinte, aţi spus că omul trebuie să aibă smerenie şi intenţie bună. Se poate să aibă mândrie şi intenţie bună?

- Atunci când spunem smerenie, înţelegem să aibă smerenie cel puţin în acest subiect al muceniciei. Se poate să aibă mândrie, dar atunci să se smerească şi să spună: "Dumnezeule, sunt mândru; acum însă dă-mi puţină putere să mărturisesc pentru dragostea Ta şi să-mi ispăşesc păcatele mele". Aşadar, dacă are dispoziţie smerită şi merge la mucenicie cu pocăinţă, atunci Dumnezeu dă mult har. Adică să nu meargă cu dispoziţie mândră, cu gândul că va deveni mucenic şi că i se vor scrie după aceea sinaxarul şi slujba, şi-i vor face icoana cu aureola.

Mi-a spus cineva: "Părinte, fă rugăciune să ajung până la al cincilea cer".

"Bine", îi spun, "Sfântul apostol Pavel a ajuns până la al treilea cer şi tu ceri să ajungi la al cincilea?".

"Dar de ce", îmi spune, "nu scrie să cerem <<darurile cele bune>>"?.

Auzi vorba? Deci dacă merge cineva la mucenicie cu gândul că va avea slavă în Rai, mai bine să nu se gândească să mucenicească. Un creştin adevărat şi corect, dacă ar şti că şi în Rai unde va merge va avea iarăşi parte de chinuri şi de mucenicii, tot va dori să meargă acolo. Nu trebuie să ne gândim că dacă suferim ceva aici pe pământ vom fi mai bine acolo în cer. Să nu procedăm aşa, negustoreşte. Noi Îl vrem pe Hristos. Să existe mucenicie, să mărturisim în fiecare zi, să ne bată în fiecare zi şi de două şi de trei ori pe zi. Nu trebuie să ne preocupe aceasta. Singurul lucru care trebuie să ne preocupe este să fim cu Hristos.

- Părinte, se poate ca unul să trăiască în nepăsare, dar cu toate acestea să mărturisească cu curaj atunci când i se dă prilejul?

- Pentru ca cineva să facă aceasta, trebuie ca inima lui să aibă bunătate, duh de jertfă. De aceea am spus să se cultive nobleţea, duhul jertfei. Unul să se jertfească pentru celălalt.

Vă aduceţi aminte de Sfântul Bonifatie şi de Sfânta Aglaida? Aveau acea viaţă vrednică de plâns în Roma, dar când stăteau să mănânce mintea lor mergea la

săraci. Alergau să dea mai întâi mâncare la săraci şi după aceea mâncau şi ei. Cu toate că erau stăpâniţi de patimi, aveau bunătate şi îi durea inima pentru săraci. Aveau duh de jertfă, de aceea Dumnezeu i-a ajutat. Şi Aglaida, deşi trăia o viaţă păcătoasă, îi iubea pe sfinţii mucenici şi se interesa de sfintele moaşte. I-a spus lui Bonifatie să meargă cu alţi slujitori ai ei în Asia mică, ca să adune şi să cumpere sfinte moaşte ale mucenicilor şi să le aducă la Roma.

Iar acela i-a spus zâmbind: "Dar dacă-ţi voi aduce şi moaştele mele, le vei primi?".

"Nu glumi cu acestea", îi spune aceea.

Când a ajuns în Tars şi s-a dus în arenă ca să cumpere sfinte moaşte, privea la muceniciile creştinilor şi îndată a fost mişcat de statornicia lor. A alergat, a sărutat legăturile şi rănile lor şi le-a cerut să se roage să-l întărească Hristos şi pe el să mărturisească în public că este creştin.

Aşadar, a mărturisit şi el în arenă, a primit nevoinţa mucenicească şi însoţitorii lui i-au cumpărat moaştele şi le-au dus la Roma, unde îngerul Domnului a înştiinţat pe Aglaida de întâmplare. Astfel s-a împlinit ceea ce proorocise Bonifatie zâmbind, înainte de a pleca din Roma. Apoi aceea, după ce şi-a împărţit averea, a trăit în nevoinţă şi sărăcie încă 15 ani şi s-a sfinţit.

Vedeţi, nu au fost ajutaţi, de aceea mai înainte fuseseră atraşi spre rău şi apucaseră pe o cale greşită. Însă aveau duh de jertfă şi de aceea Dumnezeu nu i-a lăsat până în sfârşit".

(din: Cuv. Paisie Aghioritul, "Trezire duhovnicească", Editura Evanghelismos)

Unii apucă pe o cale greşită pentru că n-are cine să-i ajute. Însă Dumnezeu nu-i lasă!

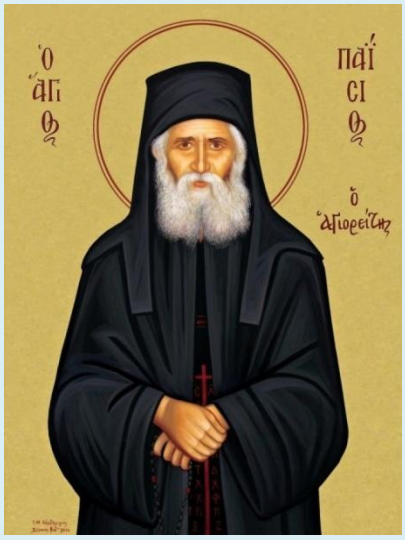

Părinte, se poate ca unul să trăiască în nepăsare, dar cu toate acestea, să mărturisească (pe Hristos) cu curaj atunci când i se dă prilejul?

Pentru ca un om să facă aceasta, trebuie ca inima lui să aibă bunătate, duh de jertfă. De aceea am spus să se cultive nobleţea, duhul jertfei. Unul să se jertfească pentru celălalt.

Vă aduceţi aminte de Sfântul Bonifatie şi de Sfânta Aglaida (Sfântul Bonifatie era robul nobilei Aglaida, dar şi robit de dragostea stăpânei lui)? Duceau în Roma acea viaţă vrednică de plâns (păcătuiau trupeşte împreună), dar când stăteau să mănânce, mintea lor mergea la săraci. Alergau să dea mai întâi mâncare la săraci şi după aceea mâncau şi ei. Cu toate că erau stăpâniţi de patimi, aveau bunătate şi îi durea inima pentru săraci. Aveau duh de jertfă, de aceea Dumnezeu i-a ajutat. Şi Aglaida, deşi trăia o viaţă păcătoasă, îi iubea pe sfinţii mucenici şi se interesa de sfintele moaşte.

I-a spus lui Bonifatie să meargă cu alţi slujitori ai ei în Asia Mică, ca să adune şi să cumpere sfinte moaşte ale mucenicilor şi să le aducă la Roma.

Iar acela i-a spus zâmbind: „Dar dacă-ţi vor aduce şi moaştele mele, le vei primi?”.

„Nu glumi cu acestea”, îi spune aceea.

Când a ajuns în Tars şi s-a dus în arenă ca să cumpere sfintele moaşte, privea la muceniciile creştinilor şi îndată a fost mişcat de statornicia lor. A alergat, a

sărutat legăturile şi rănile lor şi le-a cerut să se roage ca să-l întărească Hristos şi pe el să mărturisească în public că este creştin.

Aşadar, a mărturisit şi el în arenă, a primit nevoinţă mucenicească, iar însoţitorii lui i-au cumpărat moaştele şi le-au adus la Roma, unde îngerul Domnului a înştiinţat-o pe Aglaida de întâmplare. Astfel s-a împlinit ceea ce prorocise Bonifatie zâmbind, înainte de a pleca din Roma.

Apoi, femeia, după ce şi-a împărţit averea, a trăit în nevoinţă şi sărăcie încă 15 ani şi s-a sfinţit (pomenirea lor se prăznuieşte la 19 decembrie).

Vedeţi, nu fuseseră ajutaţi, de aceea mai înainte fuseseră atraşi spre rău şi apucaseră pe o cale greşită. Însă aveau duh de jertfă şi de aceea Dumnezeu nu i-a lăsat până în sfârşit.

(Sfântul cuvios Paisie Aghioritul, Cuvinte duhovnicești. Volumul II. Trezvie duhovnicească, traducere de Ieroschimonah Ștefan Nuțescu, ediția a II-a, Editura Evanghelismos, București, 2011, pp. 257-258)

Cum au devenit sfinți doi tineri care au trăit în adâncul păcatului

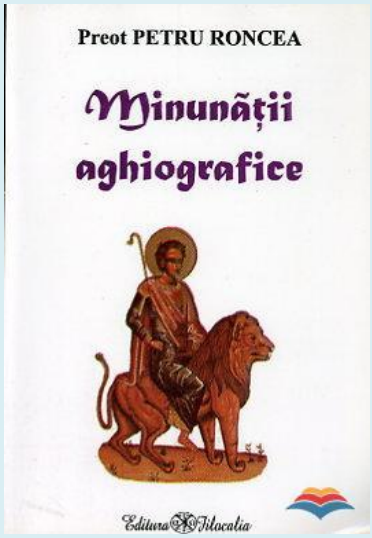

Se pot mântui desfrânaţii? Poate cineva care a avut o concubină să ajungă în Rai? Într-o vreme ca cea de astăzi, în care sunt dese împreunările nelegiuite, se poate vorbi de posibilitatea mântuirii? Sfântul Bonifatie († 307), pomenit pe 19 decembrie, ne dă o puternică mărturie că poţi să câştigi Raiul chiar dacă ai avut o viaţă zbuciumată de plăcerea desfrânării.

Era pe vremea de pe urmă a perioadei martirilor. Diocleţian chinuia şi dădea morţii nenumăraţi creştini. Mai ales în Răsărit curgea năvalnic torentul de sânge mucenicesc în timp ce în bătrâna Romă o tânără, rămasă cu multe averi de la părinţii săi, frumoasă la chip, pe nume Aglaia, biruită de ispita trupească, vieţuia în necurăţie cu un rob al ei numit Bonifatie. Dar deşi ea se prostitua fără ruşine cu sluga, totuşi avea şi părţi bune, anume, era milostivă şi iubea pe mucenici. Auzea de ei, pentru că toată Roma era împânzită de mirosul arenelor şi de mireasma rugurilor. Şi din tot imperiul veneau veşti care mai de care mai curioase despre curajul creştinilor şi moartea lor. Dar nu numai ea era aşa ci chiar şi robul ei, Bonifatie, deşi desfrânat şi beţiv, era milostiv şi iubitor de străini. Cu toate că trăiau amândoi în acest păcat, totuşi credeau în Dumnezeul creştinilor şi adeseori se gândeau să înceteze cu păcatul desfrânării şi să-şi îndrepte viaţa.

Pe când prigoana contra creştinilor cuprinsese tot Răsăritul, tinerei Aglaia i-a venit un gând de mântuire şi socotea că dacă ar putea aduce în casa ei sfinte moaşte mucenicești, acestea i-ar fi de ajutor spre mântuirea sufletească. Un rob mai credincios decât Bonifatie nu avea pe care să-l trimită să-i aducă, cu mulţi bani, astfel de moaşte. Îl chemă şi-i destăinui dorinţa sa: „Ştii, frate, cu câte păcate ne-am îngreunat şi nicidecum nu ne îngrijim de cele ce vor să fie! Cum vom sta înaintea înfricoşatei judecăţi a lui Dumnezeu unde avem să primim munci grele pentru păcatele noastre? Eu am auzit de la un oarecare bărbat

binecredincios că, dacă cineva are sfinte moaşte ale celor care au pătimit pentru Hristos şi le cinsteşte pe cât se poate, acela mult ajutor află către mântuire şi în casa aceluia nu se mai înmulţeşte păcatul. Apoi încă şi de răsplătire veşnică se învredniceşte pentru că în aceeaşi fericire veşnică se va îndulci de care se satură şi sfinţii mucenici“ (Vieţile Sfinţilor pe decembrie, Ed. Ep. Romanului şi Huşilor, 1993, p 359).

Robul dădu să plece, dar, oprindu-se, se întoarse către stăpâna lui şi râzând i-a zis: „Dacă-ţi vor aduce moaştele mele, ai să le primeşti?“ (sinaxar Minei).

„Nu mi-i de glumă“, răspunse Aglaia, numindu-l beţiv şi păcătos. Apoi îl îndemnă să se poarte cu bună cuviinţă cu moaştele sfinţilor, păzindu-se de toată neorânduiala şi gluma.

Bonifatie mergea pe drum şi se gândea cum va putea el să ia cu mâinile sale necurate moaştele sfinţilor. Se căi de necurăţia sa de mai înainte, începu a posti, adică a nu mânca deloc carne şi a nu mai bea vin, ci a se ruga mai des şi cu stăruinţă. Trăia astfel începuturile pocăinţei. Aşa a ajuns în Tarsul Ciliciei. Şi-a lăsat robii şi caii la o gazdă, iar el s-a dus să vadă cum se muncesc sfinţii.

Imaginea martirilor schingiuiţi era înfricoşătoare: „unul era spânzurat cu capul în jos şi dedesubtul lui era foc aprins; altul era întins în patru părţi şi legat de patru stâlpi; altul zăcea fiind tăiat cu ferăstrăul; altul de mâinile muncitorilor, cu unelte ascuţite se zdrobea; unuia i se scoteau ochii, altuia i se tăiau mădularele; altul era înfipt în ţeapă şi ridicat de la pământ şi intra ţeapa până la grumazi, altuia i se frângeau şi i se zdrobeau oasele, iar altul era cu mâinile şi cu picioarele tăiate, tăvălindu-se pe pământ ca un ghem“ (op. cit., p 361).

Străpuns de milă în inimă, Bonifatie se aruncă la picioarele mucenicilor pe care începu a le săruta, iar celor ce nu mai aveau picioarele, îi îmbrăţişa de grumazi, sărutându-le rănile şi lanţurile.

O stihiră a Cântării a patra a Canonului Sfântului dezvăluie ce a urmat în viaţa lui Bonifatie: „Fericind răbdarea celor ce se luptau, cu râvna cinstitelor patimi te-ai asemănat lor, înţelepţite de Dumnezeu, fericite mucenice“.

Văzându-l mulţimea în mijlocul martirilor, l-a denunţat judecătorului care, chemându-l la sine, l-a dat şi pe el morţii pentru mărturia pe care a făcut-o că este creştin.

Chinurile n-au fost uşoare: „Suferit-ai smulgerea unghiilor, înţepături cumplite şi plumb topit în foc, tăierea capului şi dureri prea aspre şi te-ai adăugat la ceata

purtătorilor de biruinţe bucurându-te, mult-pătimitorule“ (Stihiră de la Doamne, strigat-am).

Se zice că atunci când i s-a tăiat capul a curs sânge şi lapte şi, văzând aceasta, un număr de cinci sute cincizeci de păgâni au devenit creştini, scuipând pe idolii la care slujiseră până atunci.

Robii rămaşi la gazdă începu însă a-şi face griji şi a avea bănuieli. Socoteau că Bonifatie se va fi îmbătat prin oraş şi poate că zăboveşte cu femeile desfrânate. Trecând însă zilele, robii au intrat în panică. Au ieşit în oraş şi au întrebat de Bonifatie. După descrierea pe care ei i-o făceau, au aflat că a pătimit pentru Hristos. Dar ei necrezând şi zicând: „Au doară beţivul şi desfrânatul va pătimi pentru Hristos?“ (op. cit., p 364), s-au dus şi l-au aflat întocmai, zăcând. L-au cunoscut după ce i-au luat capul şi i l-au aşezat lângă trup. Dar sfântul în acea clipă a început a-şi deschide ochii şi, cu faţa luminoasă, le-a zâmbit, în semn că le iartă necredinţa.

Robii l-au înfăşurat în pânză curată şi, după ce au dat bani mulţi ca să li-l dea păgânii, s-au îndreptat spre Roma, la stăpâna lor, Aglaia. Aceasta, înştiinţată fiind de un înger al Domnului cum că cel care odinioară îi era slugă acum era frate al îngerilor şi stăpân al ei, adică păzitor al sufletului şi apărător al vieţii sale, ieşi în întâmpinarea lui cu cinste şi cu multe lacrimi de bucurie. „Slugă trimiţându-te întâi pe tine, Bonifatie, stăpân dumnezeiesc te-a primit Aglaia, căci ai avut stăpânie peste patimi… Pentru aceasta, zidindu-ţi biserică sfântă şi prea frumoasă, te-a aşezat în ea cu sfinţenie, lăudându-te pe tine“, zice o altă Stihiră de la Doamne, strigat-am.

Desfrânata de mai înainte, schimbându-şi viaţa şi lepădându-se de lume, a vieţuit cincisprezece ani în mare pocăinţă.

O Stihiră a Cântării a noua a Canonului arată marea încredere pe care fericita Aglaia o avea în prezenţa moaştelor robului: „Văzându-te pe tine, comoara sfinţită, se veselea cea pururea pomenită, grăind: trimisu-te-am pe tine rob, fericite, dar te-am primit stăpân adevărat, izbăvindu-mă, cu rugăciunile tale cele bine-primite, de robia răutăţilor“. Astfel a adormit în Domnul şi a fost îngropată lângă fericitul Bonifatie.

(Părintele Petru Roncea, Minunăţii aghiografice, Editura Filocalia, Roman, 2004, pp. 200-203)

Bonifatie - de la decăzut moral la sfânt

Mi-am amintit de viaţa Sfântului mucenic Bonifatie, care tocmai se prăznuieşte la un început de an calendaristic. Lumea îl invocă în rugăciuni întru depăşirea patimii beţiei. O mare problemă, care macină atâtea şi atâtea vieţi, distruge atâtea familii… Multe beţii s-au făcut şi în noaptea spre Sfântul Bonifatie. Astfel, unora le-ar prinde bine să citească din Sinaxar, căutând la râvna şi jertfa acestuia, şi să ia aminte.

Acesta a trăit în vremea ultimului împărat persecutor al creştinilor, Diocleţian (284-305), fiind sluga unei femei alese din Roma, dar amorale, pe nume Aglaida. Cu aceasta se desfrâna, dar mai avea şi patima beţiei.

Aşa se întâmplă cu mulţi dintre noi, ajungem împătimiţi şi ne îndulcim cu păcatele. Însă păcatul este dulce în aparenţă, căci ulterior lasă doar venin, remuşcări… uneori acesta chiar ucide.

Privindu-i pe aceşti doi, stăpâna şi sluga, în primă fază a vieţii, ai zice că sunt nişte nemernici, care nu au nimic sfânt în ei.

Pornind de la aceste patimi, ulterior le sunt prezentate şi virtuţile: erau blânzi, milostivi, cu dragoste faţă de cei în nevoie etc. Şi tocmai datorită virtuţilor şi la îndemnul unor înţelepţi, le apare un cuget bun: să aducă în casă moaştele unor mucenici pentru credinţa în Hristos. Astfel, îi descoperim nu doar dornici de plăceri şi desfătări lumeşti, dar şi de sfinţenie.

Abia acum începe convertirea lor. Bonifatie este trimis de către stăpână în căutarea sfintelor oseminte ale celor persecutaţi în imperiu. Ajunge la Tars, unde erau persecutaţi cei ce s-au încrezut în adevăratul Dumnezeu. Acest drum

spre locurile persecuţiilor a fost un adevărat pelerinaj, iar întâlnirea cu cei persecutaţi a fost o adevărată revelaţie.

Simţind credinţa drept-măritoare şi fiind martorul atâtor schingiuiri, Bonifatie s-a convertit şi s-a jertfit.

Nici nu ne putem imagina cum e să înduri bătăi până îţi cade carnea de pe oase, să fii străpuns cu ace, scufundat în smoală, hrănit cu plumb fierbinte… apoi decapitat.

Iată chipul unui om desăvârşit!

Acum moaştele sale sunt cumpărate şi aduse cu mare cinste la Roma. Aglaida e prima care le venerează şi-i construieşte mucenicului o biserică nu departe de capitală. Vinde toată averea sa, o împarte nevoiaşilor şi se consacră rugăciunii şi slujirii aproapelui până la sfârşitul vieţii sale pământeşti.

Din viaţa acestora putem învăţa tare multe, noi, cei care sălăşluim în viaţă păcătoasă. Că Dumnezeu aşteaptă întoarcerea, îndreptarea şi slujirea noastră. Or, zice Domnul că nu vrea moartea păcătosului, ci să se întoarcă şi să fie viu.

Preot Octavian Moşin, http://octavianmosin.info/

Cristian Curte - O poveste de dragoste cu sfinţi - Bonifaciu şi Aglaida

Aglaida şi Bonifaciu (Pictură de Alexandre Cabanel)

Aglaida

Vila Aglaidei fusese ridicată pe malul Tibrului, aproape de Colloseum, între Forum Boarium şi teatrul lui Marcellus. Mai toate ferestrele dădeau spre râu, aşa că, din primăvară până în toamnă, Aglaida stătea în faţa lor, legănându-se în răcoarea pe care o aducea apa sau privind cum razele soarelui se scaldă, la apus, în unde. Era o locuinţă somptuoasă, cu zeci de camere pentru familie şi sclavi, cu bazine, sculpturi şi mozaicuri meşteşugite, cu dormitoare doldora de mătăsuri, aur şi lemn scump, adus din Africa.

Lucraseră la ea ani întregi sculptorii greci tocmiţi de Acacius, tatăl Aglaidei, unul dintre cei mai bogaţi şi mai influenţi demnitari ai Romei. Adusese meşteri din toate colţurile imperiului ca să-i dăltuiască în marmură şi lemn, să-i lucreze în mozaic sau să-i picteze în fresce locuinţa care, acum, putea să stea alături de

palatele de vară ale împăratului. Bogatul patrician asta îşi şi dorise. Îşi ridicase vila ca să le arate tuturor că el este favoritul împăratului şi unul dintre cei mai influenţi senatori ai vremii. Cât trăise el, pe la banchetele din casa sa se perindaseră toţi patricienii cetăţii, ba odată s-a întâmplat să-l cinstească chiar divinul imperator. Pentru răsfăţul prietenilor săi începuse să cumpere cei mai scumpi sclavi care se vindeau în cetate, nubieni uriaşi, care te puteau purta prin tot oraşul cu lectica, greci plini de înţelepciune, care îl puteau tălmăci pe Platon, sau egiptence oacheşe, care-ţi umpleau nopţile de desfătări.

Aglaida crescuse înmuiată în aerul acesta cosmopolit, jumătate desfătare, jumătate intrigă politică, învăţând să preţuiască tot ceea ce avea Roma mai altfel decât celelalte cetăţi ale Italiei - frumuseţea şi puterea. Pe ea o sedusese mai degrabă frumuseţea decât puterea.

Felul în care tatăl său îşi dobândise averea o scârbea, căci bănuia că la temeliile bogăţiei familiei sale zac multe vieţi ruinate. Aşa că a ştiut de tânără să se ţină departe de uneltirile politice ale patricienilor şi să împrumute din viaţa lor doar fericirea albă cu care te desfătai dacă ştiai să te cufunzi în frumuseţea unei statui de Phidias sau în răcoarea roşiatică a unui vin de Chios. Cu vârsta, învăţase însă că toate aceste plăceri pălesc în faţa iubirii, în a cărei artă devenise mai iscusită ca o hetairă.

Când părinţii ei au murit, lăsându-i moştenire uriaşa lor avere şi o viaţă de plăceri, Aglaida s-a cufundat în braţele tuturor tinerilor pe care-i dorea şi care puteau să-i stea alături fără să pună întrebări şi fără să-i complice jocurile cu gelozii prosteşti. Era tânără, abia trecută de douăzeci de ani, iar carnea îşi cerea drepturile înaintea inimii. Avea să-i asculte chemarea. Până într-o zi...

Bonifaciu

Pe Bonifaciu l-a zărit din lectică, pe când se preumbla prin piaţa de sclavi, şi a fost pe loc vrăjită de frumuseţea lui. Era un sclav sănătos, frumos şi bine îmbrăcat, semn că fusese ţinut la mare preţ de stăpânul său. Când şi-a trimis slujbaşii să-l cumpere, i s-a cerut un preţ ameţitor.

Bonifaciu fusese născut în Roma, în casa unui legionar care căzuse pradă farmecelor unei sclave pe care şi-o adusese tocmai din Siria. Tatăl său nu-l recunoscuse niciodată, dar îl ţinuse lângă sine, dându-i învăţătură şi deprinzându-l să se poarte cu gândul că, atunci când va creşte, îl va elibera şi-l va ajuta să-şi facă un rost în viaţă.

Legionarul murise însă înainte de vreme, iar soţia lui, bănuind originile bastardului, se hotărâse să-l vândă pe Bonifaciu, nu fără a cere pe el o mică avere, dată fiind educaţia lui. Dar cum pentru Aglaida banii nu fuseseră niciodată o oprelişte, l-a cumpărat pe frumosul sclav, cu gândul că-i va înveseli nopţile, iar ziua i-ar putea fi un ajutor de nădejde în rânduirea treburilor casei. Nu bănuia că, prin el, destinul avea să-i schimbe viaţa.

La început, l-a ţinut în beciurile umede, la un loc cu sclavii de rând, pe care-i folosea la muncile grele. Nu-i trata cu cruzime, dar nici nu-i ocrotea. Pentru Bonifaciu, a fost ca şi cum ar fi fost aruncat într-o închisoare. Aglaida asta şi voia - să-i frângă cerbicia, să-i arate cine este stăpâna, pentru ca, mai apoi, să-l poată aduce la banchete, să-l arate prietenelor sale şi să-l ducă în alcov ca pe un trofeu. Aşa că a avut răbdare cu el, l-a aşteptat, punându-l la muncile de jos, la care nici nu prea se pricepea.

Tot jocul acesta a ţinut până în prima noapte când, după un banchet istovitor, i-a poruncit lui Bonifaciu să vină în dormitor. Doar că sclavul nu s-a supus. I-a întors o privire mândră şi a coborât treptele umede ale beciului, ducându-se să doarmă cu sclavii de la magaziile de grâu. Era felul său de a-i arăta că are inima liberă şi că o poate da cui voieşte.

Aglaida s-a mâniat, a vrut să pună să fie biciuit, dar apoi a înţeles că nu poate face asta, că inima nu o lăsa. Că bărbatul acesta frumos avea în el o libertate după care şi ea tânjea. Şi că nu i-o putea răpi cu forţa. Trebuia să-l câştige. Ea, patriciana, femeia frumoasă şi dorită de toţi tinerii Romei, să alerge după un sclav? Hotărât lucru, asta nu putea! Şi totuşi... asta a făcut, pentru că atunci când Bonifaciu i-a întors spatele, preferând beciul umed aşternutului ei cald, a ştiut că se îndrăgostise de el. Şi-a dat seama că-l iubea încă din ziua în care-l văzuse în piaţa de sclavi. Că-l dorea din tot trupul şi din tot sufletul ei. Şi că nu va mai putea trăi fără el. După atâţia ani de plăceri, inima ei îşi cerea drepturile.

Un nou crez

Racla cu moaştele Sfântului Bonifaciu

A doua zi i-a mărturisit totul. S-a umilit în faţa lui, a plâns, l-a rugat să o ierte că-l ţinuse cu sclavii de rând, iar Bonifaciu a iertat-o şi a împărţit cu ea patul. Stăpâna devenise sclavă. Au început să trăiască în văzul lumii, uimind cetatea cu îndrăzneala lor.

Era ştiut că patricienii aveau câte o sclavă sau mai multe pentru ostoirea poftelor, că le aduceau cu ei la banchete şi nu se sfiau să arate asta chiar soţiilor lor, dar până la Aglaida, nu se mai pomenise ca o tânără atât de bogată "să se ţie" public cu un sclav, ba şi mai mult, să se arate cu el în văzul lumii, supunându-se bârfelor şi batjocurii.

Toată cetatea spunea că e o târfă, că nu-i ajung tinerii din familiile de patricieni pe care-i nenorocise cu farmecele ei, că acum are nevoie de sclavi ca să-şi satisfacă poftele nemărginite. Era, însă, în şoaptele acelea înveninate, şi multă invidie, o ciudă fără margini, stârnită de averea ei, pe care şi-ar fi dorit-o orice senator cu un fiu gata de însurat.

Dar Aglaida trecea cu fruntea senină prin războiul stârnit. Inima ei era liberă şi i-o dăruise lui Bonifaciu, care-i devenise pereche, nu doar în alcov, ci şi în pofta cu care se arunca în viaţa la care, ca sclav, nu avusese acces până acum. De când erau împreună, banchetele nu mai ţineau doar trei zile, ci o săptămână, la ele nu mai erau poftiţi doar prietenii, ci toţi petrecăreţii din cetate.

O viaţă putredă şi urâtă, trăită în pofida unei taine pe care Bonifaciu o ascunsese cu străşnicie până acum: era creştin. O credinţă care la Roma nu era privită cu ochi buni. Deprinsese rânduiala aceasta de la mama lui, venită dintr-un loc în care Iisus din Nazareth avea mulţi adepţi, dar sclavia îl despărţise brutal de ea.

Aglaidei nu-i era teamă de ceea ce ar fi putut spune cetatea, ci de presimţirea care o rodea, că l-ar putea pierde pe Bonifaciu din pricina iudeului răstignit, în urmă cu trei veacuri, pentru credinţa lui. Aşa că, într-o zi, l-a luat pe Bonifaciu de mână şi s-au dus împreună la adunările creştinilor, ca să înţeleagă, şi ea, cine a fost Hristos. Ba de la un timp, a îngăduit ca unele dintre ele să fie ţinute în propria-i casă, lăsându-se tot mai mult fermecată de frumuseţea lor.

Darul moaştelor

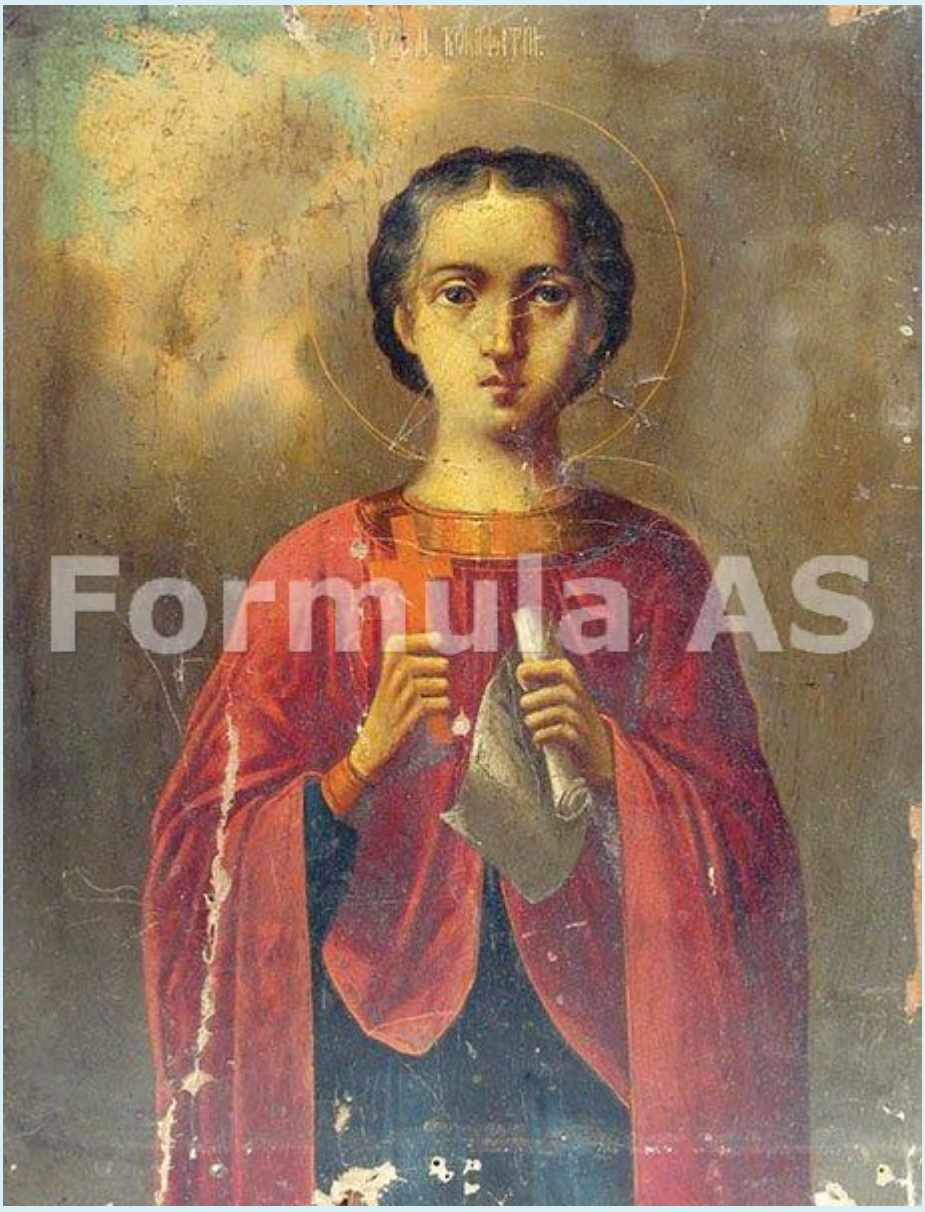

Icoană din sec 17

Tibrul curgea leneş prin faţa ferestrelor de la dormitorul ei. Aglaidei îi plăcea să stea lungită în pat, ascultând murmurul valurilor, în timp ce soarele care apunea îi mângâia trupul cu razele sale molatice. Aşa obişnuia să-şi petreacă după-amiezele cu Bonifaciu, stând îmbrăţişaţi, până când cerul începea să se întunece, anunţând voluptatea nopţii.

Dar acum era singură şi nici soarele, nici lunecarea leneşă a apei nu mai stârneau în ea bucuria aceea liniştită şi dulce pe care o avea când erau împreună. Fără Bonifaciu alături timpul părea oprit, iar Tibrul curgea fără rost. În undele apei parcă vedea zădărnicia vieţii ei de dinainte, care-i lăsa dimineţile singure şi triste. Hotărât lucru, fără el, nu mai era nici ea.

Bonifaciu plecase mai mult dintr-o joacă. La una din adunările creştinilor, cineva venise cu un sipet de chiparos, în care se aflau osemintele unui sfânt martir, ucis în timpul unei persecuţii din Asia Mică. Fapt ciudat, răcliţa nu răspândea duhoarea unui mort, pentru că, după cum preotul le spusese, martirii nu putrezesc după moarte, ba chiar revarsă binecuvântări din trupurile lor sfărâmate de chinuri.

Părintele i-a lăudat pe patricienii care ţin în casele lor astfel de odoare, bucurându-i şi pe ceilalţi creştini când le aduc la adunări. Atunci i-a răsărit în minte Aglaidei gândul că şi vila ei ar fi binecuvântată cu astfel de oseminte. Le va pune lângă urnele cu cenuşa strămoşilor ei şi le va cinsti zilnic prin rugăciuni. Şi, poate, odată cu ele, se vor aşeza şi ei în rostul adevărat al vieţii, insuflat de credinţa lor.

I-a spus toate acestea lui Bonifaciu într-o noapte, când el a întrebat-o ce dar să-i aducă pentru a-i dovedi iubirea: "Soarele de pe cer, luna din apele Tibrului?"

Aglaida a surâs şi i-a spus neaşteptat: "Nu. Aş vrea moaştele unui martir." Nu se gândise prea adânc la aceste cuvinte, dar Bonifaciu le-a luat în serios.

A doua zi s-a trezit de-vreme şi a plecat în târg, să tocmească slugi şi merinde pentru un drum lung. Când s-a întors, i-a spus că va să plece în Tarsul Ciliciei şi-i va aduce, negreşit, moaşte de martir. Negreşit!

La despărţire, pe când o mai strângea în braţe, Bonifaciu şi-a întrebat iubita râzând: "Dacă nu găsesc moaşte de martir, pot să-ţi aduc moaştele mele?".

În loc să-i răspundă, Aglaida i-a acoperit gura cu sărutări, deşi în clipele acelea a simţit cum inima îi este săgetată de-o prevestire rea...

Prietenii lui Iisus

Biserica Sfântului Bonifaciu din Roma

Când i-a văzut, picioarele i-au înţepenit. Lângă cetatea Tarsului, pe un câmp plin de pietre şi ciori, călăii îi schingiuiau pe creştini, din porunca guvernatorului, obligându-i să se lepede de Hristos. Douăzeci de martiri, femei şi bărbaţi, înroşiseră deja cu sângele lor praful galben al drumului. Dar deşi erau schingiuiţi fără milă, nici unul dintre ei nu-şi renegase credinţa. Erau neclintiţi în ea.

O mulţime de gură cască asistau la torturi. Bonifaciu s-a amestecat printre ei, cu gândul să aştepte seara, atunci când călăii vindeau trupurile rămase fără suflare, celor care doreau să le răscumpere.

Guvernatorii cetăţilor ştiau că întotdeauna se găseau trimişi ai nobililor creştini care erau dispuşi să scoată din buzunar mici averi, numai să poată lua trupurile sfinte ale martirilor, pentru a le oferi o înmormântare creştinească. Unele nici nu ajungeau în pământ. Erau învelite în giulgiuri, închise în sipete preţioase şi apoi trimise spre biserici, pentru închinare. Majoritatea făceau minuni mari, tămăduind bolile sau scoţând demonii.

La asta se gândea şi Bonifaciu, care-şi închipuise că până noaptea va fi din nou în corabie, în drum spre Roma. Doar că, în timp ce stătea privind la chinurile

martirilor, ochii i s-au întâlnit cu ai unei tinere care era biciuită crunt de călău. O clipă, doar o clipă, i s-a părut că femeia zâmbeşte, în ciuda durerilor. Apoi trupul i-a zvâcnit ca un arc şi s-a prăbuşit la pământ. Sătul de răbdarea ei, călăul îşi scosese sabia şi-i retezase ambele mâini. Palmele albe şi delicate îi rămăseseră prinse în inelul de fier cu care fusese legată, iar trupul i-a căzut la pământ, într-un lac de sânge. Dar tânăra nu urla şi nu-i blestema pe prigonitori. Se zvârcolea doar, răvăşind pământul cu cioatele rămase în loc de braţe. Apoi, înainte să moară, a spus doar câteva cuvinte: "Iisuse, iartă-i, Iisuse!".

Ceva s-a rupt atunci în inima lui Bonifaciu. În ochii acelei fete curate şi-a revăzut toată viaţa lui putredă, dar şi iubirea pentru Aglaida, alături de care păşise pe drumul bun al credinţei. Fusese bucuria lui, o bucurie trăită parcă în răspăr cu toată durerea lumii. Dar acum era alături de aceşti sărmani, care se agăţau de credinţa lor mai tare decât de viaţă.

Un abur i se ridica de pe suflet şi simţea că, din clipa asta, nu va mai putea fi la fel. Nu va mai putea trece cu nepăsare peste durerea din jurul lui. O milă nesfârşită, o milă năvalnică i-a cotropit inima şi, fără să se gândească, s-a dus ţintă la unul dintre călăi zicându-i scurt: "Şi eu sunt creştin!". A simţit ca prin vis mâna grea care i se aşeza pe umăr, apoi o îmbrâncitură scurtă, care l-a aruncat la pământ. Bonifaciu îşi începuse drumul spre cer.

Un sclav sfânt

Icoană bizantină

Mâna era alb-vineţie, cu unghiile zdrobite de cleştii călăilor, cu podul palmei însângerat. Mâna care-i mângâiase părul şi trupul, şi-i atinsese buzele, ori de câte ori îi ceruse tăceri în locul vorbelor. Mâna moartă, acum, peste care curgeau şiroaie de lacrimi. Mâna lui Bonifaciu devenise mâna unui creştin care pierise pentru semnul crucii. Mâna unui sfânt...

I-l aduseseră într-o dimineaţă, înfăşurat într-un linţoliu alb, cu capul despărţit de trup prin ascuţişul sabiei. Gluma lui nevinovată, aruncată la plecare, se împlinise.

La început, Aglaidei nu i-a venit să creadă, socotind că e o glumă, o şotie neagră a vreunui duşman. Îl aştepta cumva pe Bonifaciu să se ridice din racla scumpă în care îl aşezase. Să se ridice şi să-i spună zâmbind că nu a murit, că doar s-a prefăcut, dorind s-o sperie. Să se aşeze apoi lângă ea şi să privească cum soarele apune în ape-le Tibrului, continuând, de unde fusese întreruptă, povestea lor de iubire...

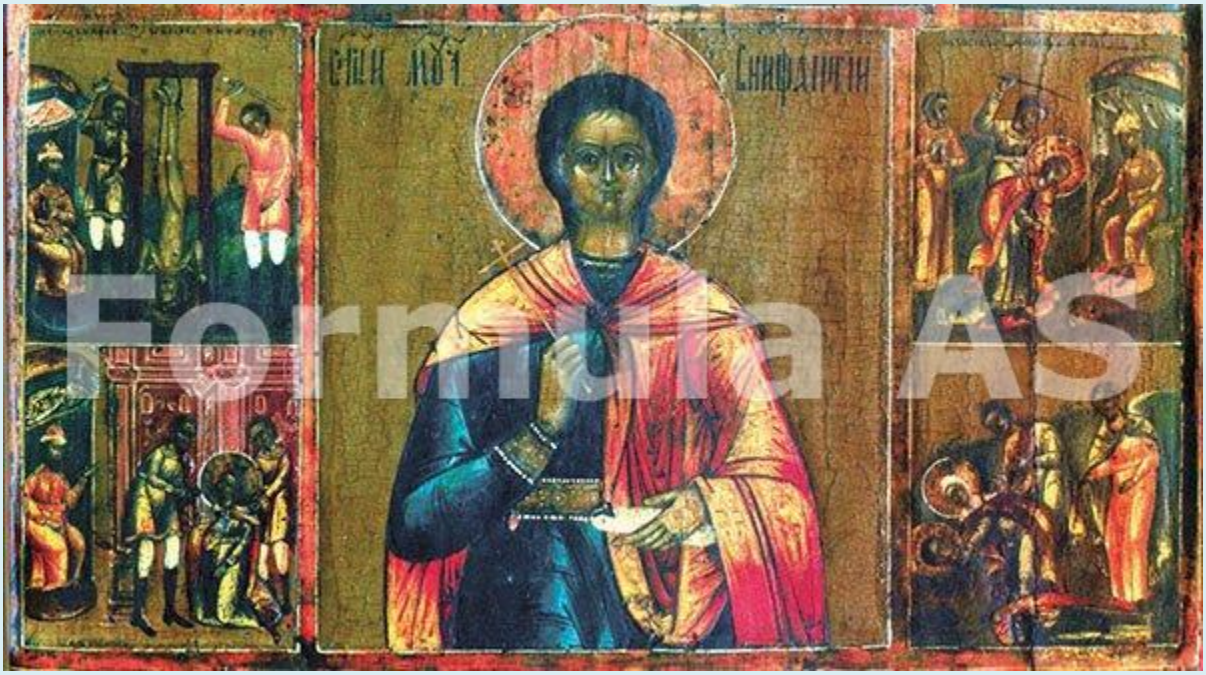
Formula AS

După câteva zile de jale, Aglaida şi-a chemat toţi sclavii şi i-a eliberat. Apoi şi-a vândut toate moşiile, împărţind banii săracilor din Roma. A păstrat doar o mică parte, cu care a ridicat o bisericuţă, sub altarul căreia a aşezat trupul lui Bonifaciu.

În scurtă vreme, domnia împăratului Constantin cel mare avea să se întindă de la apusul şi până la răsăritul imperiului. Iubitul ei a fost unul dintre ultimii martiri şi, odată cu libertatea credinţei, la lăcaşul închinat lui au prins să vină râuri de pelerini creştini.

Aglaida a văzut cum mulţi dintre ei s-au tămăduit de boli, cinstind mormântul lui Bonifaciu.

A mai trăit cincisprezece ani, petrecuţi numai în post şi rugăciune, apoi s-a mutat şi ea în cer. A fost înmormântată lângă el, iar biserica îi cinsteşte pe amândoi, ca sfinţi.

Pr. Silviu Cluci - Biserica Sfinţilor Bonifaciu și Alexie din Roma

Această biserică închinată Sfinţilor Bonifaciu și Alexie se află pe Colina Aventină din Roma, în Piaţa San Alessio, în apropiere de Via di Santa Sabina.

Biserica Sfinţilor Bonifaciu și Alexie din Roma

Biserica a fost zidită între secolele III și IV, chiar pe locul casei părinţilor Sfântului Alexie, acolo unde cuviosul s-a nevoit timp de 17 ani fără a fi recunoscut. Biserica a fost refăcută ca „diaconie” (aşezământ pentru săraci), în anul în 972, de către mitropolitul Serghie al Damascului, refugiat la Roma din cauza persecuţiilor arabe. În acest context a avut loc și dezvoltarea cultului Sfântului Alexie, omul lui Dumnezeu.

Mai târziu, biserica fost rezidită în 1582 de către cardinalul Guidi Di Bagno, iar în anul 1750, de către cardinal Querini. Ultima intervenție asupra clădirii a avut loc la mijlocul secolului al XIX-lea, când au fost decorate cupola și absida.

În partea dreaptă a bisericii se află un turn clopotniţă în stil romanic. Printr-un portal larg se intră în biserica alcătuită din trei nave largi.

Locul unde sunt aşezate moaştele Sfinţilor Alexie şi Bonifaciu

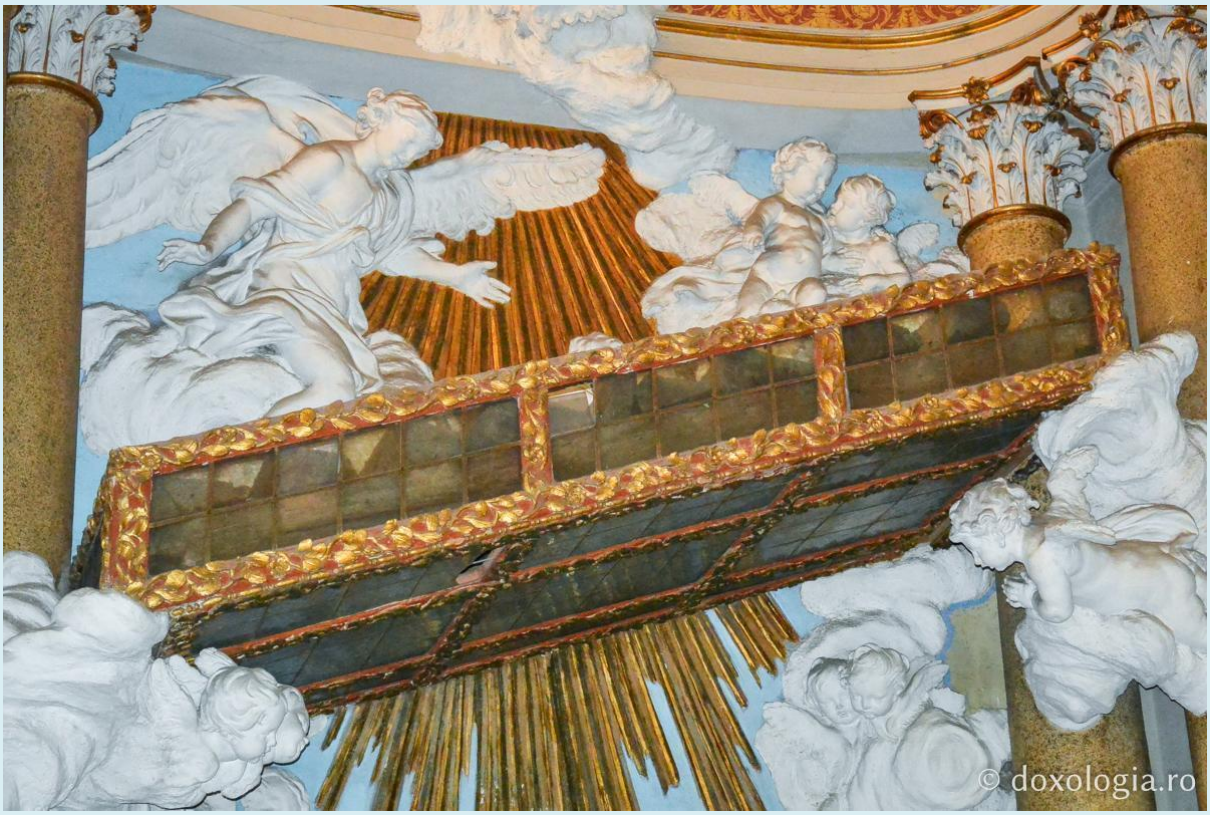

Scara sub care s-a nevoit Sfântul Alexie (Foto: Magda Buftea)

Fântâna Sfântului Alexie (Foto: Magda Buftea)

Sub altarul central al bisericii se găsesc moaştele Sfântului Alexie. Tot sub altarul actualei biserici se păstrează o criptă împodobită cu fresce şi coloane de marmură, datând din primul mileniu creştin.

La intrarea navei din partea stângă se găsesc resturile unei scări din lemn sub care, după tradiţie, Sfântul Alexie a trăit timp de 17 ani, nerecunoscut de nimeni. Scara este aşezată în diagonală într-un relicvariu de sticlă şi lemn aurit, între patru coloane de granit, cu capiteluri corintice cu aspect antic.

În biserică se mai găseşte fântâna Sfântului Alexie - o fântână străveche, adâncă de 15 metri, care se afla în curtea familiei Sfântului Alexie.

Locul în care s-a nevoit Sfântul Alexie, omul lui Dumnezeu - Biserica Sfinţilor Bonifaciu și Alexie din Roma (galerie foto)

© doxologia.ro

POZZO (PROFONDO MT.8)
DELLA COSIDDETTA
CASA DI SANT'ALESSIO
THE WELL (8 METERS DEEP)
OF THE SO CALLED
HOUSE OF SAINT ALEXIS
© doxologia.ro

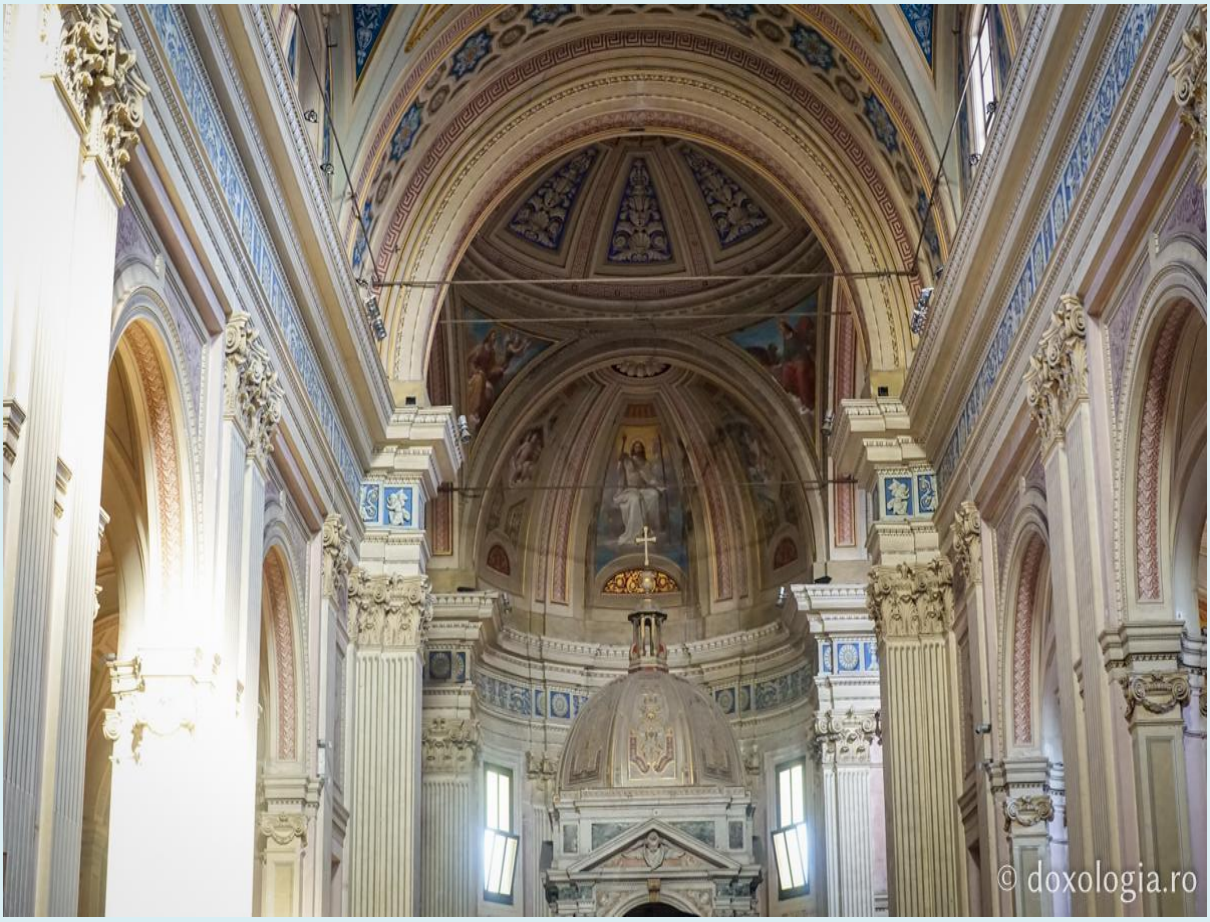
© doxologia.ro

© doxologia.ro

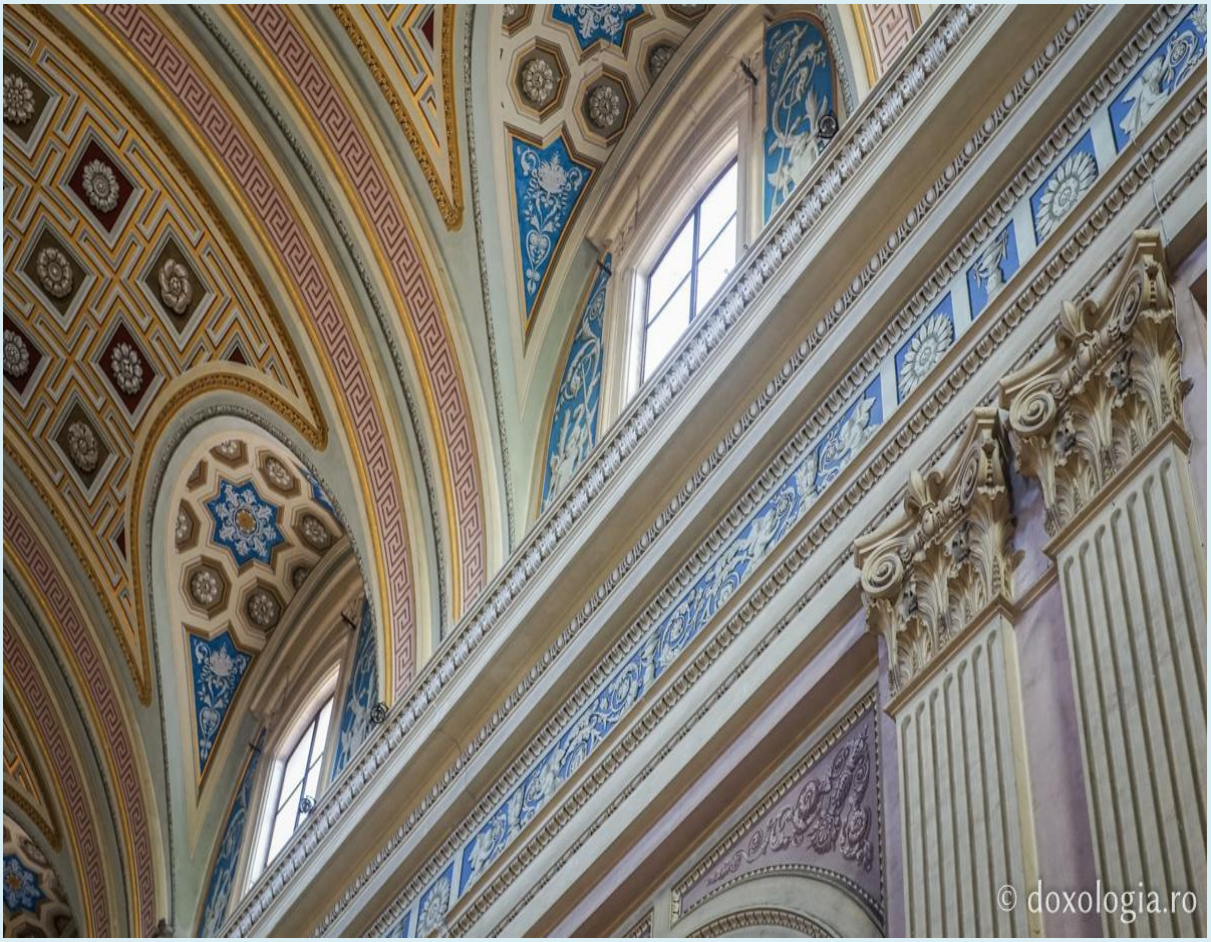
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

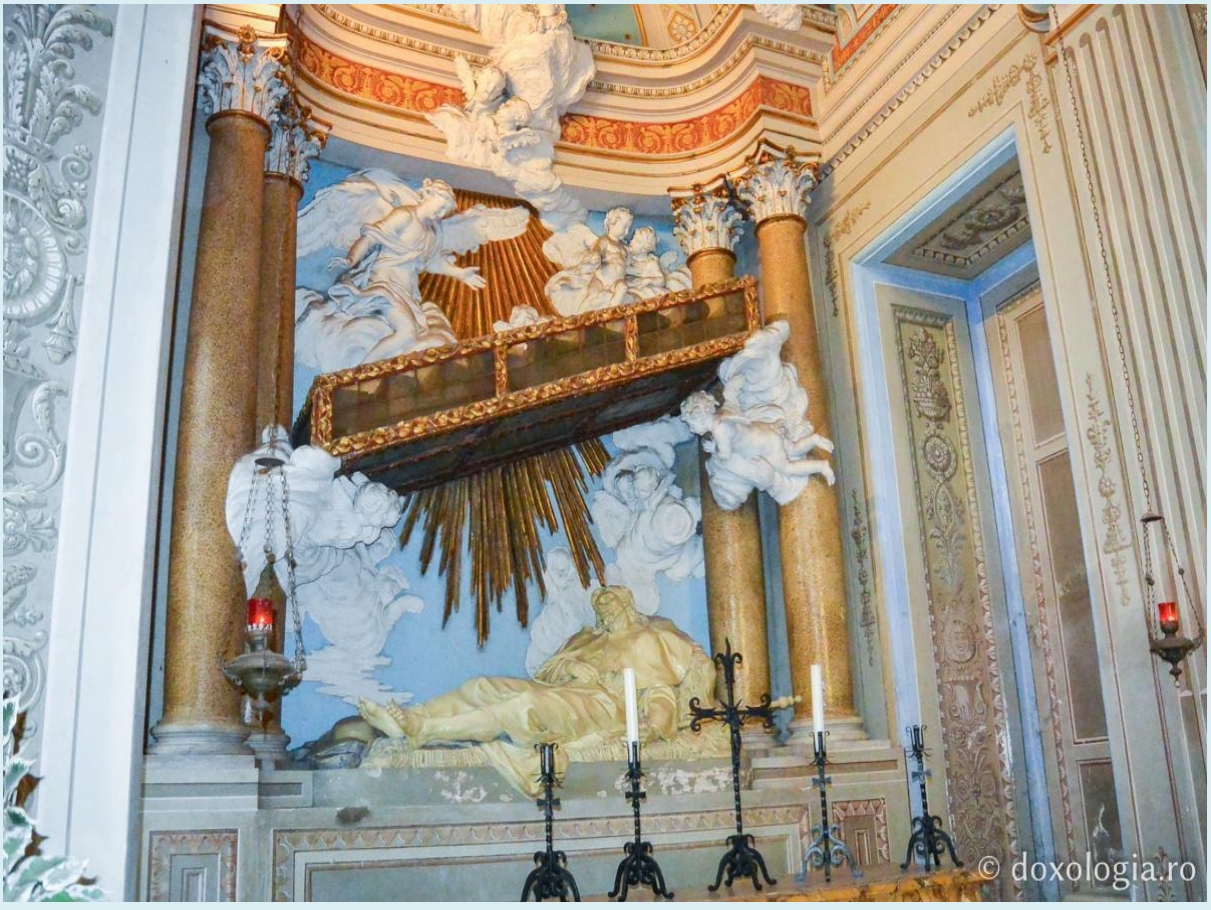
© doxologia.ro

©doxologia.ro

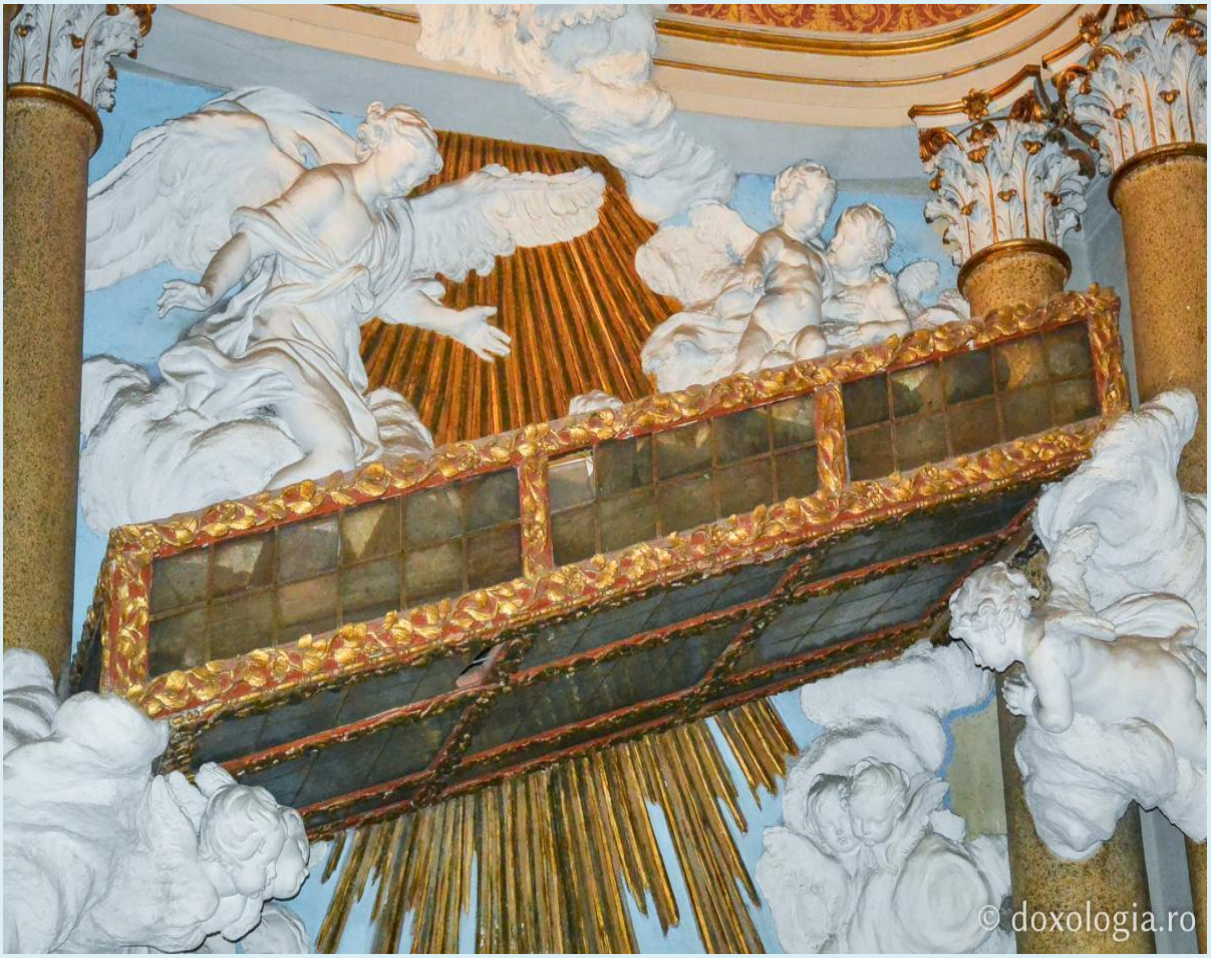
© doxologia.ro

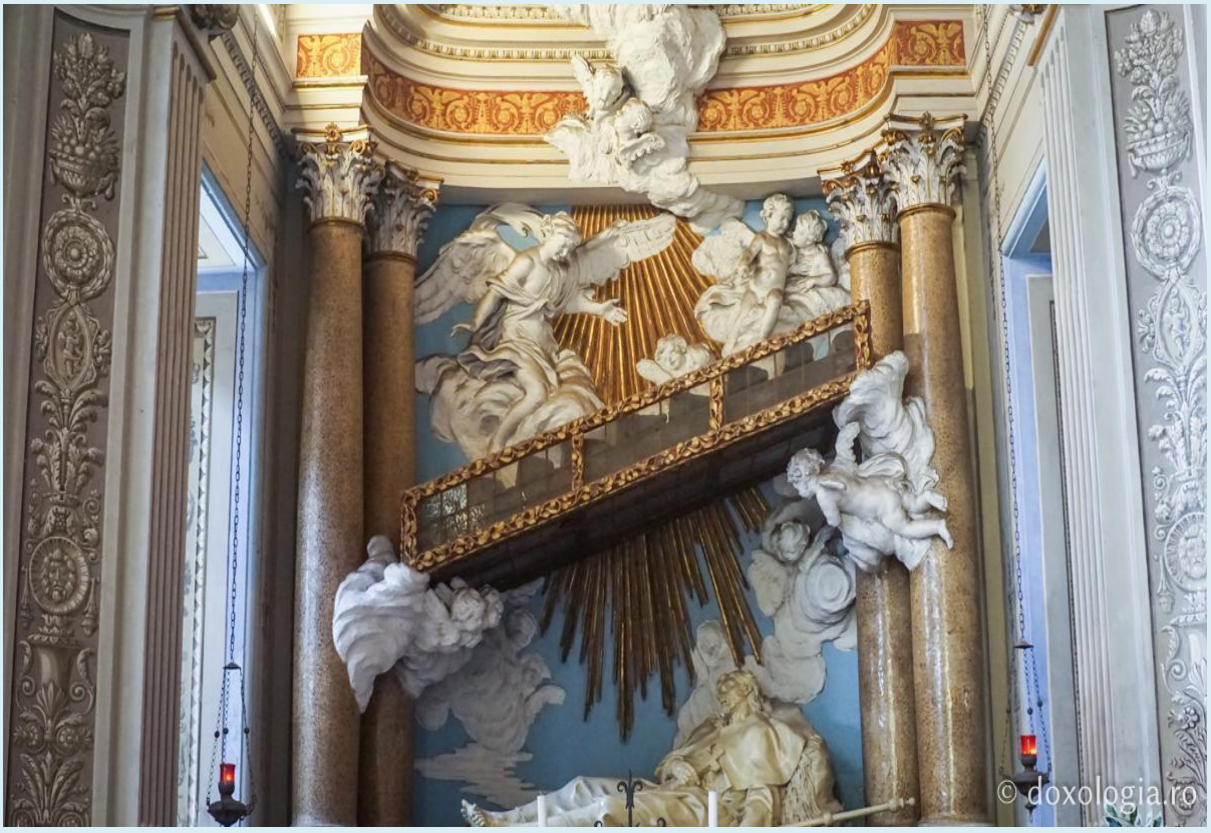
© doxologia.ro

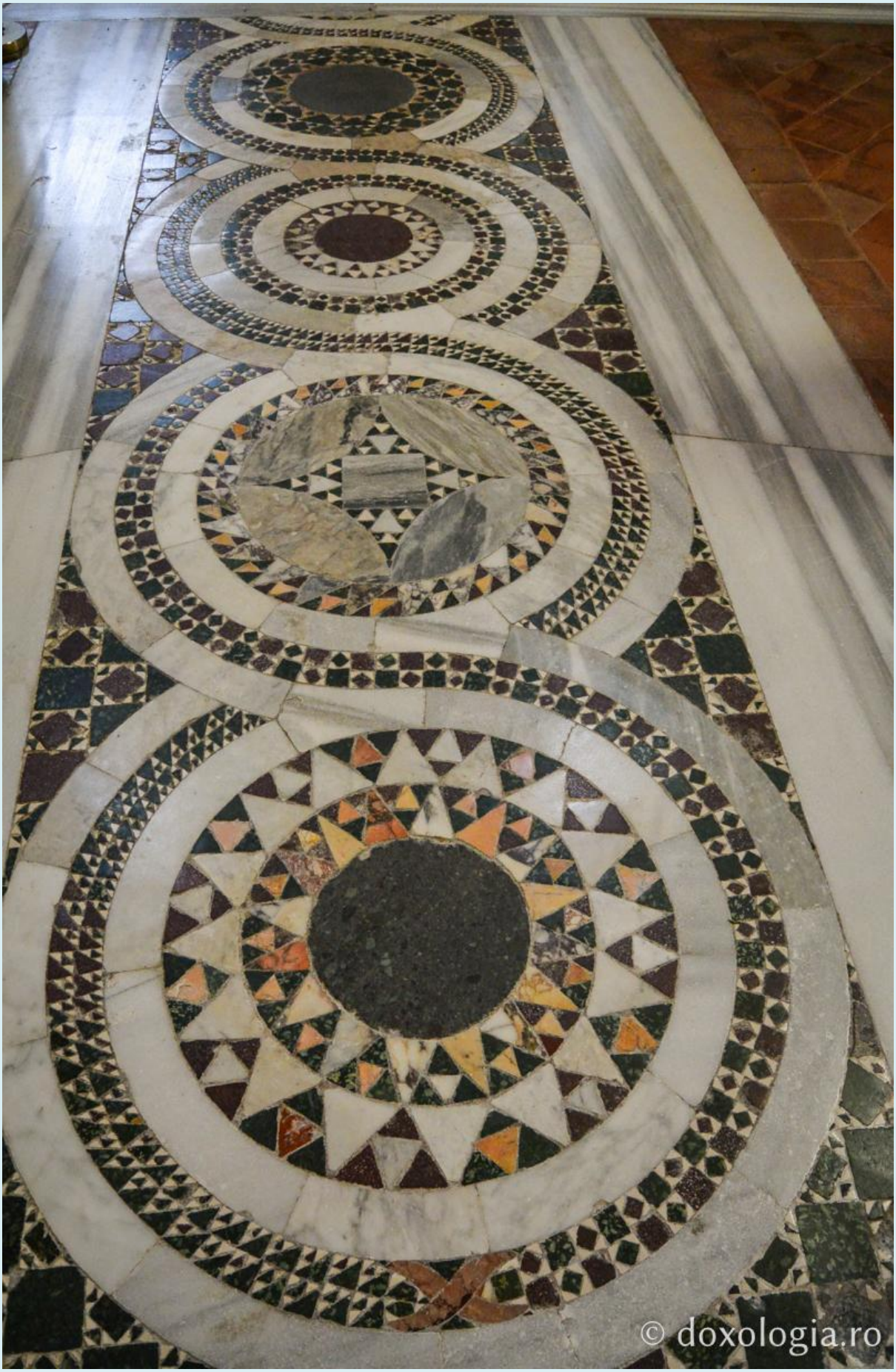
© doxologia.ro

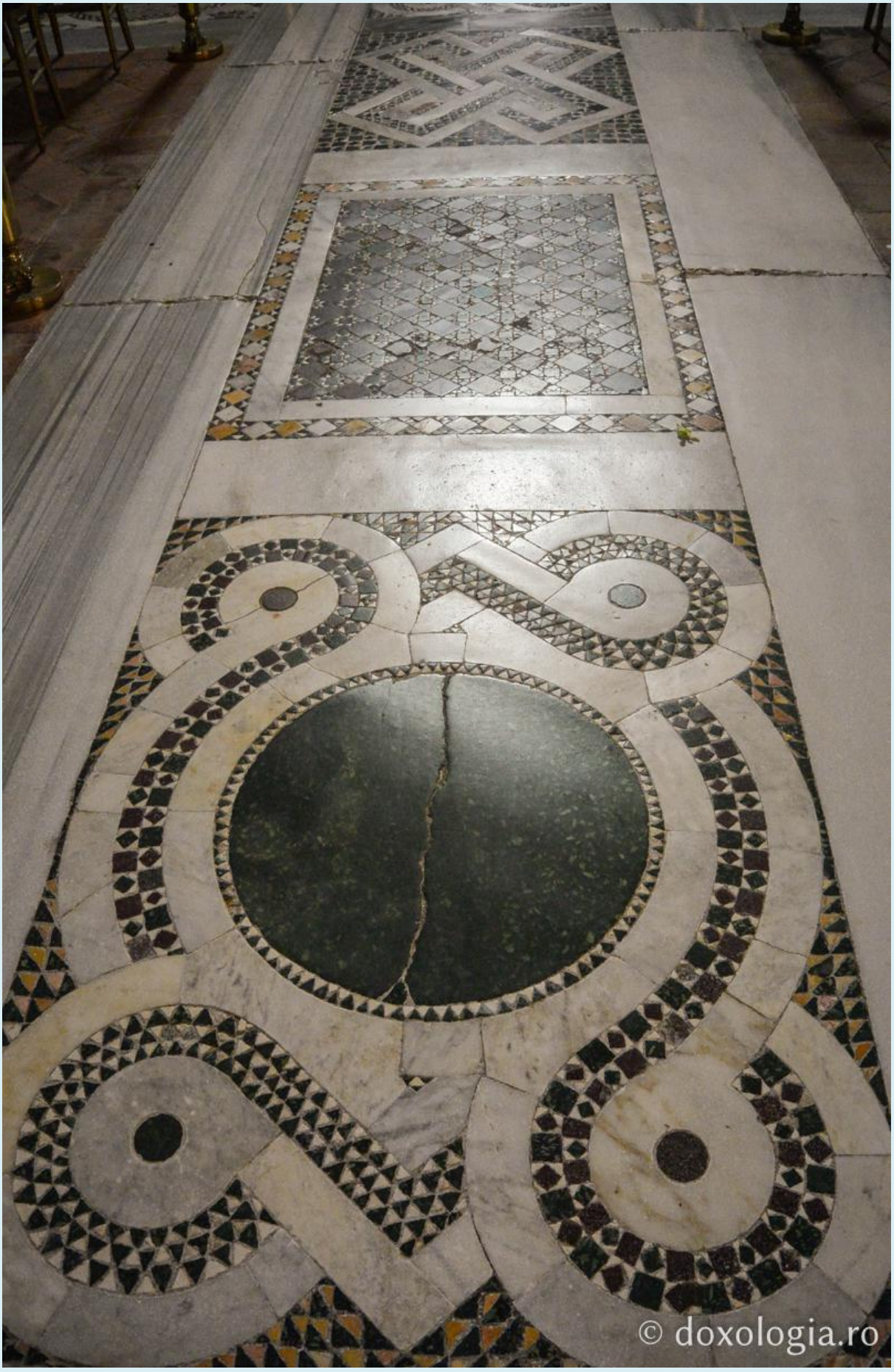
© doxologia.ro

Icoane

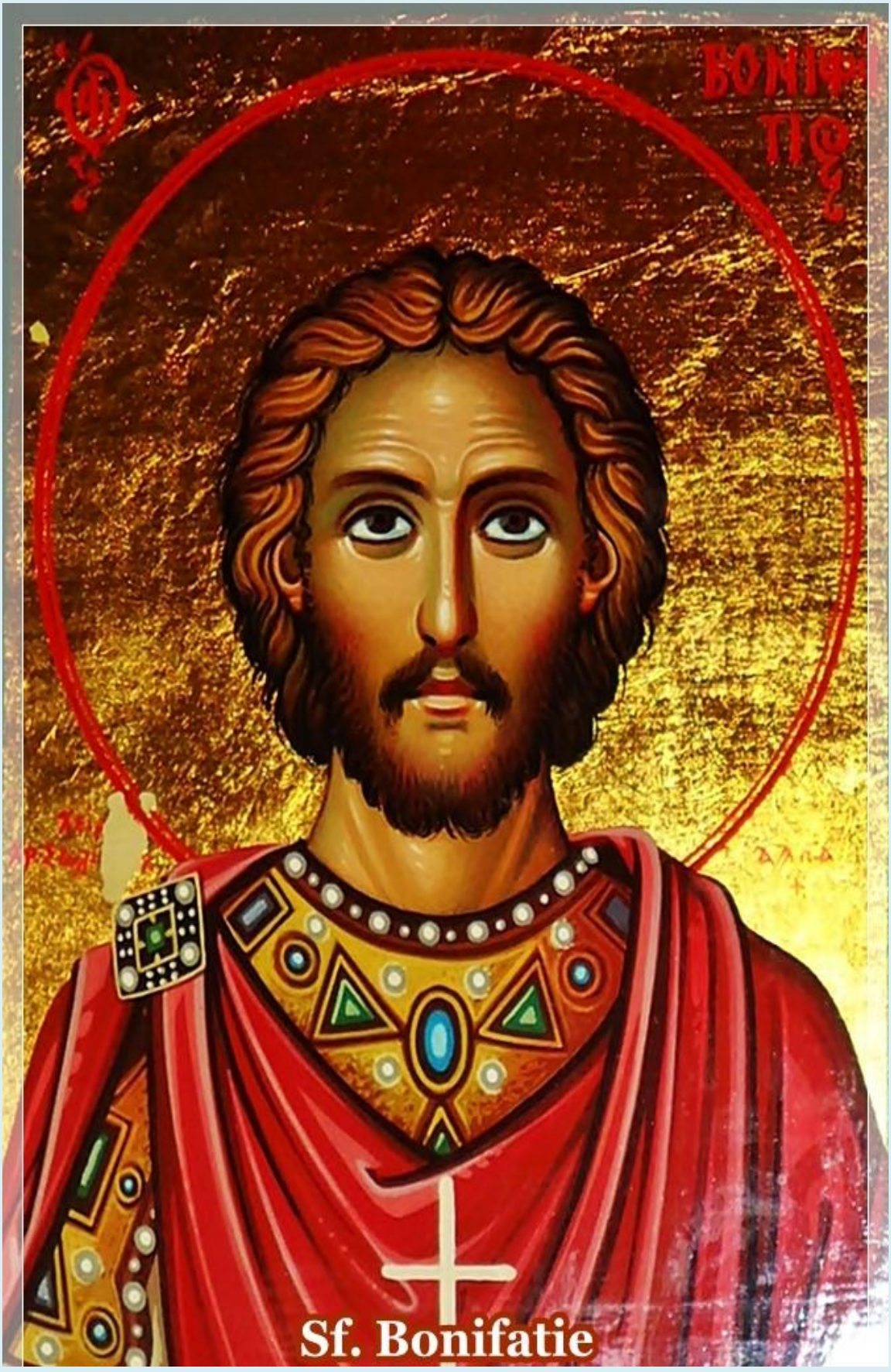

Frescă din veacul al XIV-lea, aflată în Mănăstirea Gracanica, Serbi

SF. MC.
BONIFATIE

СВТЫИ
БОНИФАЦИЙ

СТЫЙ МУЧЕНИКЪ
ВОНИФАТІЙ.

СТАЧИНЪ
ВОНИФАТИЙ
www.ikonu.ru

СТЫЙ МУЧЕНИК
ВОНИФАТИЙ
www.Icon-Art.ru

ВОНИФАТИЙ

SFÂNTUL
MUCENIC
BONIFATIE
Artistutza

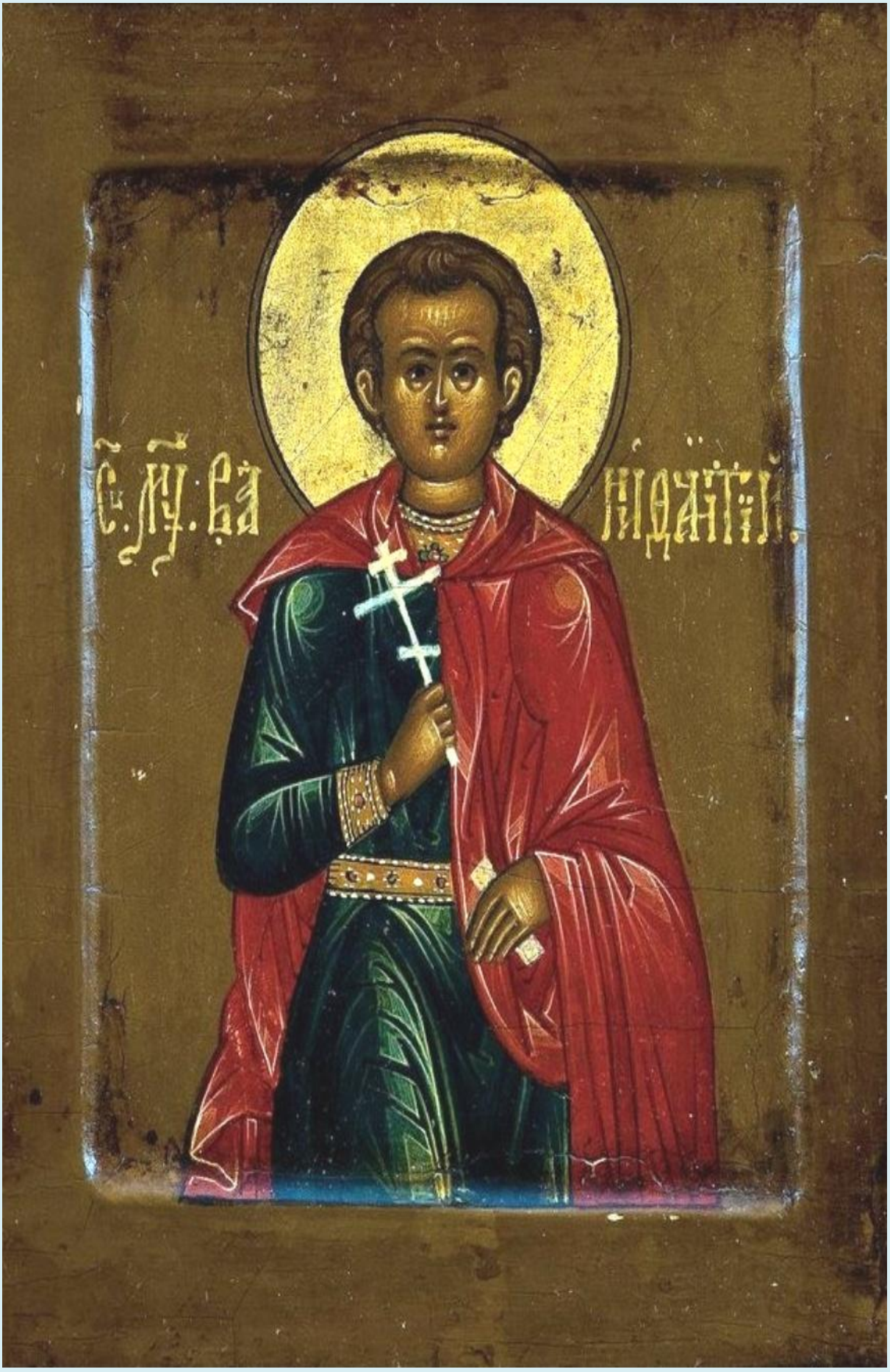

СТЫЙ ЛИХ
ВОНИФАТИЙ

СВЯТИЙ МУЧ
ВОНІФАТІЙ

Св. мучен.
Ванифатий

Frescă din veacul al XIV-lea aflată în Mănăstirea Visoki Decani, Serbia

СТЫЙ МУЧ
ВОНИФАТІЕ

Icon of Sts. Boniface, Aglais and Grigentius of Ethiopia

19 decembrie

19 decembrie

Γ΄
Ἁγ
α
Ἁγλαΐα
Ἡ
Ρωμαία.

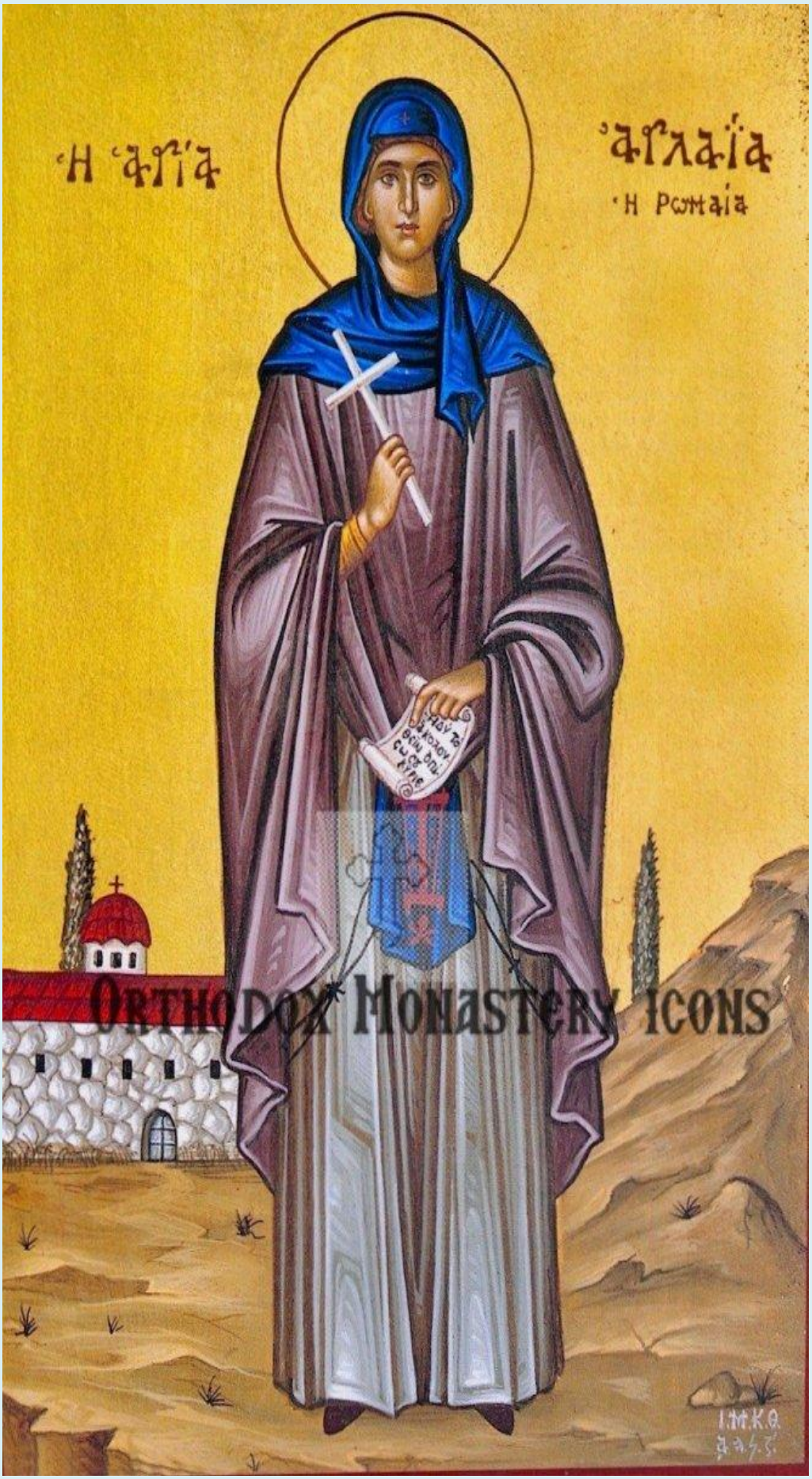
Ἡ ἁγία
Ἁγλαΐα
Ἡ Ρωμαία
ORTHODOX MONASTERY ICONS

Ὁ ἅγ. Βονιφάτιος
Ἡ ἁγ. Ἀγλαΐς.

ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΒΟΝΙ
ΦΑΝΤΙ

St. Aglais of Rome, holding the sacred icon of St. Boniface the Martyr

Fragment din cinstitele moaşte al Sfântului mucenic Bonifatie

SF. MUCENIC
BONIFATIE
ZIARUL LUMINA

SF. MC.
BONIFATIE

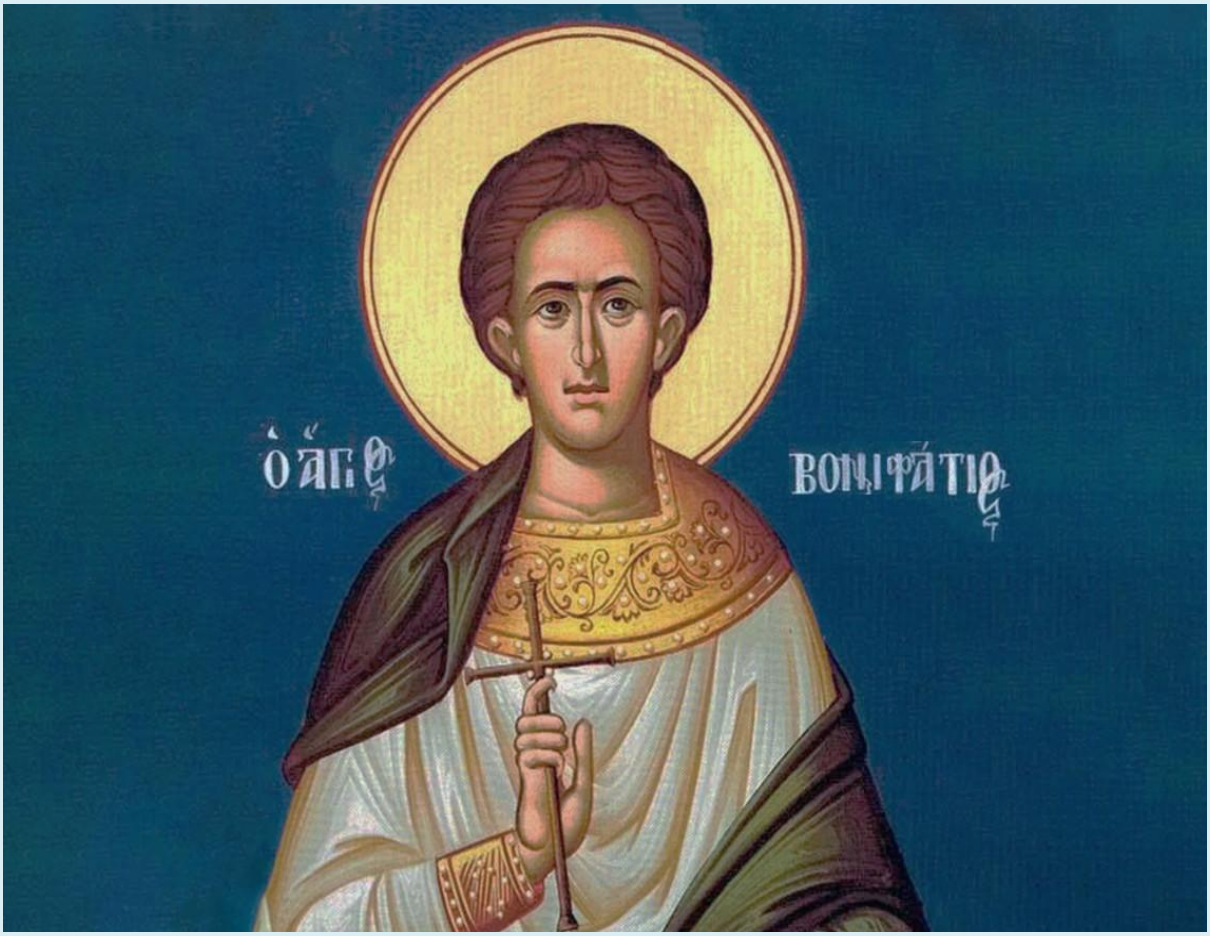
Ὁ ἅγιος
ΒΟΝΙΦΑΤΙΟΣ

SF. MUCENIC
BONIFATIE

Troparul Sfântului Mucenic Bonifatie

19 Decembrie - Glasul 4

Mucenicul tău. Doamne, Bonifatie, întru nevoința sa, cununa nestricăciunii a dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru; că având puterea Ta, pe chinuitori a învins; zdrobit-a și ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lui, mântuiește sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

Bucuraţi-vă, Sfinţilor Bonifatie şi Aglaida!